Inspirate de cel mai îndrăzneţ serial TV al anilor '90!

DOSARELE X

Serie creată de Chris Carter

TM

DUHURILE

Adevărul e dincolo de noi... dar şi dincoace

CHARLES GRANT

CHARLES GRANT
Duhurile

Goblins, 1994

Traducere de ILEANA VALERIA ŢĂROI şi VIRGINIA NANU

Pe baza personajelor create de Chris Carter

v.1.0

Ediţia I

Pentru Chris Carter, fără discuţie.

Din simplul motiv că această carte efectiv n-ar fi fost scrisă dacă n-ar fi existat filmul lui minunat şi incitant, iar mie nu mi-ar mai fi rămas decât să lucrez în serile de vineri.

MULŢUMIRI

Nesfârşită gratitudine, din motive care probabil că v-ar sufoca de plictiseală, pentru următorii:

John Silbersack, editor şi păstrător al biciului editorial, pentru remarcabila răbdare manifestată sub presiune şi pentru felul cum m-a ajutat să nu mi-o pierd pe a mea;

Howard Morhaim, cel mai operativ şi cel mai al naibii de bun agent din întregul Occident;

Conspiraţia din Jersey, al cărei sprijin entuziast m-a ajutat să rămân întreg la minte şi a cărei asistenţă nepreţuită m-a împiedicat să comit prea multe greşeli – faptul că până la urmă tot le-am comis nu e din vina membrilor săi;

Domnişoara Carolee Nisbet, de la Oficiul pentru Relaţii cu Publicul, Fort Dix, New Jersey, care a fost de fiecare dată amabilă şi îndatoritoare, mai cu seamă atunci când amintirea sumbră a instrucţiei elementare ameninţa să împiedice desfăşurarea unei discuţii inteligente – dacă nu recunoaşteţi în totalitate unitatea aşa cum este descrisă în carte, e bine să ştiţi că schimbările au fost efectuate din motive strict narative şi nicidecum din cauză că aş fi fost indus în eroare de domnişoara Nisbet;

În fine, ultimul, dar nu cel din urmă, Ashley McConnell, care m-a sunat într-o seară, mi-a ordonat să mă uit la film, mi-a furnizat informaţii esenţiale şi nu m-a atenţionat cu clasica formulă "Ai văzut? Ţi-am spus eu." Deocamdată.

UNU

În seara aceea, cârciuma era plină de fantome.

Grady Pierce le simţea, dar nu-i păsa cine ştie ce de chestia asta, atâta vreme cât barmanul nu se oprea din turnat în pahar.

Erau fantomele din zilele de demult, când recruţii ţanţoşi sau speriaţi, majoritatea în serviciu militar obligatoriu, erau duşi aproape zilnic cu autobuzul la baza de la Fort Dix pentru antrenament şi frecaţi de instructori militari cu chipuri dure şi ochi aspri, pentru care verbul "a vorbi" era echivalent cu a zbiera. Speriaţii se transformau în îngroziţi, iar ţanţoşii îşi pierdeau curând aerul mulţumit de sine pe care îl afişaseră la început – era evident, chiar din clipa în care fuseseră tunşi fără milă, că ceea ce avea să urmeze nu era nici pe departe un film tehnicolor şi pe ecran lat, cu John Wayne în rolul principal.

Aici era de-adevăratelea.

Asta era armată, nu glumă.

Şi aveau o şansă a dracului de mare să ajungă într-un loc unde să şi moară.

Grady ar fi trebuit să ştie toate astea; doar antrenase el însuşi o grămadă dintre ei.

Numai că asta se-ntâmplase în zilele de demult.

Acum era acum şi, în fond, ce mama naibii – dacă duhurile băieţilor care nu se mai întorseseră niciodată acasă voiau să stea în spatele lui şi să-i ceară să-i mai înveţe o dată, dar de data asta ca lumea de tot, ei bine, să stea, ce dracu', n-aveau decât, îl durea în cot de toate duhurile.

În zilele astea, băutura era principala lui ocupaţie şi se pricepea bine la aşa ceva.

Stătea pe scaunul de la bar, chircindu-şi umerii osoşi şi încleştându-şi mâinile a rugăciune înainte de a

ridica paharul. Părul aproape cărunt, tuns perie, încununa un chip făcut numai din unghiuri ascuţite şi umbre întunecate; era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de salopetă, pătaţi şi largi în talie, şi cu un veston de campanie mult prea larg, cu un umăr sfâşiat, iar în picioare avea nişte cizme scâlciate şi atât de uzate, încât simţea toate pietricelele de pe drum prin pingelele subţiate.

De la locul său, aflat chiar la capătul tejghelei, putea să vadă duzina de mese din lemn de culoare închisă, cu tăbliile zgâriate, cele şase separeuri înşirate de-a lungul peretelui, precum şi pe cei aproximativ douăzeci de clienţi concentraţi asupra băuturilor comandate. De obicei locul ăsta aducea cu un balamuc din cauza glasurilor care răcneau lucruri nu întotdeauna plăcute despre jucătorii de la Giants sau Phillies, ori despre guvern. Tonomatul din colţ urla şi el cât putea, la televizorul agăţat în perete se transmitea nu se ştie ce meci, iar sub el, pe verdele mesei de biliard deasupra căreia spânzura un singur bec, bilele se ciocneau vesel. Uneori, mai răsăreau şi câte un stol de fetiţe, nu neapărat în căutare de lucru.

Nici asta nu e rău, îşi zise el, cu un fel de rânjet pe buze; în ziua de azi cele mai multe fetiţe erau cam trecute şi cam nasoale.

Şi totuşi, seara asta arăta mizerabil.

Plouase toată ziua, iar când se-ntunecase ploaia se transformase într-o ceaţă groasă. Temperatura aerului crescuse şi ea, împingând fuioare de ceaţă nestatornică pe alei şi rigole.

Aprilie mai avea un pic şi devenea mai, dar de arătat arăta a noiembrie.

Îşi privi iute ceasul – trecuseră doar câteva minute de miezul nopţii – şi se frecă la ochi cu degetele osoase. Era cazul s-o ia din loc cât mai era în

stare să găsească drumul.

Întinse mâna după paharul pe jumătate umplut cu whisky, în care plutea un cub de gheaţă. Se încruntă şi-şi trase mâna înapoi. Ar fi putut să jure că numai cu o clipă în urmă paharul fusese plin ochi.

Drace, sunt mai făcut decât credeam.

Repetă mişcarea.

— Eşti sigur că asta vrei?

Aaron Noel, care era dotat cu mai mulţi muşchi decât ar fi avut dreptul un om ca să mai poată fi în stare să se şi mişte, îşi aruncă pe umăr un şervet de şters paharele şi se rezemă de raftul aflat în faţa oglinzii afumate. Tricoul alb şi strâmt avea mânecile tăiate ca să facă loc bicepşilor. Era un bărbat tânăr care dădea însă impresia că trăise prea mult.

— Nu că mă plâng, Grady, da', nu te supăra, eu nu te mai duc acasă şi-n seara asta.

— Ce, eşti pe post de bătrâna mea acu'? rânji Grady.

— Nţ. Da' e vreme nasoală, corect? Şi de câte ori e nasol afară, pe tine te-apucă plânsu', bei prea mult, te ia apa şi p-ormă io tre' să te car în gaura aia împuţită de-i zici casă. Clătină din cap. Nu încape discuţie. Nu în seara asta. Am o întâlnire când termin aici.

Grady aruncă o privire spre fereastra aflată lângă ieşire. Dincolo de lumina lămpii cu neon, putea să vadă ceaţa, strada întunecoasă, vitrinele pustii de pe celălalt trotuar.

— Ce facem? zise barmanul, făcând un semn cu capul spre paharul de pe tejghea.

Grady îşi îndreptă spinarea, se trase de lobul urechii şi îşi ciupi obrajii. Era o şmecherie veche care-l ajuta să-şi dea seama dacă era suficient de anesteziat de alcool încât să ajungă totuşi acasă şi să adoarmă,

dar fără să se mai lupte cu visurile alea afurisite. Nu era, dar nu era nici atât de beat încât să se pună cu un tip care ar fi putut să-i rupă spinarea aproape fără efort.

Dacă era să spună lucrurilor pe nume, atunci adevărul era că prezenţa lui Noel îi făcea bine. Nu o dată în ultimii cincisprezece ani el fusese cel care îl împiedicase pe Grady să sară la bătaie în situaţii în care ar fi putut ajunge foarte uşor şi el una din propriile lui fantome. Habar n-avea ce-l făcea pe Noel să se sinchisească de el; pur şi simplu aşa se-ntâmplase.

Privi atent paharul pe care-l avea în faţă, se strâmbă din cauza acidităţii care îi ardea stomacul şi spuse resemnat:

— S-o ia naiba. Aaron era de acord.

Grady se lăsă să alunece de pe scaun şi se prinse cu mâna stângă de tejghea, aşteptând să-şi recapete echilibrul. Apoi, când avu impresia că putea să umble fără să arate ca un vapor prins într-un uragan, îl salută milităreşte pe barman şi lăsă o bancnotă lângă pahar.

— Ne mai vedem noi.

— Cum vrei, răspunse barmanul. Da' du-te dracului şi culcă-te.

Grady îşi vârî mâna în buzunar de unde scoase o şapcă pe care şi-o trânti pe cap, apoi se îndreptă spre uşă.

Aruncă o privire peste umăr ca să vadă ce se mai întâmplă şi observă că Aaron vorbea deja cu un alt client.

— Noapte bună, domnilor, zise el ca să-l audă toată lumea şi ieşi, râzând de felul în care unii din cei pe care-i lăsase în urmă îşi ridicaseră brusc capetele, cu ochii căscaţi, de parcă atunci s-ar fi trezit pe

neaşteptate din somn.

Imediat ce uşa se închise în urma lui, râsul i se transformă într-un acces de tuse care-l obligă să se sprijine de peretele de cărămidă.

— Isuse, murmură el când se linişti, ştergându-şi buzele cu dosul palmei. Lasă-te de băutură, lasă-te de ţigări, bătrân băşinos ce eşti, înainte să dea dracului de tine careva într-o rigolă nenorocită.

Se opri la marginea trotuarului, traversă şi o luă înapoi pe stradă, ţinându-se aproape de magazinele închise, de prăvăliile goale cu vitrine acoperite cu foi de placaj; în timp ce mergea aşa, hotărî că se săturase definitiv de târgul ăsta. Cum guvernul tăia mereu din banii alocaţi pentru Fort Dix, oamenii îşi făceau bagajele şi plecau şi nu venea nimeni să le ia locul.

La dracu', dacă tot voia să bea până când avea să crape, măcar s-o facă undeva unde să fie şi frumos, în Florida, de exemplu, unde cel puţin e cald aproape tot anul.

Sughiţă, scuipă pe trotuar şi râgâi tare.

Da' era tot atât de adevărat că lua aceeaşi hotărâre în fiecare noapte şi până acum nu plecase nicăieri.

Afurisită armată.

Prea bătrân, amice, nu mai avem nevoie de tine. Ia-ţi pensia şi şterge-o, boşorog prăpădit.

Râgâi iar, scuipă şi se gândi cât se poate de serios să se întoarcă la cârciuma lui Barney pentru un pahar de adio. Asta avea să-i şocheze, fără nici o îndoială.

Se opri însă brusc, supărat pe sine, şi privi pe furiş strada. Asfaltul era o oglindă neagră, lumina răspândită de felinare răsucindu-se şi tremurând în băltoacele de pe drum. Nimic, doar birouri şi prăvălii mici, precum şi un semafor care clipea galben undeva,

departe.

Privi în urmă.

Strada era pustie.

Doar şomoioagele de ceaţă se vânzoleau de colo-colo.

Te sperii singur, băiete; las-o baltă.

Îşi răsuci umerii, îşi îndreptă spinarea şi traversă strada. Încă două cvartale, stânga, dreapta, şi avea să ajungă la blocul cu apartamente ca vai de ele unde îşi pierduse cea mai mare parte a anilor scurşi de la lăsarea la vatră.

Putea să găsească locul ăsta blestemat şi legat la ochi.

Aruncă din nou o privire în urmă, zicându-şi că-l urmăreşte careva de la bar.

Ajunse la capătul cvartalului şi se răsuci în loc.

Ei, fir-ar a dracului, era cineva acolo, în întuneric. Nu era neapărat zgomotul paşilor, cât o prezenţă. O senzaţie. Certitudinea că nu era singur. Cunoştea foarte bine senzaţia; acolo în junglă, mai mai că-l scosese din minţi certitudinea că ăia erau cocoţaţi în copaci, la pândă, cu degetul pe trăgaci.

— Hei! strigă el, bucuros că-şi aude glasul, dar dorind totuşi să nu fi avut un asemenea ecou.

Nimic.

Ba da, era ceva.

Dă-i în mă-sa, îşi zise, întorcându-se şi dând dezgustat din mână; n-am nevoie de o supărare în plus.

Dacă era un alt beţiv, nu-i păsa; dacă era vreun puşti dornic de un furtişag rapid, nu-i păsa nici de asta, pentru că n-avea nimic care să merite să fie furat.

La capătul cvartalului nu se mai putu abţine; trebuia să se uite.

Nimic.

Absolut nimic.

O pală neaşteptată de vânt îi lipi ceaţa de chip, obligându-l să-şi îngusteze ochii, şi-atunci văzu ceva mişcându-se în gura unei alei strâmte, la vreo zece metri în urmă.

— Hei, ce dracu'! Nu-i răspunse nimeni.

Şi chestia asta îl enervă cumplit.

Era şi aşa destul de rău că armata îl călărise cât putuse şi că nu putuse să se rupă de locul acela blestemat şi de toate fantomele alea, dar asta nu însemna că avea să-l lase pe vreun neisprăvit să se amestece.

Îşi scoase mâinile din buzunare şi porni hotărât înapoi, respirând adânc, încet, dând voie furiei dinăuntrul său să crească treptat, în loc să explodeze imediat.

— Hei, tu de colo, pui de căţea ce eşti! Nu-i răspunse nimeni.

Nu observă nici o mişcare.

Când ajunse în dreptul aleii, era gata pregătit de bătaie şi se opri, înfigându-şi picioarele uşor depărtate în asfalt; pumnii i se odihneau pe şolduri.

— Nu vrei să te faci încoa', amice?

Un oftat; poate o pală de vânt, poate nu.

Tot ce văzu erau nişte ziduri identice de cărămidă, o pereche de cutii de gunoi deformate de buşiturile încasate şi nişte bucăţi de hârtie ruptă, măturate uşor de vântul care se ridicase din nou.

Ar fi zis, deşi nu era sigur, că aleea era de fapt o fundătură, ceea ce ar fi însemnat că dobitocul ăla n-avea unde să se mai ducă, atâta vreme cât el nu se mişca din loc. Întrebarea era până unde să împingă afacerea asta? Cât de beat era în realitate?

Făcu un pas înainte şi auzi răsuflarea celuilalt.

Adâncă, măsurată; cineva încerca din răsputeri să nu fie auzit.

Chestia n-avea nici un sens. Dacă tipul se ascunsese acolo, Grady ar fi trebuit să-l audă mişcându-se. Obligatoriu. Pe pământ era prea mult gunoi, prea multă apă. Propriul său pas răsunase ca o împuşcătură.

Iar răsuflarea ăluia se auzea foarte aproape.

— N-am timp de-aşa ceva, mormăi el, răsucindu-se pe călcâie.

Şi văzu braţul răsărind din peretele de cărămidă din dreapta.

Braţul şi mâna încleştată pe lamă.

Îşi dădu seama foarte bine ce lamă era; numai Dumnezeu ştia de câte ori o folosise chiar el, Grady.

Mai ştia şi cât era de ascuţită.

Aproape că nici nu-i simţi şfichiuitura pe beregată.

Şi aproape că reuşi să ajungă înapoi, pe stradă, înainte ca genunchii să-l lase şi să se prăbuşească lângă zid, privind fix braţul, mâna şi baioneta; şi asta în timp ce aluneca la pământ, cu picioarele întinse în faţă.

— Fantomă blestemată, şopti el.

— Nu tocmai, răspunse cineva. Nu tocmai, bătrâne. Abia atunci simţi Grady focul care-i ardea gâtul, căldura care i se prelingea pe piept, gunoiul de sub el şi ceaţa care i se aşeza pe faţă.

Abia atunci văzu chipul a ceea ce-l ucisese.

DOI

Aerul după-amiezii era călduţ şi plăcut, cerul de un albastru profund şi fără nori. Zgomotele traficului obişnuit din zilele de joi erau înăbuşite de copacii ce-şi

arborau frunzele proaspete, cu toate că cireşii nu se împodobiseră cu toată garderoba lor de flori. Cei câţiva turişti care vizitau Jefferson Memorial erau mai ales oameni în vârstă, cu aparatele de fotografiat atârnate de gât sau cu camerele video în mână, care se mişcau încet, fără grabă. O mână de amatori de jogging alergau pe marginea de la Tidal Basin; două vaporaşe cu zbaturi alunecau pe apă. Păreau angajate într-o cursă stângace şi nu tocmai cinstită.

Ăsta era motivul pentru care Fox Mulder venea aici şi nu în altă parte atunci când avea nevoie să se gândească. Putea să se aşeze liniştit pe trepte, fără să fie obligat să asculte explicaţiile ucigător de plictisitoare ale ghizilor care trăncăneau ca nişte roboţi, nici râsetele şi nechezatul grupurilor de elevi, nici altceva din circul pe care reuşeau să-l atragă în jurul lor Bătrânul Abe şi Washington Monument.

Sacoul costumului albastru-închis stătea, frumos împăturit, pe treapta de marmură. Nodul cravatei era slăbit, iar gulerul cămăşii desfăcut. Arăta mai tânăr decât vârsta pe care o avea, ridurile nu-i brăzdau încă obrazul, părul castaniu flutura rebel în briza uşoară care încreţea suprafaţa apei. Presupunea că cei care se oboseau să privească în direcţia lui îşi închipuiau că aveau în faţa lor vreun profesor de universitate.

Treabă care nu-l deranja defel.

Aproape că-şi terminase sandvişul şi sifonul din paharul de plastic când văzu un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum maro închis, venind pe lângă marginea apei şi privindu-i atent pe cei pe lângă care trecea, ca şi cum s-ar fi aşteptat să descopere o figură cunoscută. Mulder privi iute în jur, dar n-avea cum să încerce să se ascundă în spatele clădirii sau printre copaci fără să fie văzut.

— Hei! strigă celălalt în clipa în care îl observă şi

îi făcu semn cu mâna.

Mulder zâmbi politicos, dar nu se ridică.

Nu de asta avea nevoie într-o zi atât de frumoasă. Ci de sandvişul şi de sifonul lui – deşi ar fi preferat totuşi o sticlă de bere rece, într-un separeu de pe "Ripley's," în Alexandria – şi poate şi de bruneta de colo, care se învârtea încet pe patinele cu rotile în ritmul muzicii pe care o auzea în căştile walkmanului agăţat la brâu. După părerea lui, păstrarea echilibrului semăna mult cu patinajul pe gheaţă; părea să se bazeze pe acelaşi principiu. Nu că s-ar fi priceput, pentru că, la vremea lui, petrecuse mai mult timp aşezat pe noadă decât luptându-se să atingă viteze astronomice.

Patinatoarea îşi schimbă brusc direcţia şi abia atunci îşi dădu seama cât de bronzată era pielea fetei şi cât de strâns pe trup îi veneau şortul roşu de satin şi tricoul de bumbac.

Apoi o umbră îl împiedică s-o mai vadă.

Era roşcovanul.

— Mulder, zise tipul, oprindu-se cu două trepte mai jos şi rânjind ca un idiot, unde dracu' ai fost?

— Aici, Hank.

Agentul Special Hank Webber privi peste creştetul lui Mulder la silueta luminată de soare a lui Thomas Jefferson care se ridica, înaltă, la picioarele monumentului. O încruntătură nedumerită apăru şi dispăru cu iuţeala fulgerului.

— N-am văzut niciodată locul ăsta, pricepi? zise el, clătinând din cap şi scărpinându-se prin coama de păr roşu întunecat. Ce anume te face să vii tocmai aici?

— E drăguţ. E linişte, răspunse Mulder, apoi îşi coborî puţin glasul. Nu e la birou.

— Prin urmare, ai auzit noutatea? întrebă

Webber, fără să priceapă apropoul.

Mulder se mulţumi să-l privească.

— Ah, exclamă bărbatul mai tânăr, zâmbind timid. Iartă-mă. Fireşte că n-aveai cum să auzi. Doar erai aici.

— Hank, capacitatea ta de deducţie mi-a dat întotdeauna fiori.

Zâmbi când celălalt începu să bolborosească ceva incoerent, şi-i spuse printr-un gest că fusese doar o glumă proastă. Hank era un om bun, dar erau momente în care pentru Mulder el avea structura şi inteligenţa unui stâlp.

— Ce să aud?

— Helevito.

— Ce-i cu el? întrebă Mulder, ridicându-se încet şi uitând de sandviş.

— Au pus mâna pe el.

Nu ştia dacă să râdă, să se înveselească, să-l şocheze pe puşti cu un dans al victoriei, sau să reacţioneze în stilul Biroului, adică să clatine doar din cap, ca şi cum finalul vânătorii unui răpitor care durase trei luni nu fusese niciodată pus la îndoială, mai ales din clipa în care copilul răpit fusese recuperat cu bine. Până la urmă, se hotărî să-şi vadă mai departe de prânz.

— Mda, continuă Webber, vârându-şi un deget în cureaua pantalonilor. Nu-s nici două ore de atunci. Ai zis-o tu bine, Mulder. Ai noştri au înconjurat locuinţa lui văru-său, în Biloxi, şi tipu' a apărut şi el acolo azi dimineaţă, de unul singur. Şi-a petrecut cea mai mare parte din noapte într-unul din barcazurile alea noi şi a făcut praf jumate din răscumpărare. Mare parte din ce i-a mai rămas a intrat în poşeta unei blonde.

Webber clătină din cap, izbucnind în râs.

— Am auzit că primul lucru pe care l-a spus a

fost: "Ştiam că ar fi trebuit să joc treizeci şi şase, roşu."

Dădu din cap.

Mulder muşcă încă o dată din sandviş, mai bău o înghiţitură de sifon şi aşteptă urmarea.

— Şi ce mai zici?

Webber îşi miji ochii ca să vadă mai bine monumentul.

Un grup de călugăriţe trecu pe lângă ei, sporovăind cu vioiciune şi zâmbindu-le pe rând celor doi bărbaţi.

Patinatoarea plecă fără să arunce nici măcar o privire furişă în direcţia lor.

Webber pufni pe nas şi-şi răsuci fără rost cravata.

— Şi ce mai zici?

— Hank, după cum vezi, îmi iau prânzul. Mă bucur de aerul proaspăt, de lumina soarelui... şi mai ales mă bucur de pacea şi liniştea aduse de faptul că, pentru câteva clipe, nu sunt la birou. N-aş putea afirma că înţeleg ce vrei să-mi spui.

Bărbatul mai tânăr păru încurcat.

— Păi, dacă n-ai fi fost tu, n-ar fi pus niciodată mâna pe el, nu? Adică, nimeni altcineva nu şi-a dat seama că tipul avea o problemă cu jocurile de noroc, este? Nimeni altcineva n-a ştiut de vărul ăla al lui.

Webber îşi desfăcu larg braţele.

— Nu-ţi pare bine?

— Nu mai pot de bucurie, răspunse Mulder sec.

Dar îşi regretă imediat vorbele, când expresia de pe chipul lui Webber se schimbă într-o dezamăgire tinerească. Ştia foarte bine că, în mintea puştiului, fiecare lovitură era justă; fiecare arestare – o ocazie pentru a sărbători; fiecare derbedeu, mare sau mic, adus după gratii – un motiv să dansezi. Ceea ce nu-şi închipuise era că, între prima şi a patra, a cincea, a

suta mia lovitură, veselia era întotdeauna prezentă. Întotdeauna. Împreună cu sentimentul că, în cele din urmă, încă unul din băieţii răi pierduse partida.

Numai că agenţii buni, cei mai buni, nu uitau niciodată că la capătul veseliei se afla altcineva care-şi aştepta rândul.

Nu se sfârşea niciodată.

Pur şi simplu nu se sfârşea niciodată.

Acest simplu fapt îl transforma uneori pe un agent bun într-un cinic care făcea greşeli. Uneori chiar îl ucidea.

Şi Mulder nu dorea să i se întâmple aşa ceva.

Avea prea multe de făcut.

Prea multe de terminat.

Pe de altă parte însă, îşi terminase totuşi prânzul şi cinci dosare, aflate în diverse stadii de lucru, îl aşteptau pe birou. În nici unul din cele cinci cazuri nu el era agentul principal, dar fusese rugat să arunce o privire, poate reuşea să observe ceva ce le scăpase celorlalţi.

Era punctul lui forte; ba unii ziceau că era de-a dreptul imbatabil la chestia asta. Deşi el însuşi nu vedea lucrurile în exact aceeaşi lumină. Asta făcea pur şi simplu şi nu-şi bătuse niciodată capul să analizeze despre ce era vorba.

Abia când mai tânărul său coleg arătă de parcă mai avea puţin şi izbucnea în plâns sau se pornea să ţipe, Mulder înghiţi, îşi atinse bărbia cu degetul şi rosti:

— Hank, dacă-mi amintesc bine, tu ai propus filiera Biloxi. Nouă, celorlalţi, ne scăpase. Ţie ţi-a venit ideea.

Webber se îmbujoră.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor – puştiul se îmbujoră cu adevărat, îşi vârî capul între umeri, îşi

frecă pantoful de treapta de marmură. Mulder îşi zise că, dacă îl va auzi zicând "drace", îl va lua la pumni.

— Mersi, spuse puştiul, luptându-se din greu să nu zâmbească. Asta… hm, înseamnă mult pentru mine, continuă el, cu o mişcare vagă a mâinii. N-am vrut să te deranjez, dar… m-am gândit că ai vrea să ştii.

— Am şi vrut. Pe cuvântul meu. Mulţumesc.

— Aşa.

Webber se dădu înapoi şi fu cât pe-aici să cadă de pe scară. Izbucni în râs, stânjenit, bătând aerul cu braţul drept.

— Cred că am să mă întorc la muncă, bine?

— Fireşte.

— Tu ai să…

Mulder ridică mâna cu ce mai rămăsese din sandviş.

— Da. Sigur, înţelese Webber, fluturându-şi mâna în semn de "la revedere".

Scoase apoi din buzunarul hainei o pereche de ochelari de soare pe care şi-i aşeză pe nas. Dintr-o dată, nu mai rămase nici o urmă din puştiul ce răspundea la numele de Hank Webber. Dintr-o dată, se transformase într-un bărbat îmbrăcat cu un costum mult prea închis la culoare pentru vremea de afară, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari de soare mult prea întunecaţi chiar şi pentru lumina soarelui. Dintr-o dată, nu mai făcea parte din scena aceea. Dacă şi-ar fi pictat un semn distinctiv pe spate tot n-ar fi reuşit să spună mai limpede "FBI".

Mulder zâmbi în sinea lui, privindu-l pe Webber cum se îndepărta în pas de marş, şi-şi spălă gâtlejul de resturile prânzului cu ajutorul sifonului. Privi apoi în jur fără să vadă, de fapt, nimic, îşi vârî degetul în agăţătoarea hainei, şi-o azvârli pe umăr şi intră în

mausoleu.

Îi plăcea înăuntru, mai ales acum, când nu mai era nimeni prin preajmă. Nu te făcea să te simţi ca într-o catedrală, aşa cum se-ntâmpla cu monumentul Bătrânului Abe, dar bărbatul care se ridica deasupra lui îi inspira aceeaşi veneraţie. Jefferson nu era un zeu. Făcuse greşeli. Atâta că greşelile acelea făcuseră ca realizările să-i fie cu atât mai remarcabile.

Aici îi plăcea să stea şi să descurce iţele încurcate, urmând cărări întortocheate, sperând poate ca o parte din geniul celui de-al treilea preşedinte să se pogoare şi asupra lui.

Aici, înăuntru, nu mai auzea zgomotul maşinilor sau sporovăiala turiştilor; nimic altceva decât sunetul propriilor paşi pe podeaua de marmură.

Astăzi avea în cap un caz din Louisiana în care intrau cel puţin un asasinat oribil, un jaf de 25.000 de dolari comis în plină zi şi nişte martori care jurau cu mâna pe toate Bibliile ce li se puneau în faţă că persoana care făcuse chestiile alea dispăruse ca şi cum n-ar fi existat. În mijlocul unui cort de circ. În timp ce era îmbrăcată într-un costum de clovn vagabond.

De obicei, instinctul său era demn de încredere. Şi de data asta el îi sugera că nu avea de-a face cu un Dosar X, adică cu unul dintre cazurile care erau specialitatea lui şi care erau, toate, bântuite de un aer bizar, de lucru inexplicabil.

Paranormalul.

Tipul de cazuri în faţa cărora Biroul se încrunta şi strâmba din nas, dar pe care nu le putea ignora întotdeauna.

Asta era, de altfel, cauza pentru care primise şi acest dosar. Chestiile de genul ăsta erau – indiferent că şefilor le plăcea sau nu – specialitatea sa.

Louisiana pur şi simplu nu mirosea a Dosar X.

Totuşi, exista întotdeauna posibilitatea să se fi înşelat. N-ar fi fost prima oară. Partenerul său obişnuit, Dana Scully, i-o spusese atât de des, încât până la urmă el îi propusese să-şi tipărească vorbele pe nişte cartonaşe: *Mulder, e vorba de un caz obişnuit, doar cu nişte chestii mai ciudate în el; extratereştrii, monştrii şi OZN-urile nu au nici o legătură.* Ori de câte ori el începea să-şi spună că necunoscuta X era de fapt ceva ce trebuia cercetat, ea ar fi trebuit să-i dea un cartonaş din alea sau să i-l lipească de frunte şi să-şi vadă mai departe de cazul respectiv.

Scully nu găsise că propunerea era amuzantă.

Mai puţin partea cu lipitul de frunte.

Cu toate acestea, el avusese de multe ori dreptate, deşi ea era prea încăpăţânată s-o recunoască.

Lucrul de care îi era acum frică, lucrul care îi ţinea mereu atenţia trează, era faptul că fiecare caz în care intrau "chestii ciudate" l-ar putea face să reacţioneze pe negândite, atrăgând în felul ăsta mânia superiorilor ierarhici care ar fi închis secţia de Dosare X.

Se mai întâmplase.

Şi nu voia să se întâmple din nou.

Mai ales că ajunsese atât de aproape de dovada definitivă că nu eram singuri pe Pământ… atât de aproape.

Unii i-ar zice paranoia; el îi zicea pur şi simplu a-ţi feri spatele. Nu de cuţit. Ci de lama de ras.

Faptul că încerca să dezvolte sau să improvizeze pe marginea procedurilor standard ale Biroului era un alt motiv pentru care nu prea avea prieteni sus-puşi.

Secţia fusese repusă în funcţiune datorită

norocului, iar el nu exulta nici pe departe.

Îşi făcea meseria.

Căutând.

Căutând mereu.

Urmând cărarea întortocheată.

Se plimbă prin spatele statuii, trecându-şi vârful degetelor de-a lungul soclului de marmură.

Acum voia doar să se asigure că în povestea asta din Louisiana nu erau implicate *decât* nişte chestii ciudate.

Trebuia să se asigure că nu era atât de bântuit, încât să vadă numai ceea ce voia să vadă şi nu realitatea.

Nu era un lucru prea uşor acum, când fusese atât de aproape…

Atât de al dracului de aproape.

Făcu un pas înapoi, îşi îmbrăcă haina şi-şi ridică privirea spre preşedintele din bronz întunecat şi strălucitor, înălţându-se, asemenea unui turn, deasupra lui.

— Prin urmare, ce părere aveţi? întrebă el încet. Dumneavoastră aţi cumpărat locul ăsta cretin, e ceva anormal?

O mână îi prinse umărul.

Când încercă să se răsucească pe călcâie, strânsoarea se înăspri, comandându-i să rămână la locul lui.

Gâtlejul i se uscă imediat. Se supuse. Nu-i era teamă, era doar prudent.

Îşi lăsă uşor capul în jos, ca să nu-i înţepenească gâtul.

Mâna nu-i părăsi umărul şi nici nu slăbi strânsoarea.

— Ei, bine? întrebă el blând.

Mentă. În nări îi veni un miros de loţiune după

ras sau de apă de colonie cu o uşoară nuanţă de mentă, precum şi căldura soarelui prinsă în haine, ca şi cum persoana respectivă mersese mult pe jos ca să dea de el. Mâna era puternică, dar nu o putea vedea fără să întoarcă capul.

— Domnul Mulder.

Un glas blând, nu prea adânc.

Confirmă printr-o mişcare a capului. Avea răbdare. Dar nu prea des. Firea lui nu suporta hăţurile scurte. Încercă să-şi mişte umărul, dar mâna nu-i dădu voie.

— Louisiana.

Glasul se pierdu uşor; omul întorsese capul.

— Nu e ceea ce speri dumneata, dar ţine totuşi seama de chestia asta.

— Te superi dacă te-ntreb cine eşti? Tot blând. Tot calm.

— Da.

— Te superi dacă te-ntreb…

— Da.

Strânsoarea deveni şi mai puternică şi îi atinse un nerv, făcându-l pe Mulder să strângă pleoapele. Dădu o dată din cap. Înţelese: *ţine-ţi gura, nu pune nici o întrebare, fii atent.*

Afară, nişte voci se apropiau – voci de copii în care se simţea, în sfârşit, respectul şi nu obişnuita nepăsare gălăgioasă.

Claxonul unei maşini se porni să chiuie.

— Domnule Mulder, faptul că secţia dumitale a fost reactivată nu înseamnă că cei care ar vrea să se asigure că nu le vei mai sta în cale nu mai există.

Un fâşâit de pânză şi glasul se apropie, ca o şoaptă aspră în urechea stângă.

— Tot nu beneficiezi de protecţie, domnule Mulder, dar nici nu te-au pus în lanţuri. Nu uita asta.

Va trebui să nu uiţi.

Strânsoarea se înteţi cu brutalitate exact în clipa în care vocile de afară intrau în mausoleu, transformându-se în ecou. În aceeaşi clipă, ochii lui se umplură de lacrimi, genunchii i se înmuiară. Plângea fără zgomot. Braţul nu reuşi să-i împiedice fruntea să se izbească de soclu, în momentul în care se prăbuşi. Câteva secunde mai târziu, cu mintea şi vederea limpezi, îşi dădu seama că stătea în genunchi, cu capul plecat. Singura persoană pe care o văzu în dreapta lui era o fetiţă cu codiţe, îmbrăcată cu o bluză albastră. În mână ţinea o îngheţată.

— Vă simţiţi bine, domnule? întrebă ea, lingând îngheţata.

Mulder îşi atinse uşor umărul, strivi între dinţi o înjurătură şi reuşi să dea din cap că da, răsuflând adânc de câteva ori.

În spatele fetiţei apăruse o femeie.

— Domnule, aveţi nevoie de ajutor?

— Am ameţit puţin, atâta tot, răspunse el, ridicându-şi privirea şi zâmbindu-i femeii.

O mână proptită de soclu îl ajută să se ridice în picioare. Femeia şi fetiţa şi o droaie de copii se dădură prudenţi înapoi când îl văzură mişcându-se.

— Mulţumesc, îi zise el femeii. Ea dădu politicos din cap. Mulder păşi afară.

Vântul îi atacă bretonul pe care-l aranjă absent cu degetele, apoi îşi puse haina. Umărul îl durea, dar nu-l luă în seamă. Luă în schimb în seamă răsuflarea de gheaţă pe care încă o simţea în ceafă.

Oricine ar fi fost bărbatul acela, nimeni nu ameninţase pe nimeni, dar nici nu promisese ceva.

Şi, pentru prima dată după multă vreme, înţepătura minusculă a febrei aceleia îi spunea că vânătoarea reîncepuse.

Nu vânătoarea de băieţi răi.
Vânătoarea pentru adevăr.

TREI

Caporalul Frank Ulman se săturase de stat în pat. Îl durea spatele, îl durea fundul, îl dureau picioarele. Singurul lucru care nu-l durea era capul şi îi trecu prin minte că s-ar putea să nu mai ţină figura, dacă se apuca să numere încă o dată găurile din tavan.

Era un mod mizerabil de a-ţi petrece o seară de sâmbătă, nu încăpea îndoială.

Iar ceea ce înrăutăţea şi mai tare situaţia era faptul că se afla aici numai şi numai pentru că fusese un tâmpit. Efectiv tâmpit. Cu o seară înainte, nu-şi dorise decât să bea ceva în linişte, să agaţe o pipiţă pentru o oră-două, pentru că tipa lui era la muncă, şi să se trezească a doua zi fără să se simtă mahmur. Mare brânză. Aşa că, fără mare osteneală, îi smulsese sergentului un permis de liberă trecere, îşi îmbrăcase ţinuta civilă şi ajunse în Marville în maşina unor subofiţeri care tot drumul îi înjuraseră cu foc pe ăia care nu se hotărau dacă să închidă sau nu Fort Dix.

Cei doi îl lăsaseră la cârciuma lui Barney.

Intrase şi băuse, schimbase câteva vorbe cu barmanul musculos, se uitase puţin la meciul de base-ball de la televizor, ascultând trăncănelile gloatei, curios de zgomotoase în acea seară, despre cum se alesese bătrânul Grady cu beregata tăiată în weekendul precedent.

Mare mizerie. Prostul ăla bătrân îi fusese oarecum simpatic, din când în când chiar îl cinstea cu un păhărel şi-i plăcea să-l asculte povestind. Grady îi zicea "Sal," pentru că, spunea el, Frankie semăna cu

un actor de demult, pe nume Sal Mineo. După vreo două-trei întâlniri, Frankie nici nu-şi mai bătea capul să-l corecteze. Dacă bătrânul credea că seamănă cu o stea de cinema, n-avea decât, doar nu-l înjura de mamă.

Acum, că Grady murise, Sal dispăruse şi el.

Păcat.

Încă un pahar, încă o fază de meci şi apoi făcuse prima greşeală: încercase să agaţe o femeie care stătea singură la o masă. Nu arăta rău în lumina crepusculară din cârciumă, dar oricum nu era el ăla care să facă nazuri. Angie nu era acolo, în schimb el era. Ca întotdeauna. Era o greşeală pentru că, îşi dăduse el imediat seama, căţeaua nu voia să fie agăţată, i-o şi spusese cu voce tare când el insistase, pentru ca până la urmă să-i sugereze chiar să realizeze asupra lui însuşi un anumit număr de acte sexuale absolut nefireşti, de-ţi stătea mintea în loc. Şi asta în drum spre casă, unde-l aştepta mămica.

A doua greşeală fusese că trântise pe masă, în faţa ei, o bancnotă de douăzeci de dolari, spunându-i că ori mergea cu el, ori îşi ţinea gura. Şi să nu uite restul la douăzeci.

A treia greşeală fusese că nu-l ascultase pe barmanul musculos care-l sfătuise să-şi mute fundul ăla prăpădit afară din cârciumă, înainte să îi cadă tavanul în cap.

Caporalul Ulman, cel mult prea băut şi cu o atitudine de toată frumuseţea de la cureaua pantalonilor în jos, îl tratase pe barman drept poponar.

Următorul lucru de care-şi aducea aminte era patul de la Walson, spitalul aviaţiei, unde zăcea întins ca să i se pună nişte copci la bărbie, nişte ghips la braţul stâng şi să admire mutra sergentului care

aştepta deja acolo când fusese adus de poliţişti.

Ordinul fusese odihnă la pat, ia pastilele astea, nu mai căuta buclucul cu lumânarea şi să nu te mai prind pe-aici.

Toată ziua stătuse cu ochii zgâiţi în tavanul cazărmii; braţul stâng îi pulsa, prins într-o eşarfă, iar faţa îi era ca o hartă rutieră plină de vânătăi mai mult sau mai puţin întunecate la culoare.

Nimănui nu-i părea rău pentru el.

Sergentul îi spusese că a doua zi, când avea să se trezească, avea să fie pedepsit. Iar.

Aşa că, atunci când îşi trecu picioarele peste marginea patului aşteptând să-i treacă ameţeala, îşi zise că nu prea mai avea ce dracu' să piardă. Trebuia neapărat să iasă pe-afară. Să se plimbe puţin. Să respire aer curat. Poate chiar să facă o partidă de cărţi şi să povestească una-alta. Orice, numai să nu mai numere iar afurisitele alea de găuri.

Îşi puse cu greutate cizmele şi pantalonii şi reuşi să ajungă lângă uşă până să simtă prima înţepătură de durere înfigându-i-se adânc în falcă. Durerea fu cât pe-aici să-l trimită înapoi în pat, dar era deja o chestiune de mândrie. Un braţ făcut zob, câteva vânătăi, ce fel de soldat ar mai fi dacă ar îngădui ca nişte fleacuri să-l ţină culcat pe spate?

Inspectă coridorul de la etajul doi şi nu văzu pe nimeni, nu auzi nimic. Şi de ce să vadă sau audă ceva? Toată lumea se distra prin Marville şi Browns Mills, bea de uita de ea, se culca cu cine putea şi alte chestii de-astea.

Gândul ăsta îl înfurie la culme.

O lovitură a dracului de nenorocoasă, o greşeală nenorocită şi uite-l în ce hal ajunsese, practic un olog. Şi nu băga mâna în foc că vreunuia din băieţi n-o să-i vină ideea s-o sune pe Angie şi să-i povestească tot.

Ticălosul dracului.

N-avea nevoie, hotărî el pe loc, de joc de cărţi, avea nevoie să bea ceva. Ceva care să-l calmeze şi să-i liniştească durerea.

Ştia şi unde putea să găsească ceea ce căuta.

Cinci minute mai târziu, cu o lanternă ieftină şi amărâtă în buzunar şi după ce înghiţi fără apă una din pastilele date de doctor ca să-i mai potolească durerea, intră şi ieşi din camera lui Howie Jacker cu două cutii de bere de câte o jumătate de litru vârâte în cămaşă. Cretinul ăla nu reuşea să-nveţe că trebuia să-şi încuie dulapul, aşa că Frankie îl făcuse iar marţ.

După alte cinci minute, era afară. Pădurea începea chiar în spatele cazărmii de cărămidă şi o porni imediat printre copaci, urmând poteca bătătorită care ducea la luminişul aflat cam la o jumătate de milă. Fusese invitat acolo vara trecută; era un loc rezervat celor care doreau să bea ceva şi asta singuri, fără tot tămbălăul părăsirii postului.

De fapt, luminişul era dincolo de limitele fortului, asta însemnând că, din punct de vedere tehnic, vizitatorii săi erau cu toţii AFP (Absenţi Fără Permisiune).

Nu că i-ar fi păsat cuiva de chestia asta.

Fiecare bucată din pădurile astea blestemate semăna leit cu celelalte.

Trase prima duşcă mai înainte chiar ca luminile barăcilor să dispară dincolo de copaci, dulceaţa nemaipomenită a băuturii făcându-l să-şi piardă răsuflarea şi să se lingă apoi pe buze. Avusese o idee grozavă, care o bătuse la scor şi o alungase definitiv pe cea cu număratul găurilor din tavan. Încă o înghiţitură, apoi aranjă cu grijă sticla în centură şi scoase lanterna. Lumina era destul de slabă, dar nu avea nevoie de ea decât ca să se ferească de ramurile

pinilor şi ale stejarilor. Poteca fusese atât de folosită, încât practic se transformase într-un şanţ.

Mergea repede, uitându-se din când în când în sus, cu speranţa că va vedea stelele sau luna. Nu că i-ar fi fost frică în pădure. Nu tocmai. Deşi era un băiat de la oraş, învăţase să ia lucrurile aşa cum erau.

Ce nu-i plăcea, însă, era glasul copacilor.

Când bătea vântul, pădurea se umplea de şoapte, de parcă nişte bătrâni ar fi vorbit despre el cu mâna la gură; chiar şi când aerul rămânea nemişcat, frunzele copacilor tot se mişcau, înghiontite de diverse chestii de-ale nopţii, imposibil de atins de raza albă şi subţire de lumină.

Bău din nou.

Pădurea îi vorbea.

La un moment dat se opri şi se uită în urmă, măturând poteca cu lanterna. Nu văzu nimic altceva decât trunchiurile cenuşii ale copacilor şi tufişurile fără culoare.

Merse mai departe, ducând din când în când sticla la gură şi înjurând de mama focului în clipa în care îşi dădu seama că prima cutie se terminase. O aruncă furios, o luă pe cea de-a doua şi şi-o vârî la brâu. Mai târziu; aia era pentru mai târziu.

Briza se transformase brusc într-o rafală puternică de vânt umed şi rece.

Ramurile copacilor dansau şi şopteau înăbuşit.

Mă rog, îşi zise el, poate că până la urmă n-a fost o idee chiar aşa de grozavă. Poate că ar face mai bine să se întoarcă, să se întindă pe pat, să bea până nu-şi va mai da seama de nimic şi să-l lase pe sergent să-şi facă numărul de mâine dimineaţă.

Capul îl durea, braţul îl durea, falca îl durea.

— Isuse, mormăi el.

O altă rafală de vânt îl împinse în afara potecii;

lumina lanternei tremura pe pământ, scânteind slab printre fuioarele de ceaţă.

Ceva se mişca acolo, în întuneric.

Ceva mare.

Frankie se legănă pe picioare şi îşi dori să nu fi băut atât de mult şi mai ales să nu fi înghiţit pastilele alea nenorocite. Stomacul parcă îi luase foc şi fruntea i se umplu de broboane de sudoare care începură să i se prelingă pe spinare.

Nu era cald deloc.

Vântul sufla rece.

Auzi din nou cum ceva se apropia de el, ceva ce nici măcar nu încerca să se ascundă.

Primul gând îl duse la Demonul din Jersey şi îi smulse un chicot gâlgâit. Exact. Un monstru adevărat şi viu în plin New Jersey. Aşa. Acum să te văd.

Stomacul i se strânse.

Înghiţi cu greutate, grăbind pasul. Ocoli brusc un tufiş ai cărui spini i se înfipseră în picioare. Braţul rupt îl ardea de durere şi încercă să-l protejeze cu mâna rămasă liberă, trimiţând raza lanternei spre marginea potecii, atacând întunericul, fără să reuşească să-l alunge cât de cât.

Când se lovi de un copăcel care-l aruncă la pământ, strigă de durere, înjură cu sete, se ridică anevoie în picioare şi ceru să afle cine dracu' era acolo, lângă el; el, care era deja un om bolnav, pierdut, fir-ar a dracului să fie, şi care n-avea nevoie de tot circul ăsta de rahat.

Vântul îl trăgea de păr, i se agăţa de cămaşă.

O picătură de ploaie i se sparse pe vârful nasului.

— A, grozav, mormăi el. Al dracului de grozav.

Ceva deasupra lui, în copaci.

Ceva în întunericul din urmă.

Îşi şterse faţa cu dosul palmei, apoi, cu ajutorul

lanternei, găsi o potecă curată pe care începu să păşească mărunt şi fără grabă. Nu era cărarea cea bună, dar oricum trebuia să ducă undeva, iar în clipa asta "undeva" era exact unde dorea el să se afle. Numai "aici" nu.

Tâmpit; era un tâmpit.

Sergentul o să-l omoare, Angie o să-l omoare şi ea, iar Howie o să-l omoare fără nici cea mai mică urmă de îndoială când o să-şi găsească ascunzătoarea goală.

Ceva în urmă.

Ceva deasupra.

Ploaia uşoară se strecura printre frunze, printre ramurile copacilor.

Doamne, se rugă el, scoate-mă de-aici.

Ocoli cu uşurinţă un stejar noduros, evită îmbrăţişarea trădătoare, de capcană, a unui mesteacăn alb. Nu auzea nimic altceva decât propria răsuflare, vântul şi răpăitul ploii, dar nu se putea opri să nu alerge, urmând săgeata luminoasă a lanternei, până când înconjură o tufă şi pământul îi dispăru din faţa ochilor.

Strigă cât putu de tare când se rostogoli în şanţ, ţipă ca din gură de şarpe când ateriză pe braţul rupt şi îşi pierdu cunoştinţa până când durerea ascuţită îl readuse în simţiri.

Ploaia cădea pe chipul lui, asemenea unor picioare de păianjen.

Se rostogoli pe genunchi şi pe palma braţului sănătos şi vomită până când simţi că-i arde gâtlejul. Reveni apoi în picioare, uimit că nu scăpase lanterna din mână. Se uită atent în jur şi constată că şanţul nu avea decât un metru adâncime.

Şi mai era şi un drum.

— Perfect!

Ameţit, înghiţindu-şi iute saliva, se clătină pe picioare şi privi înapoi, spre pădure.

În nici un caz. În nici un caz. O să se plimbe aşa până când o să dea cineva de el sau până când o să dea el de un drum care să-l ducă înapoi la cazarmă. Şi ce dacă o să fie o patrulă a Poliţiei Militare? Orice era mai bine decât chestia asta. Chiar şi sergentul.

Alunecă şi se târî afară din şanţ, trase adânc aer în piept şi se porni la drum.

Şanţul se isprăvea câţiva metri mai încolo, iar copacii închideau perfect locul.

Nu trecu multă vreme şi durerea îşi afirmă din nou prezenţa, obligându-l să se oprească şi să se sprijine de un trunchi uscat de pin, curăţat cu totul de ramuri. În locul ăsta se găseau mai mulţi copaci în aceeaşi stare, probabil din cauza trăsnetului, îşi zise el; aici, în Barrens, erau multe locuri de felul ăsta.

— Gata, rosti el, gata, mişcă-ţi fundul. Să mai bea, poate, ceva.

O singură duşcă.

Ploaia era rece, vântul la fel şi lui îi era prea frig pentru o noapte de primăvară ca asta. Duse mâna la centură şi izbucni în râs când scoase de-acolo cea de-a doua cutie, intactă.

O deschise, închinând spre cer.

Bău şi îşi linse buzele.

Când îşi duse capul în poziţie normală, văzu silueta unui Jeep acoperit, parcat în stânga, la nici cincizeci de metri de el.

Zâmbi larg, flutură lanterna şi porni spre maşină, oprindu-se din când în când ca să-şi adune forţele lângă un trunchi de copac. Slavă Domnului, nu era Poliţia Militară. Mai degrabă unul care se distra cu o piţipoancă de prin oraş. Râse. Un Jeep nu era nici pe departe cel mai bun loc pentru aşa ceva.

Bău iar şi flutură lanterna.

Portiera din dreptul pasagerului se deschise brusc şi văzu înăuntru chipul unei femei.

— Hei! strigă el. Nu vrei să iei un tip pentru o porţiune de drum?

Chipul femeii dispăru.

Bău iar şi rânji prosteşte, se poticni şi întinse mâna, în căutarea unui copac de care să se sprijine.

Lemnul era moale.

Prea moale.

Urlă cât îl ţinură plămânii şi făcu o săritură înapoi, scăpând sticla din mână.

Fixă cu greu lumina lanternei şi văzu braţul ieşind din scoarţa copacului.

Văzu lama.

Îşi auzi ţipătul.

Dar nu putu să ţipe decât o singură dată.

PATRU

Mulder recunoştea de bunăvoie faţă de oricine îl întreba că biroul său, în structura de atunci, se conforma rareori regulamentelor. Deşi ştia pe dinafară locul fiecărui obiect, de obicei respectivul obiect nu se afla acolo unde şefii de secţie din cadrul Biroului decretaseră că trebuia să se afle. Unul dintre prietenii săi găsise expresia "tornadă controlată"; el însă zicea că era o "harababură cumplită". De obicei ridicând din umeri. Însoţind întotdeauna gestul cu scuzele de rigoare. În orice caz, în ciuda faptului că se afla în subsolul clădirii J. Edgar Hoover, scopul era servit; iar faptul că rămăsese pe loc după toate valurile pe care le provocase cu precedentele Dosarele X constituia în ochii multora un mic miracol.

Acum se afla chiar în birou, pe scaunul sprijinit

doar pe picioarele din spate, şi transforma în cocoloaşe câteva foi albe pe care le arunca apoi spre coşul de hârtii din faţa celor două fişete metalice. "Spre" era cuvântul potrivit. "În" ar fi fost mult mai drăguţ, dar se întâmpla cam rar. Ca şi vizita la Monumentul lui Jefferson, exerciţiul ăsta îl ajuta să gândească.

Astăzi îl mai ajuta şi să-şi omoare timpul, aşteptând să fie convocat de superiorul său, Arlen Douglas. Se spunea că omul, cu toate că se afla temporar în poziţia respectivă, nu era deloc mulţumit de numărul succeselor înregistrate de agenţii săi şi era în căutare de scalpuri.

Ăsta era şi motivul pentru care podeaua din faţa fişetelor arăta ca un câmp înzăpezit atunci când Carl Barelli intră în încăpere, cu ecusonul rezervat vizitatorilor prins la buzunarul de la piept al jachetei sport.

Mulder aruncă un nou cocoloş, rată, se răsuci cu scaun cu tot şi zise:

— Michael Jordan e asigurat pentru încă un sezon.

— Jordan s-a retras anul trecut.

— Vezi, ăsta e necazul cu tine, Carl, spuse Mulder, dând ochii peste cap. Dai prea multă atenţie detaliilor. Trebuie să ai în vedere tabloul în ansamblu.

Dar, spre surprinderea sa, vechiul său prieten nu răspunse. Se plimba prin încăpere, mişcându-şi nervos degetele, fără să atingă însă nimic, privind în jur fără să vadă totuşi graficele şi afişele cu "Căutaţi şi periculoşi", notiţele şi posterele NASA lipite pe pereţi.

Barelli era un bărbat oacheş, cu un păr des şi negru şi cu un profil italienesc clasic, zimţat şi brăzdat de cicatrice, exact atât cât să-l împiedice să fie frumos. Mai era şi fost jucător semiprofesionist de

fotbal, cu un temperament şi calităţi care să-l ducă în Liga Naţională sau în Canada. Din fericire, îşi dăduse seama de lipsurile sale mai înainte de a fi prea târziu; acum scria articole sportive pentru reîmprospătatul *New Jersey Chronicle* şi, o dată la şase săptămâni, venea la Washington ca să vadă ce mai fac cei de la Redskins sau să afle intenţiile Congresului în legătură cu ultimul tămbălău referitor la legislaţia securităţii sportive. Şi, dacă tot era acolo, dădea şi pe la Mulder, în căutarea unei mese gratuite sau a unei seri petrecute prin cârciumi.

Mulder nu-l întreba niciodată cum de reuşea să primească un ecuson fără să dea un telefon înainte; îşi dădea seama că nu-l interesa răspunsul.

— Ei bine? zise Barelli, aşezându-se în cele din urmă pe un scaun şi dând la o parte cocoloaşele de hârtie în timp ce-şi întindea picioarele.

Prin uşa deschisă, privirea îi fugi la du-te-vino-ul agenţilor de pe culoar, apoi reveni la pereţii încăperii în care se aflau.

— Ei bine? se auzi ecoul vocii lui Mulder.

— Ei bine, unde e Scully?

— Şi-a luat nişte zile libere. S-a dus undeva în Vest, să-şi vadă nişte prieteni, aşa mi se pare. Şi e prea cărpănoasă ca să-mi trimită o vedere. Azi e miercuri, cinci, nu? Se-ntoarce luni.

— Păcat. Aş fi putut s-o salvez.

Mulder zâmbi, un zâmbet mai degrabă politicos decât amuzat. Carl tot încerca să o scoată pe Scully din Birou şi să o introducă în viaţa lui amoroasă, nu neapărat în ordinea asta, încă de când o cunoscuse, cu mai bine de un an în urmă. Scully, deşi pretindea că atenţia lui Barelli o flata, nu credea că era tipul care, cum zicea ea, avea să-i lumineze viaţa.

Iar Mulder era de aceeaşi părere.

Carl îi plăcea foarte mult şi petrecuseră clipe foarte frumoase împreună, dar tipul era incorigibil şi fără scrupule când era vorba de alergat după fuste. În ceea ce-l privea pe Mulder, Scully ar fi avut chiar de pierdut.

Barelli îşi încrucişă mâinile pe stomac, îşi ţuguie şi-şi linse buzele şi dădu drumul unui fluierat uşor.

— Ce-i? întrebă Mulder nedumerit.

Nu tu strângeri de mână, nu tu invitaţii răguşite la depravare, nu tu încercare futilă să-i arate cum se aruncă corect la coş. Rutina obişnuită fusese abandonată şi omul refuza să-i întâlnească privirea.

Reporterul îşi undui trupul într-un mod aparte, se strădui să zâmbească şi-şi încrucişă picioarele.

— Iartă-mă, amice. Ca să fiu cinstit, am avut o săptămână destul de căcăcioasă şi situaţia categoric că n-o să se-mbunătăţească dacă stau aici. Când dracu' ai de gând să te muţi într-o cameră cu fereastră?

— Mie-mi place aici. E linişte.

— Ba e ca un mormânt. Mulder nu muscă din momeală.

— Care e problema, Carl?

Omul ezită o clipă, înainte de a-şi drege glasul.

— Îţi aduci aminte de Frank Ulman? Mulder confecţionă o nouă minge de hârtie.

— Nu, nu cred. Ar trebui?

— L-ai cunoscut acasă la soră-mea, cu vreo două Crăciunuri în urmă. Un puşti slăbuţ din armată. Îi tot dădea târcoale verişoară-mii, Angie, şi ea îl tot punea la punct, iar tu ai hotărât să-i arăţi cum trebuie să discute cu o tânără doamnă.

Deodată, în timp ce arunca mingiuţa de hârtie, Mulder îşi aminti de seara aceea şi amintirea îi aduse un zâmbet pe buze. Puştiul, căci nu era decât un ţânc,

se fâţâia în uniforma de paradă prin casa de la periferie a familiei Barelli din New Jersey, încercând disperat să găsească o femeie pe care s-o impresioneze cu gradele şi panglicuţele lui. Era atât de nerăbdător, de dornic şi de caraghios, încât lui Mulder i se făcuse până la urmă milă de el. Din păcate, discuţia de-la-inimă-la-inimă nu avusese efectul dorit. Fratele verişoarei lui Barelli trebuise să fie împiedicat fizic să nu-l împingă pe tip cu un pumn în Noul An.

— Da, zise el, dând aprobator din cap. Da. Mingea de hârtie nimeri coşul.

— Ei bine, acum vreo două-trei luni el şi Angie s-au combinat. O chestie destul de serioasă. Am auzit că voiau să se căsătorească.

Mulder căscă ochii neîncrezător.

— Verişoara ta şi tipul ăla? Zău? Da' de ce nu l-a omorât fratele ei?

Barelli tresări şi-şi feri privirea. Uf, la naiba, îşi zise Mulder, iar am făcut-o de oaie. Abandonă atitudinea leneşă pentru o postură mai plină de atenţie.

— Povesteşte-mi.

— A fost omorât weekendul trecut.

— Drace! Hei, îmi pare rău, Carl. N-am vrut… Barelli îi făcu un semn cu mâna să tacă.

— Fii cuminte, n-are de ce să te apuce bâţâitul, doar n-aveai cum să ştii. Nu e tocmai o ştire de interes naţional, nu?

Trase încet aer în piept.

— Mulder, problema e că făcea parte din trupele staţionate la Fort Dix; era un fel de conţopist amărât, deşi era de părere că ar fi fost mai nimerit pentru altceva. Ceva cu mai mult farmec, înţelegi? Beretele Verzi sau cam aşa ceva. În sfârşit, puştiul s-a încăierat

într-un bar din oraşul învecinat, Marville...

— Pariez că din cauza unei femei.

— Da. Cam pe-acolo. Oricum, a sfârşit vineri seara, la spitalul bazei şi trebuia să stea acolo până duminică. Se pare însă că Frankie n-a vrut să stea în pat. A fost găsit duminică dimineaţă pe un drum aflat la sud de cazarmă.

— Cum?

Barelli îşi curăţă o scamă invizibilă de pe pieptul cămăşii.

— Cineva i-a tăiat beregata.

Mulder clipi scurt din ochi atât din înţelegere, cât şi din cauza imaginii evocate de celălalt.

— L-au prins pe cel care a făcut-o?

— Nu.

— Martori?

— A, da, sigur, pufni ziaristul. În plină noapte, într-un loc perfect pustiu. Dumnezeule, Mulder, Scuteşte-mă. Da. De fapt, a fost un martor. O femeie.

Se apleca înainte, sprijinindu-şi braţele de coapse.

— Dar, Isuse, Mulder, era isterică, beată şi probabil drogată. Ştii ce zicea? Zicea că din blestematul ăla de copac crescuse un braţ care îl omorâse pe Frankie.

Arlen Douglas putea avea orice vârstă, între patruzeci şi şaizeci de ani. Chipul său permanent bronzat avea trăsături fine, părul îi era un amestec aristocratic de brunet şi argintiu, iar silueta era aproape perfectă. Stătea aşezat la birou şi-şi potrivise cravata înainte de a închide dosarul de pânză aşezat în faţa lui, pe mapa de birou tivită cu piele.

Nu-i luase mult timp ca să transforme încăperea asta în birou personal. Fotografii de familie, fotografii

de-ale sale, trei preşedinţi, câteva vedete de cinema şi cam o duzină de senatori pe pereţi. În dreapta, drapelul american înfipt într-un suport de alamă. În spate, o fereastră largă, mascată de nişte jaluzele de un bej palid.

Când auzi bâzâitul interfonului, apăsă pe un buton, spuse "Pofteşte-l înăuntru, domnişoară Cort" şi-şi verifică din nou cravata.

Agentul Special Webber deschise şovăitor uşa, zâmbi şi trecu pragul înăuntru.

Încă o ezitare înainte de a închide uşa şi de a se apropia de biroul şefului în pas de marş.

Douglas se rugă la Dumnezeu ca puştiului să nu-i vină ideea să-l salute milităreşte.

— M-aţi chemat, domnule?

— Exact, Hank, răspunse el, bătând uşor cu palma în dosarul pe care-l avea în fată. Echipa ta a făcut o treabă foarte bună în cazul Helevito. Într-adevăr, o treabă foarte bună.

Webber pur şi simplu radia.

— Mulţumesc, domnule. Dar să ştiţi că, de fapt, n-a fost echipa mea, a fost cea a agentului Mulder.

Douglas zâmbi fără să-şi arate dinţii.

— Fireşte. Numai că se pare că voi aţi furnizat una din piesele vitale ale jocului şi aţi mai făcut şi dovada unor tehnici de investigare excelente.

Aşteptă câteva secunde, dându-i timp tânărului să-şi strunească plăcerea. Are să meargă totul ca-n brânză, îşi zise el.

— Ia spune-mi, Hank, cum ţi-a plăcut să lucrezi cu Fox Mulder?

— A, exclamă el entuziasmat. A fost grozav! Vreau să spun că, ştiţi, la Quantico te-nvaţă toate chestiile alea care, de fapt, n-au nimic de-a face cu…

Se opri brusc, încruntându-se.

— Nu vreau să spun, domnule, că la Quantico nu se face treabă. Nu, deloc. Ce vreau să spun e că…

— Ştiu foarte bine ce vrei să spui, zise Douglas, continuând să zâmbească, cu palmele perfect întinse pe dosarul de pe birou. Nimic nu are sens până când nu participi efectiv la acţiune.

— Da, domnule. Întocmai.

Ei bine, fireşte că nu, idiotule, îşi zise el. Cineva are să-i rămână dator pe chestia asta. Dator vândut.

— Şi ai găsit că a lucra cu Mulder este o chestie instructivă?

— Absolut.

— Totul ca la carte, totul la locul său, nimic de care să-ţi fie ruşine?

Ştia că tânărul avea să ezite şi chiar aşa şi făcu, sfâşiat între simpatia pentru Mulder şi loialitatea faţă de Birou. Douglas ştia foarte bine că Mulder folosea teoria generală când era obligat şi experienţa sa personală, mai degrabă unică, atunci când era necesar. Or, tocmai experienţa era problema. Jumătate nu părea să fie altceva decât intuiţii; cealaltă jumătate erau nişte speculaţii atât de aiurite, încât Douglas se mira că tipul mai reuşea să facă şi ceva arestări.

— Nici o problemă, Hank, zise el, alungind totul cu un semn al mâinii. De fapt, nu are importanţă.

Îşi luă mâinile de pe dosar.

— Aşa cum ţi-am spus, a fost un lucru bine făcut. Mulţumită vouă, la tribunal nu vom avea nici o greutate să-l punem pe Helevito la păstrare pentru cea mai mare parte a restului vieţii sale.

Zâmbetul i se topi într-o expresie care însemna în acelaşi timp o invitaţie de acces într-un cerc restrâns şi un avertisment împotriva confidenţelor trădate.

— Dar, mai înainte de a face din Mulder un erou, trebuie să ştii ceva.

Webber se încruntă, arătându-şi nedumerirea.

— Aş vrea să faci ceva pentru mine. Zâmbetul îi reveni, plin de dinţi de data asta.

— O favoare personală. Una care cred că nu te va împiedica deloc să avansezi în carieră.

Mulder nu era prea sigur că ştia ce trebuia să spună. Îi explicase deja lui Barelli, cât putuse de prudent, că nu putea să se ocupe de cazul ăla fără să primească autorizaţie sau fără o cerere din partea filialei locale a organizaţiei; numai că reporterul refuza să înţeleagă. Continua să susţină că era un caz din branşa lui Mulder, că era făcut pentru el.

Chestii ciudate, îşi zise Mulder cu amărăciune; faimos de-a lungul şi de-a latul lumii ăsteia blestemate pentru chestiile lui ciudate.

— N-are importanţă, zise el, asigurându-se că Barelli îi auzea şi îi vedea părerea de rău. Ai spus chiar tu că femeia băuse. Şi că era isterică. Aşa cum se întâmplă aproape cu oricine e martor la ceva atât de neaşteptat şi de înspăimântător. Tocmai de-aia, fie că mă crezi, fie că nu, martorii oculari nu reprezintă întotdeauna cea mai bună cale de rezolvare a unui caz. Ia trei oameni să asiste la o crimă ca asta şi îţi garantez eu că vei avea trei versiuni diferite.

— Uite ce e, Fox, ştiu că... Mulder îşi ridică mâna.

— Ce vreau eu să spun, Carl, e că femeia aia a fost zguduită. Şi, cum ţi-am spus, oricine în locul ei ar fi la fel şi...

— Să vorbeşti în numele tău, zise o voce seacă din dreptul uşii.

Barelli se ridică instantaneu în picioare, iar un zâmbet imens şi lacom, de lup, îi destrămă severitatea solemnă.

— Dana! Iubito!

Mulder abia dacă îşi întoarse privirea spre uşă.

— Te-ai întors mai devreme.

Dana Scully se strâmbă în direcţia lui, îşi aruncă geanta spre el şi îşi scoase pardesiul cu un zvâcnet al umerilor.

— M-am întors aseară. Am obosit uitându-mă la autostrăzi. După câteva zile, toate arată la fel – plictisitoare. Şi epuizante.

Lui nu i se părea deloc că arată epuizată. Părul ei roşcat era perfect pieptănat, pe chipul aproape rotund nu se vedea nici urmă de oboseală, iar hainele ei – o bluză cu volănaşe, o jachetă de culoarea vinului rubiniu şi o fustă asortată – erau impecabile.

De fapt, ca întotdeauna.

— Arăţi perfect, zise Barelli, traversând camera şi înghiţind-o într-o îmbrăţişare.

— Bună, Carl.

Îi acceptă îmbrăţişarea doar pentru câteva secunde, apoi se eliberă din strânsoare cu atâta îndemânare, încât lui Mulder îi veni s-o aplaude. În loc de asta, făcu un semn din cap spre prietenul lui.

— Carl are o problemă, dar mi-e teamă că nu-l putem ajuta.

— Pe dracu', exclamă Barelli, râzând din toată inima. N-ai nevoie decât de puţină muncă de lămurire, atâta tot. Şi asta este exact ceea ce va face micuţa doamnă.

Scully evită o nouă îmbrăţişare, prinzând poşeta pe care Mulder i-o aruncă înapoi şi îndreptându-se în acelaşi timp spre celălalt scaun.

— Ia spune, cum a fost călătoria? Scully nu se grăbi să răspundă.

— Plăcută. Şi foarte odihnitoare, rosti ea într-un târziu.

— Păi, ar fi trebuit să rămâi până la sfârşit.

— Ce face? Glumeşti, rosti Barelli, încrucişându-şi braţele şi rezemându-se de tocul uşii. Mulder, n-o prea cunoşti pe micuţa doamnă. Nu poate să nu se gândească la muncă mai mult de două ceasuri. Iar asta mă face să mă bucur că te văd, Dana. Poate că o să reuşeşti să-l convingi pe tipul ăsta să-i dea unui prieten o mână de ajutor.

Scully îi aruncă o privire iute şi severă lui Mulder, care îşi şi ridicase mâinile ca să ofere un ropot de aplauze batjocoritoare. În loc de asta, însă, cu mâna dreaptă începu să-şi scarpine ceafa, iar cu stânga ridică receptorul telefonului de alături, care începuse să sune exact în aceeaşi clipă.

Ascultă.

O privi pe Dana, care-l privea şi ea.

Puse telefonul în furcă şi zise:

— Carl, iartă-mă, dar trebuie să-l văd pe şefu'. Se ridică, înşfăcându-şi haina de pe scaun.

— Spune-i Danei despre ce e vorba şi am să te sun eu mai târziu.

— Mulder? se încruntă Dana.

— Nu, nu-ţi face griji, n-am probleme. Nu cred să am probleme.

Trecu pragul şi privi înapoi, peste umăr.

— Cum aş putea avea probleme? Tocmai am închis un caz mare.

CINCI

Diamond Street abia dacă avea lărgimea necesară pentru două benzi de circulaţie ce coborau în pantă uşoară spre fluviul Potomac. Coroanele bogate ale arţarilor înşiraţi de-a lungul străzii ascundeau căsuţe vechi din cărămidă şi din scânduri,

în faţa cărora se întindeau peluze nu foarte mari. În vârful pantei, câteva magazine aflate în prelungirea lui South Washington Street. "Ripley's" se afla pe latura de vest, flancat în stânga de o băcănie şi în dreapta de o clădire cu trei etaje, în stil victorian, cu parterul ocupat de un magazin de îmbrăcăminte şi cu etajele superioare de birourile unor avocaţi. Faţada din cărămidă a barului era intenţionat lipsită de orice anunţ; tot ce se putea vedea era o uşă verde, capitonată, deasupra căreia spânzura o firmă roşie. Nici o fereastră, mare sau mică. Era un bar de cartier şi nu era cazul ca străinii să-şi vâre nasul.

Mulder păşi înăuntru şi imediat îşi scoase haina, oftând puţin şi trecându-şi prin păr o mână obosită. Măsuţele din stânga, cam o jumătate de duzină, erau toate ocupate; în dreapta, peretele era acoperit în întregime, deasupra lambriului de culoare închisă, cu postere în rame de lemn, reprezentând scene din filme şi din spectacole vechi. După ce ochii i se obişnuiră cu lumina slabă din încăpere, numai lumânări în sfeşnice de chihlimbar pe mese şi candelabre pe pereţi, Mulder porni încet spre partea din spate a barului, pe un culoar îngust, care începea de la tejgheaua de mahon. Şi-acolo era plin ochi, dar cel puţin zgomotul avea un nivel mai rezonabil.

Conversaţie, râsete potolite, câteva semne din cap şi zâmbete în direcţia lui.

La capătul barului, încăperea se desfăcea într-un pătrat spaţios în care fuseseră aşezate alte măsuţe înconjurate de separeuri din paravane înalte. Aici nu mai auzeai nici televizorul, nici tonomatul; muzica revărsată din difuzoare ascunse abia se ghicea. Uneori era country, uneori jazz, iar alteori teme muzicale din filmele sau din spectacolele de pe Broadway. Totul depindea de dispoziţia sufletească a lui Stuff Felstead

în momentul în care deschidea la prânz.

Lui Mulder nu-i luă mult până să recunoască muzica din *Alien.* Probabil că Stuff îl văzuse venind.

Zâmbi ţeapăn şi se întoarse brusc spre stânga, nimerind în separeul cel mai apropiat de capătul tejghelei; se aşeză cu spatele lipit de perete, întinzându-şi un picior pe un scaun capitonat şi aruncându-şi haina pe celălalt. După numai câteva secunde, în faţa lui răsări o femeie înaltă, îmbrăcată în pantaloni negri şi largi şi cu o bluză albă cu mânecile bufante. Irlandeză din cap până în picioare – ten deschis şi câţiva pistrui pe nasul cârn.

— Eşti mort sau bei?

— Păi, amândouă, cred, mormăi el, clipind cu înţeles.

— Bere?

Mulder confirmă printr-o mişcare a capului.

Femeia îi făcu cu ochiul şi se îndepărtă.

El îşi acoperi ochii cu mâna stângă, proptindu-şi cotul de masă, şi întrebându-se dacă nu cumva nimerise într-o zonă de timp alternativ, într-un univers paralel.

Avea toate semnele: Arlen Douglas nu-l lăsase să aştepte, ci îl poftise personal în birou. Felicitările pentru cazul Helevito erau atât de expansive, încât îi dăduseră de bănuit, ca de altfel şi laudele pentru cât de bine se îngrijise de Hank Webber. Mulder nu avusese ocazia să spună nici un cuvânt, cu excepţia unor murmure de mulţumire, mai înainte ca şeful secţiei să îl întrebe ce părere avea despre clovnul care dispăruse.

— Este, evident, un truc.

— Ce te face să crezi asta?

— Păi doar nu e Omul Invizibil, domnule. Nimeni nu poate să pocnească din degete şi să dispară ca

fumul.

— Şi totuşi e curios, nu găseşti?

Imediat auzise în cap soneria de alarmă şi făcuse tot posibilul ca să evite lucrul de care se temea cel mai tare: indicase numele martorilor suspecţi, ieşirea din spate a circului, rapoartele preliminare incomplete din partea şerifului local…

Totul fără efect.

Avea la dispoziţie o singură zi ca să termine hârţogăria legată de cazul Helevito, pentru ca apoi să-şi petreacă weekendul în Louisiana.

— E chiar în branşa ta, nu ţi se pare, agent Mulder? Mulder ar fi vrut să adauge: "Şi a dumneavoastră, domnule". Dar o reţinere bruscă îl făcuse să tacă, în timp ce primea dosarul albastru şi era condus spre ieşire, fără să mai aibă posibilitatea să-şi continue lista de obiecţii.

Abia când revenise în biroul său pustiu şi începuse să frunzărească paginile dosarului îşi dăduse seama că nu Scully avea să-l însoţească. Ci Hank Webber.

Chestia asta nu mergea. Nu că-l deranja să-l călăuzească pe puşti prin câmpurile minate ale anchetelor; asta era cea mai puţin importantă dintre probleme, iar Webber era un bărbat plăcut la înfăţişare, deşi puţin cam prea entuziast.

Ceea ce nu mergea era, de fapt, felul în care mirosea toată afacerea asta. Chiar în branşa lui, aşa se exprimase tipul. Chestii ciudate. Numai că asta nu era ciudată deloc; era pur şi simplu ţicnită şi se întrebă cine oare făcuse apel la FBI pentru o chestie ce părea să fie evident o problemă locală.

În plus, nu trebuia uitat nici tipul de la Monument. Şi el era tot invizibil, dar în acelaşi timp mult prea real.

Nici cu o prea mare protecţie, dar nici cu lanţuri la mâini şi la picioare.

Alice avea dreptate – cum nu se poate mai bizar. Univers paralel; nu se putea altfel.

— Dacă e chiar aşa de rău, am să aduc nişte cucută ca să te dregi.

Deschise ochii şi-şi păstră o expresie amabilă pe faţă, în timp ce chelneriţa punea pe masă o sticlă cu bere şi o farfurie cu cartofi prăjiţi.

— Pe ăştia nu i-am comandat, Trudy, zise el, arătând cartofii.

— Nu, da' n-ai mâncat nimic.

Aroma lor îi făcu stomacul să ghiorăie; femeia începu să râdă când îl văzu cum întinde mâna după un cartof pe care îl aruncă în gură, şuierând amarnic din cauza arsurii de pe limbă. Înţepat fără voie, îşi trase piciorul sub masă şi abia atunci observă hamburgerul îngropat sub mormanul de cartofi prăjiţi. O privi pieziş pe Trudy, dar ea îi făcu cu ochiul, traversând apoi sala la chemarea unui client.

Mulder nu-şi ascundea interesul. Era o femeie atrăgătoare, studentă la drept în Georgetown; avuseseră vreo două întâlniri; nimic deosebit, nimic pătimaş. Fata îi plăcea, îi plăcea şi compania ei, deşi nu întotdeauna reuşea să înghită felul ei mămos de a fi. În seara asta însă, totul venea la fix şi mâncă ceea ce îi fusese adus pe farfurie, de parcă nu mai văzuse mâncare de cel puţin o săptămână, ba chiar mai comandă un hamburger înainte de a-l termina pe primul. Nu se grăbea. Nu se grăbea defel.

Pentru că era mijlocul săptămânii, localul nu se umpluse. Separeurile se ocupară primele şi Mulder observă că o parte din mese îşi schimbară o dată sau de două ori ocupanţii. Tineri, cei mai mulţi dintre ei; bătrânii se lipiseră de scaunele de la bar, unde erau

mai aproape de lucrurile cu adevărat importante.

Nişte dame de consumaţie aşezate în imediata lui apropiere îi aruncau din când în când câte o privire, dar, cum el nu intră în joc, tipele îl abandonară curând. Doi bărbaţi cu şepci de golf pe cap şi pardesie pe umeri se certau în surdină cu cineva nevăzut dintr-un alt separeu. Un cuplu căsătorit, în ţinută adecvată mai degrabă pentru teatru decât pentru "Ripley's", se agita în mod neinspirat pe lângă nişte sandvişuri faraonice. Un cvartet de colegieni încerca să le agaţe pe Trudy şi pe celelalte două chelneriţe.

Ce mai, o seară normală.

Într-un univers paralel.

Of, Doamne, îşi zise el; poate c-ar trebui să-mi iau câteva zile de concediu.

O cameră ai cărei pereţi nu aveau toţi aceeaşi culoare, acum în întuneric.

Pe peretele din dreapta, o gravură în ramă de culoare închisă, *Băiatul în albastru* al lui Gainsborough, faţă-n faţă cu o oglindă falsă.

Pe peretele din stânga, un pat de campanie cu o saltea subţire, cu pătura şi cearşaful aranjate şi împăturite milităreşte. La capul patului, un dulap încuiat, crestat şi zgâriat.

Perpendicular pe peretele din spate, un birou metalic. Pe el, două teancuri de cărţi, o combină stereo, câteva compact-discuri. Un carnet galben şi un pix. O lampă cu abajur verde, răspândind o lumină blândă. Un scaun rotativ, cu tapiţerie confortabilă.

În colţul îndepărtat, un fotoliu cu un lampadar de alamă în spatele lui, alături de o masă. Pe ea, o scrumieră dintr-o scoică.

Pardoseala era goală, cu excepţia porţiunii din dreptul fotoliului unde era aruncată o rămăşiţă de

covor.

Un bărbat într-un halat lung, de laborator, se învârtea prin cameră, lovind cărţile sau discurile şi privind încruntat la carneţelul a cărui primă pagină era perfect albă; ridica pixul şi smucea uşor foaia de hârtie înainte de a o lăsa din nou să cadă. Deşi avea vreo patruzeci şi cinci de ani, pe ţeastă avea mai multă chelie decât păr. Faţa era desenată în unghiuri ascuţite, fără să pară totuşi aspră. Când îşi îndrepta trupul, vedeai că era înalt, cu piept şi umeri largi şi cu un burdihan impresionant. Privi în jur, încreţind din nas din cauza mirosului stătut de ţigară şi mucegai, de sudoare şi sânge, pentru ca, în cele din urmă, să dea satisfăcut din cap şi să se îndrepte spre o uşă capitonată din perete. O deschise fără să şovăie şi ieşi pe un coridor luminat doar atât cât să nu-şi vâre degetele-n ochi. Verifică exteriorul prin ferestrele înguste; se întoarse apoi spre dreapta şi intră în camera de alături, la fel de slab luminată ca şi prima.

— Gata?

O femeie în alb stătea în faţa unui raft cât peretele de lung, pe care se aflau mai multe monitoare şi pupitre, spaţiu pentru carnete de însemnări şi două pahare de plastic pline cu cafea aburindă.

Raftul era plasat chiar sub o fereastră ce privea prin fantoma *Băiatului în albastru* în cealaltă încăpere.

— Leonard, te-am întrebat dacă eşti gata.

Părul lung şi blond îi era prins la spate cu un elastic, iar fruntea era înaltă şi acoperită de un breton bogat.

Când o cunoscuse pe Rosemary Elkhart, Leonard Tymons o găsise de-a dreptul atrăgătoare, deşi într-un fel destul de dur. Patru ani mai târziu, nu îşi schimbase părerea, dar îşi modificase planurile de a o seduce pentru o relaţie trecătoare. Avea într-adevăr

părul blond şi pielea albă, buze palide şi ochi de un albastru deschis, dar, atunci când era singur, Leonard o numea văduva neagră.

— Leonard, fir-ar a dracului!

Se prăvăli în scaunul cu rotile de lângă ea.

— Ai văzut şi tu.

Ea făcu un semn cu capul în direcţia unui microfon legat de un calculator.

— Pentru posteritate, da? Să nu uităm posteritatea. El dădu afirmativ din cap.

— Pentru posteritate, totul este perfect. Nimic nu s-a schimbat de la ultima intervenţie. Dumnezeule, nu putem aduce pe cineva care să cureţe cum trebuie locul ăsta?

Pute ca o... o... Fă rost de cineva care să frece mizeria asta până data viitoare.

— Aşa am să fac.

O vreme lucrară în linişte, fiecare la pupitrul lui, punând programele în funcţiune, foarte puţin atenţi la diagramele şi numerele care se aprindeau şi se stingeau pe ecrane.

Apoi Tymons întinse mâna şi închise microfonul.

Rosemary îl privi ciudat.

— Am făcut-o de oaie, nu? zise el constatativ. Îşi împinse bărbia înspre pahar. Da' n-o să-l facem să dispară, nu?

Chipul ei căpătă o expresie dură, de parcă era pe cale să îşi iasă din fire şi, timp de câteva secunde, refuză să-i răspundă.

— Rosemary.

Ea se îndoi din mijloc şi murmură "la dracu'." Se auzeau doar zumzăitul discret al ventilatoarelor şi scârţâitul rotiţelor scaunului în momentul în care Tymons se îndepărtă de pupitrul la care lucra şi îşi frecă obrajii cu amândouă mâinile.

— Poate că există totuşi o cale, zise ea.

— Poate că există Moş Crăciun.

Chipul ei îşi regăsi expresia aspră. Îi ordonă printr-un semn să-şi reia locul.

— Moş Crăciun sau nu, spuse ea, o să găsim o cale. Dacă nu, o să găsim pe altcineva.

Muzica era cea din filmul *Damn Yankees* în clipa în care Trudy Gaines se furişă pe scaunul din faţa lui Mulder, îşi aprinse o ţigară şi îşi alungă de pe frunte o şuviţă umedă de transpiraţie, trimiţând fumul albăstrui spre tavan.

— Într-o bună zi, are să-i găsească pe toţi cei de-aici băltind pe podeaua lui nepreţuită.

Mulder ridică dintr-o sprânceană.

— Ţi-e cald?

Ea dădu din cap şi, în ciuda semiobscurităţii, Mulder desluşi liniile şi umbrele care-i trădau vârsta.

— Am impresia că sunt pe cale să fac o gripă sau cam aşa ceva.

El îşi termină ultimul hamburger şi ridică cea de-a doua sticlă de bere.

— Atunci ia-ţi o zi liberă.

— Şi-mi plăteşti tu chiria?

— Tu mi-ai dăruit posterul ăla cu autograf, *Un lucru dintr-o altă lume?*

— Numai în visurile tale, FBI-istule. Numai în visurile tale.

Cearta dintre purtătorii de şepci de golf crescuse în intensitate.

— Isuse, murmură ea.

— Ce-i?

Persoana din separeu rămânea mai departe în umbră; nu vedea din ea decât un braţ într-o mânecă de tweed, peticită în cot.

— Redskins, zise ea dezgustată.

Nu se putu împiedica să nu izbucnească în râs.

— Poftim? Dar, pentru numele lui Dumnezeu, abia a început luna mai.

Ea îl privi cu un singur ochi.

— Mulder, când eşti un suporter al celor de la Redskins, e toamnă întotdeauna, nu ştiai asta?

Una din şepcile de golf se ridică în picioare, împingându-şi scaunul în spate cu un scârţâit. Mai înainte ca cineva să poată face vreo mişcare, un bărbat în cămaşă şi vestă, cu un şorţ alb legat în talie, răsări lângă masă. După părerea lui Mulder, era un cadavru ambulant perfect. Doar mâinile, rău atinse de artrită, stricau această imagine. Evident, Şapcă de Golf nu-şi închipuia că Stuff Felstead ar fi în stare şi de altceva decât de nişte priviri încruntate. Ei bine, se înşela. Proprietarul lui "Ripley's" spuse ceva cu un glas atât de slab, încât numai celălalt putu să-l audă. Era suficient. Începu să vorbească repede, împroşcând cu salivă şi făcând gesturi împăciuitoare, iar expresia de pe chipul lui îi sugera tovarăşului de alături că era cazul să părăsească terenul.

Totul se termină în mai puţin de zece secunde.

— Vrăjitorie pură, zise Trudy, surprinzându-i privirea lui Mulder.

— Probabil. După atâta vreme, tot nu-mi dau seama cum face.

— Nici nu-ncerca, îl sfătui ea. Crede-mă, nici n-ai vrea să afli.

Îşi propti palmele de tăblia mesei.

— Prin urmare, pauza s-a sfârşit. Trebuie să-mi termin şi eu treaba.

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, zise el, înghiţind ultimele picături de ketchup cu ultimii cartofi prăjiţi. Ia zi, care e problema?

Ea îngheţă pe loc, dar îi evită privirea, uitându-se fix la spătarul scaunului pe care stătea Mulder.

El aşteptă.

În cele din urmă, femeia se prăbuşi înapoi pe locul de pe care se ridicase şi clătină din cap.

— E o prostie.

— Probabil.

— Sunt o ticăloasă.

El întinse mâna şi o mişcă încoace şi-ncolo până când ea îi dădu haina.

— Îţi termini treaba peste zece minute, te-ai certat cu iubitul tău, mâine trebuie să răspunzi la nişte întrebări neplăcute şi vrei să te conduc acasă, pentru cazul în care va încerca să o ia cu asalt.

Ea nici măcar nu clipi.

— Ştii, Mulder, uneori eşti al dracului de ciudat. El ridică din umeri.

— Mi s-a mai spus.

— Peste un sfert de oră?

— Sigur. Nici o problemă.

Ea îi mulţumi cu un zâmbet scurt şi-şi văzu de treabă; după cincisprezece minute, se întoarse cu un pulover gros pe braţ. El plăti la casa aflată la capătul tejghelei şi apoi o urmă pe Trudy pe stradă. Apartamentul lui se găsea la numai două cvartale de King Street, aproape de Potomac; ea locuia la aceeaşi distanţă, dar în direcţie opusă. Nu-l deranja. Noaptea era plăcută, briza blândă, iar Trudy se plânse aproape tot timpul de proprietăreasa ei într-un fel care, la un moment dat, îl făcu să râdă cu atâta poftă, încât călcă alături de bordura trotuarului.

Nu căzu. O răsucire rapidă şi acrobatică îi păstră echilibrul.

Nu se răsuci însă atât de repede, încât să nu-l observe pe bărbatul în jachetă de tweed venind în

urma lor, cam la un cvartal distanţă.

La început, înregistrarea imaginii nu se realiză pentru că ajunseseră deja la locuinţa lui Trudy, aflată într-o clădire în stil colonial, împărţită în vreo jumătate de duzină de apartamente şi ascunsă în spatele unui pâlc de stejari. Ea îl sărută în fugă pe obraz în semn de mulţumire şi porni grăbită pe alee, cotrobăind în geantă după chei.

Nu se mişcă din loc până când ea nu descuie uşa de la intrare şi nu trecu pragul casei.

Apoi se răsuci pe călcâie şi porni în direcţia din care venise, cu mâinile vârâte adânc în buzunare şi fluierând uşor. Zgomotul paşilor săi umplea strada. Pe drum nu trecea nici o maşină. Un câine traversă în fugă o peluză în pantă, fluturându-şi coada şi dezvelindu-şi colţii. Mulder îi zâmbi şi-şi văzu de drum.

Să verifici umbrele, căutând una care nu-şi avea locul printre ele.

Când traversă din nou King Street, începu să-şi facă morală. La urma urmelor, trebuia ca oamenii să locuiască undeva, unii dintre ei locuiau chiar în aceeaşi zonă cu el, iar Omul în Tweed era probabil unul dintre aceştia.

Casa lui Mulder se afla pe o stradă liniştită, într-o zonă rezidenţială. Ziduri îngrijite, din cărămidă de culoare închisă, şi o arcadă mică deasupra intrării retrase. Gardul viu făcea ca micuţa peluză să pară şi mai mică. În timp ce-şi scotea cheile din buzunar, începu să-şi întocmească în minte o listă cu lucrurile de care trebuia să se ocupe a doua zi de dimineaţă, încercarea de a-l face pe Douglas să se răzgândească nefiind ultimul dintre ele.

Un clovn ucigaş care dispărea nu era, după părerea lui Mulder, un motiv suficient pentru o vizită

în Louisiana.

În clipa în care ajunse la uşă, se şi văzu în pat; nu mai avea decât să-şi care şi trupul până acolo.

Răsuci cheia şi aruncă o privire absentă peste umăr.

Omul în Tweed se plimba agale pe trotuarul de vizavi, ţigara aprinsă din mână tăind întunericul ca o dâră portocalie; o pălărie de fetru trasă pe frunte îi ascundea faţa.

Oboseala îi încetini reacţia. În cele câteva secunde de care avu nevoie să se autoconvingă că nu avea năluciri, omul dispăru, înghiţit de umbrele mişcătoare ale felinarelor aşezate la mare distantă unul de altul.

ŞASE

Dana Scully rămase în picioare în mijlocul balamucului din biroul lui Mulder, desfăcându-şi braţele a neputinţă. În unele momente, admira felul în care el reuşea să găsească acele în carele cu fân, în alte momente, ca acesta, de exemplu, nu-şi dorea decât să fie în stare să arunce un chibrit aprins înăuntru, ca să-l oblige pe Mulder să ia totul de la capăt. Ceea ce, o ştia foarte bine, n-ar fi schimbat nimic. Două zile mai târziu, încăperea şi-ar fi regăsit vechea înfăţişare.

Cântărindu-şi servieta într-o mână, oftă resemnată şi se întoarse spre femeia care aştepta în dreptul uşii.

— Îmi pare rău, Bette, dar nu cred că e aici.

— Ba este, categoric, răspunse secretara cu glas vioi. Apoi traversă încăperea până în dreptul unei poliţe din perete de pe care luă un dosar cu colţuri albastre.

— Le miros şi de la o milă, adăugă ea.

Un zâmbet vesel şi Bette dispăru, lăsând-o pe Scully cu gura căscată şi uşor plictisită. Nu o deranja ca unele cazuri să fie dirijate spre alte echipe; asta făcea parte din regulile jocului şi din procedura Biroului. Iar cazul respectiv era, după standardele FBI, atât de obişnuit, încât era surprinsă că Mulder însuşi nu-l dăduse la o parte. Ceea ce o deranja însă era refuzul neclintit al noului şef al secţiei de a prezenta motivele. Dacă felul în care mergeau lucrurile nu-i plăcea, atunci schimba pur şi simplu echipele. Minţi noi şi trupuri noi, asta era singura lui explicaţie.

— Hei.

Mulder trecu pragul şi-şi aruncă haina pe spătarul scaunului.

— Ascultă, m-am tot gândit la povestea cu Louisiana. Dana clătină din cap.

— Mulder…

El se lăsă să cadă pe scaun, se răsuci ca să o poată avea în faţa lui şi îşi împreună degetele sub bărbie.

— Nu că aş crede că lucrurile se desfăşoară într-un fel atât de ciudat, cum e de părere atotputernicul Douglas, dar am răsfoit dosarul, vezi tu…

Întinse mâna spre poliţă, fără măcar să-şi întoarcă privirea într-acolo.

— Eu cred că ceea ce au acolo e…

— Mulder…

El se încruntă, se învârti nervos cu scaunul şi se porni să trântească hârtiile într-o parte şi-n alta.

— Ce dracu', aş fi jurat că l-am lăsat aici astă-noapte. L-o fi luat Webber. Băiatul ăsta e aşa de bezmetic că mă enervează.

Dana clipi scurt din ochi ca să-şi păstreze

răbdarea, apoi îl bătu pe umăr. Cu putere.

— Mulder, fii atent.

— Cum? Cum? Te pomeneşti că l-am pus în fişier. Îl trecu un fior.

— Doamne, ce gânduri îmi trec prin cap.

— N-are importanţă.

— Fireşte că are. Ce, crezi că aş fi efectiv în stare să… Tăcu şi se răsuci în aşa fel încât să o poată privi în ochi.

— Ai adus noutăţi.

Scully aruncă o privire în tavan, zise un *mulţumesc* în gând şi îşi trecu, cu un gest absent, mâna prin păr.

— Mai întâi, să ştii că nu apreciez deloc faptul că mă laşi singură cu caracatiţa aia cu faţă umană. Să mă bată Dumnezeu dacă nu-i cresc mâini şi din urechi.

În sfârşit, Mulder avu bunul simţ de a se arăta plin de remuşcări.

— Iartă-mă. întâlnirea cu Douglas fusese fixată dinainte. N-am avut de ales.

Când auzi ce avusese de spus şeful secţiei, Scully îi povesti că fusese deja informată. Tipul o prinsese pe hol, pe când se îndrepta spre biroul lui Mulder.

— Dar asta n-are nici o importanţă acum.

— Ce vrei să spui? întrebă el uimit.

— Nu te mai gândi la asta câteva clipe. Ce vreau eu acum de la tine este să-mi dai cuvântul că n-ai să mă mai laşi niciodată, dar absolut niciodată, singură cu reporterul ăla.

Se cutremură, înfiorată, ca să arate şi mai bine ce se afla dincolo de cuvinte.

— Mulder, ştii că sunt doctor. Şi cunosc câteva secrete medicale. Şi dacă am să fiu obligată, dacă mai pune o singură dată laba aia murdară pe mine, jur că am să fac în aşa fel încât să nu se mai atingă în viaţa

lui de o femeie.

Mulder ridică o mână.

— Bine, bine. N-am crezut că o să fie aşa de rău. Pe cuvânt. Probabil că povestea asta cu iubitul verişoară-sii l-a lovit mai mult decât mi-am închipuit.

Ea îi răspunse furioasă că asta nu era o scuză. Poate că ajuta la înţelegerea situaţiei, dar nu era o scuză. Când Mulder se scuză din nou, ea binevoi în sfârşit să se calmeze, apoi se aşeză pe celălalt scaun, ţinându-şi servieta în poală.

— Care-i cealaltă noutate? vru el să afle, uitându-se bănuitor la servietă.

— Veştile sunt şi bune şi rele.

El rămase cu privirea pironită asupra ei atâta vreme, încât ea avu impresia că nu o auzise. Apoi se lăsă resemnat pe spate şi îi acordă toată atenţia.

— Vestea cea bună e că nu trebuie să te duci în Louisiana. N-ai cum să găseşti dosarul pentru că Bette l-a luat de-aici acum câteva minute.

El abia dacă clipi.

— Cealaltă veste bună e că tot n-ai scăpat de mine. Un zâmbet strâmb apăru şi dispăru cu iuţeala fulgerului de pe chipul lui.

— Vestea proastă, zise el pe un ton sec, e că mergem în Dakota de Nord fără sală de baie şi că vom fi nevoiţi să locuim într-un cort.

— Nu chiar.

Dacă n-ar fi fost atât de îngrozitor de enervantă, situaţia ar fi extrem de caraghioasă.

— De fapt, e New Jersey.

— Ce face?

— New Jersey, întări ea, ridicându-şi privirea fără să-şi ridice capul.

El îşi arătă nedumerirea printr-o privire încruntată.

— De ce în New Jersey? Ce… îşi holbă ochii, consternat.

— Of, Dumnezeule, Scully, te rog, nu Omul Invizibil. Ea făcu să pocnească încuietorile servietei din care scoase un dosar pe care se vedea o etichetă roşie, apoi aşeză servieta pe podea şi dosarul în poală. Pe urmă scoase din el prima filă. Abia atunci dădu din cap, aşteptând răbdătoare ca Mulder să se oprească din mormăit şi să-i mârâie printre dinţi că poate să continue.

— În ceea ce…

— Ia stai aşa, zise el. Stai o clipă. Ce l-a făcut pe Douglas cel Măreţ să se răzgândească? Ieri era vorba de clovni care dispar, azi e vorba de Claude Rains. Nu mai pricep. Chiar crede că ăsta e un Dosar X?

— Nu ştiu, zise Scully, zâmbind. Dar se pare că prietenul tău are un prieten.

— Carl? Reporterul sportiv Carl, zici? Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Carl Barelli are prieteni sus-puşi?

Clătină încet din cap; minunile nu încetau niciodată să apară.

— Nu tocmai, admise ea. Angie Tonero, verişoara lui, are un frate. Cel care a încercat să-l dezmembreze pe iubitul soră-sii, ţi-aduci aminte? Numele fratelui e maiorul Joseph Tonero. Din Aviaţie. Detaşat temporar la Corpul Medical. Şi n-ai să ghiceşti niciodată unde îşi are baza.

Mulder nu-şi bătu capul cu vorbele. Expresia de pe chipul ei era suficientă; ştia că Baza Aviatică McGuire se învecina cu Fort Dix.

— Şi maiorul Tonero este…?

— Aparent, un prieten intim, bun şi foarte drag al senatorului John Carmen.

Era clar că Mulder nu se putea hotărî dacă să se

amuze sau să se înfurie şi, pentru moment, Scully nu intenţiona să-l ajute. Se mulţumi să dea din cap când îl auzi spunând:

— Al cărui birou s-a întâmplat să-l sune pe Director, corect? Probabil în toiul nopţii. Probabil făcându-l pe Director să nu se simtă deloc fericit, ceea ce înseamnă că, atunci când l-a sunat la rândul lui pe Douglas cel Măreţ, aşa-zisul nostru şef temporar de secţie şi-a pierdut o mare cantitate de somn. Ceea ce, bănuiesc, înseamnă că e opărit rău de tot.

— Asta ca să te exprimi blând. Îşi aranjă fusta, apoi părul.

— Acum se presupune că noi nu suntem la dispoziţia membrilor individuali ai Congresului, dar bugetele există, ca şi alocaţiile, de altfel. Iar senatorul face parte din vreo două comitete foarte importante.

— Iubesc la nebunie oraşul ăsta, bombăni Mulder.

— Ăsta e raportul despre Frank Ulman, zise ea, întinzându-i foaia de hârtie.

Mulder luă raportul, dar nu-l privi până când ochii ei nu-l obligară s-o facă. Când îl termină cu o privire în diagonală, Scully îi întinse o a doua foaie.

— Asta ce mai e? întrebă el, fără să-şi schimbe felul de a privi. O părere suplimentară?

— Nu. Şi dacă te-ai uita la ea în loc să bombăni…

Mulder se supuse, dăruindu-i cel mai bun oftat de martir de care era în stare, iar ea reuşi să nu izbucnească în râs când el se ridică brusc în picioare, mai-mai să cadă de pe scaun.

— Scully… zise el, în timp ce citea atent, trecându-şi absent mâna prin păr.

— Exact, zise ea. Două omoruri. La o săptămână distanţă. Sâmbătă noaptea şi duminică dimineaţa devreme. Ambele victime cu beregata tăiată, fără alte

răni, fără semne de jaf sau de abuzuri sexuale. Toate astea nu fac ca cele două crime să fie legate una de alta în mod necesar, numai că acum se pare că a existat un martor şi în cazul primului asasinat.

Buzele lui Mulder se mişcau, în timp ce citea cu mai multă atenţie cea de-a două foaie de hârtie.

— Un alt Om Invizibil?

— S-ar putea.

— Sau acelaşi.

— S-ar putea.

— Primul tip, Pierce, era beat. La fel şi martorul.

— Fără îndoială.

Mulder compară din nou rapoartele.

— Şi cel de-al doilea martor, la asasinarea lui Frank, femeia aceea era şi ea beată. Şi… ceva droguri?

— Exact. Heroină.

Scully îi observă privirea şi uşoara accelerare a mişcărilor.

— Deci…

El închise un ochi şi îşi întinse buzele într-un surâs slab.

— Deci… poate că…

— S-ar putea.

— Scully, zise el, mă dau bătut, bine? Te-ai exprimat foarte clar în privinţa lui Barelli. De mai multe ori, de fapt, încheie el şi întinse mâna să ia dosarul.

— Nu încă, spuse ea, clătinând din cap. Încruntarea reveni pe fruntea lui.

— Ce mai e şi asta? Sunt supus torturii pentru că nu m-am uitat la tot ce implică pentru tine călătoria asta? Vrei să-i rup personal oasele lui Carl?

— Nu. Atâta că… să vezi… mai e o veste proastă.

— Încă una? zise el, aplecându-se înainte.

— E vorba de Hank.

Mulder avu nevoie de câteva secunde ca să înţeleagă, apoi dădu totul la o parte cu un gest care voia să spună *nu-i nici o scofală, ne descurcăm noi.*

— Şi alţii, adăugă ea. Cineva ciocăni în tocul uşii.

— Ce dracu' mai înseamnă şi asta? se răţoi el. Scully, ce se-ntâmplă, ai?

Ea se ridică, arătă spre uşă şi zise:

— Fox Mulder, fă cunoştinţă cu ceilalţi.

— Bună, salută blonda înaltă care intră în birou în timp ce Mulder se clătină, ridicându-se de pe scaun. Sunt Licia Andrews. Sunt foarte bucuroasă să te cunosc, agent Mulder. Hank mi-a povestit atâtea despre dumneata.

— Hank? repetă Mulder prosteşte, întinzându-i mâna. Licia aruncă o privire spre Dana.

— Păi, da. Hank Webber. Nu v-a spus? Suntem parteneri. Oarecum. Mergem în New Jersey împreună. Aşa e, agent Scully?

— A, sigur, zise Dana, amuzându-se copios şi fără să-i fie câtuşi de puţin ruşine. Absolut.

Vederea din punctul cel mai înalt al lui Delaware Memorial Bridge era probabil spectaculoasă – dedesubt, Delaware Bay cu malurile lui împădurite, oceanul în dreapta şi câteva fabrici aliniate de-o parte şi de alta a apei. Poate că era într-adevăr spectaculos, dar Barelli n-avusese niciodată ochi s-o vadă. Ura înălţimea, ura pescăruşii care se hlizeau la el de la înălţimea ochilor şi degetele care i se albeau ori de câte ori traversa podul. Şi totuşi, era mai bine decât zborul cu avionul.

Odată ajuns în nord, îşi îndreptă Taunusul galben şi hodorogit direct spre Turnpike fără să mai piardă vremea. În ciuda telefonului pe care îl dăduse chiar

înainte de a-l vedea pe Mulder şi în ciuda asigurărilor primite din partea senatorului că problema aceea de familie avea să fie urgentată, lui nu prea îi venea să creadă.

Mai ales după ceea ce spusese Dana.

După ce refuzase din nou să cedeze farmecelor lui, tânăra îl condusese cu răceală în holul vast şi tăcut şi acolo îl bătuse uşor pe braţ, de parcă ar fi fost un puşti.

— Rămâi la sport, Carl, zisese ea. Îmi pare rău de caporal, dar foloseşte-ţi capul, Carl, bine?

Fusese atât de furios, că abia putuse să o sărute şi să o îmbrăţişeze de la revedere.

Să rămână la sport.

Da' cine dracu' se credea aia, vreun Sherlock Holmes în fustă?

Şi-apoi, nici nu era reporter sportiv. El era un reporter care, întâmplător, se interesa şi de sport. Avea de gând să demonstreze tuturor care era diferenţa.

Un sfert de oră mai târziu se îndrepta spre nord cu toată viteza, printr-un apus de soare multicolor, care se transformă rapid în înserare, fără să ia în seamă pădurea de pe ambele laturi ale drumului, nici uliii care pluteau răbdători deasupra unor stejari deşi şi pini răsuciţi, care formau ceea ce se numea Pădurea Barrens. Nu-şi bătu capul nici cu limita de viteză, aşa că rămase pe banda din stânga, cu peste o sută la oră. La radio se transmitea un meci de-al Yankeilor. Vântul care intra pe fereastra deschisă din dreapta făcea să danseze bucăţelele de hârtie şi zdrenţele mototolite de pe bancheta din spate şi de pe podea. În mâna stângă ţinea o ţigară.

Căţea afurisită. Se întrebă de ce îşi pierduse timpul cu ea, zâmbind posomorât în faţa evidenţei –

aia n-o să-i cedeze niciodată. Şi o admira pentru asta. O admira, fir-ar a dracului să fie. Las' că într-una din zilele astea o să-nveţe şi ea să-l admire.

Curând.

Foarte curând.

Deşi nu se putea numi o personalitate naţională, totuşi în statul ăsta semnătura lui avea o anumită valoare. Şi spera să poată conta pe asta chiar şi în Marville, unde dracu' s-o mai afla şi ăsta. După nume, părea să fie, şi probabil chiar aşa era, un orăşel de doi bani aruncat între Fort Dix şi McGuire. O celebritate ca el nu se putea să nu găsească uşor vreo două-trei limbi mai slobode. Câteva pahare, câteva întrebări, câteva palme prieteneşti pe spate, vreo două clipiri complice din ochi şi eficientul Fox Mulder putea să-l pupe în fund.

Şi-n afară de asta, Ulman făcuse practic parte din familie. Ultima oară când o întâlnise pe Angie, fata avea ochii atât de umflaţi de plâns, că abia mai vedea pe unde călca.

Nimeni, dar absolut nimeni nu putea să le facă aşa ceva alor săi.

De fapt, cu puţin noroc, s-ar putea să pună singur mâna pe ticălosul care-i făcuse felul lui Frankie.

Zâmbi iar şi aprinse farurile.

Zâmbetul nu rezistă.

Îi era imposibil să-l păstreze pe buze.

Nu se putea concentra decât pe volanul maşinii şi pe ideea că el, Carl Barelli, nu avea să se împiedice de un derbedeu cu un cuţit. Ştia că ceilalţi găseau că era prea moale, prea legat de birou. Dar, de multe ori, tot ei descopereau că situaţia arăta altfel.

Nu-ţi face griji, Angie, îi promise el în gând, *ţine-te bine, fetiţo! Vărul Carl se ocupă de toate.*

Danei nu-i plăcuse niciodată felul în care lumina lunii şi farurile maşinii ştergeau culorile pământului. Albul adevărat nu mai exista, doar negru şi umbre cenuşii, precum şi lucrurile care se mişcau printre ele.

O vreme sinistră.

Îşi prinse cu degetele lobul urechii stângi şi îl ciupi suficient de tare ca să o doară şi să se trezească. Îşi închipuise, sperase chiar că pusese punct pentru un timp drumurilor lungi cu maşina, dar Mulder insistase că n-avea rost să aştepte până a doua zi. Puteau tot atât de bine să-şi adune trupa şi s-o pornească la drum, în aşa fel încât să fie la treabă vineri dimineaţă, la prima oră.

În fond, nici nu era aşa de rău. El se oferise să conducă tot drumul, adusese cafeaua şi nişte sandvişuri şi reuşise să-l convingă pe Webber că trebuia să meargă împreună cu Andrews, ca să se cunoască reciproc. Partenerii, predicase Mulder, solemn şi convingător, trebuiau să fie în stare să-şi prevadă reacţiile unul altuia, astfel încât să-şi păzească spatele şi să facă cât mai puţine greşeli atunci când situaţia devenea fierbinte. Ceea ce nu le spusese era faptul că situaţia se înfierbânta rareori, nu ca în filme.

Asta însă dacă nu-l aveai drept partener chiar pe el, pe Fox Mulder.

Pe Licia nu o deranjase ideea; Webber însă, spre uimirea lui Scully, păruse efectiv enervat de această perspectivă.

După părerea ei, cei doi aveau acum cam un sfert de oră avans, prima lor însărcinare fiind să reţină camere la un motel numit Royal Baron, recomandat lui Mulder de un agent din Philadelphia.

Nu exista nici o îndoială că locul avea să fie pe-

atât de oribil pe cât lăsa să se-nţeleagă numele lui. Mulder era expert în depistarea unor astfel de minuni. El îi zicea dibăcie; ea ştia că era un blestem.

— Eşti bine? întrebă el, aruncându-i o privire scurtă. Poţi să dormi dacă vrei.

— Mulder, nu e trecut nici măcar de nouă. Dacă dorm acum, am să mă trezesc în zori.

Îl privi o clipă, apoi opri radiatorul. Noaptea era răcoroasă, dar nu îngheţată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse el, ridicând din umeri.

— Împărţirea asta în perechi nu e stilul tău.

— Poate că nu, dar patru agenţi sosiţi împreună într-un loc numit Marville ar semăna mai degrabă a paradă, nu crezi?

— Aha, şi două maşini cu agenţi nu seamănă? El nu spuse nimic.

O altă milă trecu, în negru şi cenuşiu, înainte ca ea să repete întrebarea.

— Şi nu-ncerca să mă joci pe degete, Mulder, nu sunt dispusă să înghit.

El râse fără zgomot.

— Doamne sfinte, "să mă joci pe degete". Spune-mi, unde dracu' ţi-ai petrecut concediul?

— Eu n-am schimbat subiectul când mi s-a pus o întrebare.

El tăcu o vreme, lovind uşor cu degetul în volan.

— Alaltăieri am primit o vizită.

Ea ascultă fără să scoată o vorbă povestea bărbatului de la Jefferson Memorial. La un moment dat îşi strânse mai bine pardesiul în jurul gâtului; când Mulder termină de povestit, ea îşi încrucişă braţele. N-avea nici o îndoială că întâlnirea se produsese, dar nu fusese niciodată capabilă să accepte complet credinţa lui absolută în viaţa extraterestră, nici ideea

lui că existau în guvern şi, după cum se părea, şi dincolo de nivelul guvernamental oamenii aceia care erau la fel de convinşi de acest lucru şi care, pentru el, erau la fel de periculoşi ca orice asasin pe care îl căutaseră vreodată.

Adăugă la asta şi ideea la fel de bizară că, printre acei oameni ai umbrelor, cum îi numea el, existau câţiva care ţineau efectiv cu el, şi ajunse să nu mai vadă în nici o fiinţă omenească altceva decât un caz declarat de boala aceea care se afla aproape de paranoia extremă.

Cu Mulder însă, aproape totul părea plauzibil.

Foarte bine, admise ea; poate chiar ceva mai mult decât "aproape".

Pe de altă parte, Omul în Tweed părea mai degrabă o coincidenţă şi nimic mai mult, iar când îi spuse asta, el se mulţumi să mormăie ceva neînţeles. Fără prea multă convingere, dar nici cu un motiv solid ca să creadă altceva.

— Prin urmare, ce reprezintă cazul ăsta pentru… nu-ştiu-cine? întrebă ea, cu ochii pironiţi în întunericul de lângă umăr. Şi ce-are a face cu Louisiana?

— Habar n-am. Nu sunt ghicitor.

— Mulder, chestii ciudate, ţi-aduci aminte? zise ea, schimbându-şi poziţia.

— Totul e aici, răspunse el, lovindu-se cu palma peste frunte.

Ea îi observă zâmbetul şi nu mai scoase nici o vorbă până când tăcerea îi făcu somn.

— Ia spune, ce-nseamnă chestia asta pentru tine?

— Nu ştiu. Ba da, ştiu. Înseamnă că avem doi oameni morţi şi că vor mai fi şi alţii.

O privire scurtă, un zâmbet rapid.

— Asta-i tot, Scully, asta e tot.

Ea dădu aprobator din cap, deşi ştia cu

certitudine că el minţea.

ŞAPTE

Motelul Royal Baron era o clădire lungă, de două etaje, din stuc alb şi roşu, cu faţada spre o şosea care ducea la Marville. Deasupra recepţiei aflate în aripa de vest se vedea un însemn luminos care ar fi dorit să fie o coroană din aur şi pietre preţioase; în aripa estică se găsea un restaurant, iar între aceste două puncte două duzini de camere.

În spatele motelului şi dincolo de drum nu se vedea nimic altceva decât pădurea.

Restaurantul – câteva separeuri de-a lungul ferestrei, mese rotunde la capătul sălii şi o tejghea lungă – se numea "Hanul Reginei".

Epuizat de oboseală, Mulder se prăbuşi într-un separeu tapiţat cu imitaţie de piele, continuând să se simtă în interiorul unui poliedru ce se mişca şi nu avea nici cea mai mică intenţie să se oprească. Capul îi pulsa de durere, din când în când imaginea din faţa ochilor devenea tulbure şi nu-şi mai dorea decât să se târască într-un pat şi să uite o vreme de lumea din jur. Webber şi Andrews îi aşteptaseră la recepţie. Camerele erau deja reţinute când el şi Scully îşi făcuseră apariţia. Şi, în ciuda protestelor sale, fusese practic luat pe sus şi dus la restaurant.

Erau singurii clienţi. Tânăra chelneriţă îşi omora timpul ştergând praful de pe mesele strălucitor de curate şi şopocăind cu bucătarul prin ferestruica de serviciu de pe peretele din spate.

Mulder nu comandase nimic de mâncare – numai gândul că ar putea înghiţi ceva îi întorcea stomacul pe dos – dar, când ceilalţi îşi primiseră comenzile, fu nevoit să admită că farfuria cu clătite din faţa lui

Webber era foarte apetisantă.

— Grăsimea aia o să te omoare, zise Scully pe un ton sec, făcând un semn cu capul spre farfuria plină din dreptul lui Webber.

— Plăcerea mea vinovată, îi mărturisi Webber cu un zâmbet copilăros pe buze, după care îşi turnă cel puţin un litru de sirop, după părerea lui Mulder, pe grămada de clătite înecate în unt.

Scully îi urmări mişcările cu o uluire pe care nici măcar nu încercă să şi-o ascundă.

— Nici o problemă.

Andrews se mulţumise cu o ceaşcă de supă; oboseala i se citea pe fiecare trăsătură a chipului. Nasturii de la jachetă îi erau încheiaţi până la ultimul.

Afară, dincolo de fereastră, o pală de vânt dansa împreună cu o mână de frunze moarte pe care le ducea până pe şosea, împrăştiindu-le apoi peste maşini.

— Ia să vedem, începem verificările chiar în noaptea asta? vru Webber să ştie.

— Poftim? întrebă Mulder, privindu-l fix.

Agentul arătă ceva cu furculiţa plină peste umărul lui Mulder, dar o retrase iute, căci siropul începuse să picure pe masă.

— Marville. Mergem să verificăm în noaptea asta?

— Nimic până mâine dimineaţă, zise Mulder, clătinând din cap. Atunci, primul lucru pe care va trebui să-l facem va fi să ne prezentăm în faţa şefului din localitate, ca să ştie că suntem aici.

— Hawks, zise Webber, dând din cap. Mulder clipi nedumerit din ochi.

— Hawks, repetă Webber. Todd Hawks. Şeful poliţiei. Asta e.

— Aha.

Webber aruncă o privire spre partenera sa, dar aceasta îşi concentrase atenţia asupra drumului pustiu şi încerca să-şi înăbuşe cu palma un căscat violent.

— N-ai citit dosarul? Acolo ai totul. Despre el. Despre Hawks, adică.

O răbufnire a vântului zgudui fereastra. Andrews se înfioră, dar nu-şi întoarse privirea.

— Fox?

— Mulder. Nu-mi spune Fox. Mulder e foarte bine. Webber dădu o singură dată din cap, semn că înţelesese şi că nu avea să se mai repete.

Puştiul ăsta, îşi zise Mulder obosit, o să mă urce pe pereţi.

Şi din moment ce cunoaşte afacerea în amănunt, înseamnă că ori e stârnit prea tare, prea nerăbdător, ori e speriat. Ceea ce n-ar fi de mirare. Până acum, terenul de activitate al tânărului se mărginise la District of Columbia. Şi-acum ajunsese aici, fără nici un birou la care să alerge. Acum lucra cu un tip despre care se bănuia că era sărit de pe fix.

Chestia asta aproape că-l făcu pe Mulder să se simtă ceva mai bine.

Andrews îşi termină supa, căscă şi îşi întinse braţele drept deasupra capului, prinzându-şi palmele şi trosnindu-şi degetele.

— Doamne, zise ea cu un glas răguşit. Doamne. Jacheta nu făcea nimic ca să-i ascundă silueta. Mulder simţi în gleznă lovitura pantofului lui Scully, aşa că îşi închipui că avea o privire prea insistentă, care totuşi nu înregistrase nimic. Asta îl convinse, mai mult decât orice altceva, că era cazul să pună punct mondenităţilor şi să spună noapte bună. Cu toate acestea, nu avusese cum să-şi imagineze că Webber va încerca să economisească bănuţii Biroului şi că, în

consecinţă, nu va reţine decât două camere, una pentru doamne şi o alta pentru domni.

Descuie uşa şi intră în cameră, clătinându-se uşor pe picioare, iar apoi zise, aruncându-şi valijoara pe patul cel mai apropiat:

— Hank, dacă sforăi, am să fiu nevoit să te împuşc.

Webber izbucni într-un râs nervos, jură că dormea liniştit ca un prunc şi râse din nou, în timp ce-şi desfăcea bagajul, obiectele de toaletă aranjate ordonat în baie, costumul de schimb agăţat în cuierul de lângă uşa sălii de baie, iar restul pus frumos în cel de-al doilea sertar al unei comode care se întindea pe jumătate din peretele din stânga.

Mulder era prea obosit ca să urmărească ritualul; el, unul, avea să-şi aranjeze lucrurile mâine dimineaţă. Se spălă, se dezbrăcă, se vârî în pat şi în următoarele zece minute adormi, ignorând cu totul vocea blândă care citea ştirile la televizor.

Visă.

o cameră în penumbră, conturul mobilierului unui dormitor, o fereastră printre draperiile căreia se strecurau razele de lună; o noapte rece şi toate glasurile care o însoţeau, de la murmurul blând al frunzelor la orăcăitul broaştelor şi cântecul greierilor; un huruit slab, deşi ştia că nu era al unui tren; huruitul se amplifică, iar lumina din jurul draperiilor se albi, devenind orbitoare, năvălind brusc în cameră, mutându-se de colo-colo; săgeţi piezişe pe pereţi, peste pat şi peste silueta care zăcea în el, peste tavan, ca şi cum sursa de lumină se rotea încet dincolo de fereastră; era înspăimântat, stând acolo, lângă uşă, alunecând uşor în jos, pe vine; prea înspăimântat ca

să se mişte atunci când lumina deveni prea strălucitoare şi huruitul prea puternic, când silueta întinsă pe pat se ridică şi aruncă pătura la o parte, chipul ei tânăr, lipsit de orice urmă de culoare, ochii ei tineri, larg deschişi, exprimând nu spaima, ci şi un scop precis; voia s-o oprească, dar nu se putea opri pe el însuşi din alunecare, nu se putea împiedica să nu încerce să iasă prin perete ca să scape de lumina ce explodase în cameră, făcându-l să ţipe, în timp ce fetiţa era înghiţită de albul acela nedefinit; făcându-l să ţipe.

Făcându-l să-şi piardă răsuflarea şi să se ridice în capul oaselor, strângând cu disperare perna la piept, cu sudoarea picurându-i în ochi, aruncând cât colo cearşaful şi pătura de pe picioare.

Când avu certitudinea că se putea mişca fără să cadă din pat, se aşeză pe marginea saltelei şi rezemă perna de tăblia patului. Un tremur ieşit din comun, un mare efort de a înghiţi. Îşi împinse trupul în poziţia în picioare şi se împletici în jurul mesei ieftine de sub lampa atârnată de tavan, până la draperiile ce acopereau singura fereastră a camerei. Le dădu la o parte şi privi afară, dar nu văzu nimic altceva decât drumul şi copacii de dincolo de el.

Nu putea vedea stelele, dar ştia că erau acolo, deasupra.

În spatele lui, Webber sforăia uşor.

O, Doamne, îşi zise el în gând; of, Dumnezeule.

Îşi şterse faţa cu braţul şi intră fără zgomot în baie; închise uşa, dar nu aprinse lumina. Ştia ce ar fi văzut în oglindă – un om bântuit la nesfârşit de dispariţia surorii sale Samantha, pe vremea când amândoi nu erau decât nişte copii. Visul acela încerca să-i spună cum se întâmplaseră lucrurile. Poate că era

adevărat, poate că nu. Oricum, n-avea nici o importanţă.

Vis sau nu, asta îl făcea să meargă mai departe.

Îşi dădu cu apă pe faţă ca să alunge lacrimile pe care nu le observase înainte, se şterse cu prosopul şi se întoarse în pat.

Nu se uită la ceas, dar nu credea că trecuse mult de miezul nopţii.

Un camion trecu huruind pe-afară.

De data asta, când adormi, nu mai avu impresia că visase.

— Dana?

Scully mormăi ceva ca să o facă pe Licia să ştie că nu dormea şi ca să-i spună că făcea, totuşi, tot posibilul să doarmă puţin şi că, oricare ar fi fost subiectul, putea să aştepte până a doua zi.

— E ceva... e ceva în neregulă cu Mulder? Ar trebui să ştiu şi eu?

Glasul care spărgea întunericul avea o răguşeală naturală, aproape bărbătească; Scully îi observase deja efectul asupra lui Webber şi Mulder şi se întrebă cât de bine ştia Licia să se folosească de chestia asta. Nu încăpea nici o îndoială că putea deveni o armă cu acţiune devastatoare. Îi zâmbi tavanului – *atunci când e folosită în slujba Binelui, nu a Răului.*

— Dana?

Oftă zgomotos şi se răsuci pe-o parte.

— Nu. E bine.

— Avea un aer buimăcit.

— E începutul.

— Ce?

Scully nu prea era sigură că putea să explice. Deşi trecuse atâta vreme, nici măcar ea nu prea înţelegea.

— La începutul fiecărui caz care îi câştigă cu adevărat atenţia… devine hipertensionat. Din păcate, pe urmă trebuie să ajungă acolo unde este cazul respectiv. Şi nu-i place să călătorească. De fapt, detestă călătoriile. E un timp preţios care se risipeşte în loc ca el… ca noi să ne vedem de meserie. Aşa că, atunci când ajunge acolo, toată energia iniţială a fost deja cheltuită în timpul călătoriei. Aşa că Mulder se prăbuşeşte.

O clipă de tăcere apoi o nouă întrebare:

— Are să fie bine mâine dimineaţă?

Scully se încruntă nedumerită. Îngrijorarea cuiva care nu mai lucrase până atunci cu Mulder era de înţeles, dar avea impresia că remarcase şi altceva în vocea colegei sale. Închise ochii pe jumătate a rugăciune ca Andrews să nu arunce totul în aer, lăsând să i se aprindă călcâiele după Mulder.

— Are să fie bine, răspunse ea într-un târziu.

— Bun.

Nu mai spuse nimic.

Cealaltă se întoarse pe-o parte şi glasul i se auzi mai slab.

— Detest să văd primul meu caz adevărat făcut praf şi pulbere.

Scully aproape că se ridică în capul oaselor ca să ceară o explicaţie şi urmarea logică, respectiv scuzele. Pentru cineva ca Andrews, era normal să vrea să strălucească chiar de prima dată. Numai Dumnezeu ştia de câte ori nu se rugase şi ea pentru asta mai înainte să se întâmple efectiv. Adevărul e că treaba asta o transformase într-o nevropată. Dar nu numai că Andrews nu părea nervoasă defel, ci dimpotrivă, avea un aer aproape prea calm, prea pregătit. Şi asta putea să fie până la urmă tot atât de rău.

Sau, poate, îşi zise ea, reacţionez eu

disproporţionat din cauza oboselii.

Un camion trecu huruind pe-afară.

Căscă şi se înfăşură în pătură până la bărbie.

— Dana?

De data asta, Licia avea o voce mică şi foarte tânără.

— Te ascult.

— Crezi că va trebui să fac uz de armă? Colţul gurii i se ridică uşor.

— Mai niciodată, Licia, crede-mă.

— Zău?

— Da. Guvernul îşi mănâncă prea mult de sub unghie ca să ne cumpere muniţia de care am avea nevoie.

Din nou tăcere, iar Scully îşi zise: Doamne Dumnezeule, încep să vorbesc ca Mulder.

Andrews chicoti, iar pe urmă izbucni de-a binelea în râs şi zise:

— Cred că am văzut prea multe filme.

Foşnetul cearşafurilor fu urmat de cuvintele Liciei:

— Noapte bună. Şi mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Noapte bună.

Încă un camion trecu pe drum, de data asta în direcţia opusă. Scully ascultă zgomotul motorului până când acesta dispăru cu totul în depărtare, folosindu-se de huruitul care se îndepărta ca de un cântec de leagăn.

Ultimul ei gând se îndreptă spre Mulder.

Spera ca acesta să nu viseze.

OPT

Cerul albastru de ieri se transformase într-unul din ce în ce mai înnorat, imediat după ce zorii zilei de

vineri îşi făcuseră apariţia. În clipa în care Mulder şi echipa lui, cu Webber la volan, coborau drumul ce ducea la Marville, un vânt rece începuse să bată dinspre răsărit, măturând frunzele şi acele brune de pin.

Lui Mulder nu-i plăcea vremea asta; semăna prea mult cu o toamnă târzie.

Oraşul Marville începea cam la vreun sfert de milă de motel, cu un cătun furişat în luminişurile hăcuite din Pădurea Barrens, de-o parte şi de alta a drumului. Terenul nisipos şi acoperit de prundiş pe care fuseseră construite casele apărea în petice pe peluzele ce arătau la fel de obosite ca şi construcţiile pe care le mărgineau.

Mulder simţi imediat că orăşelul era pe moarte.

Cartierul comercial se întindea pe cinci cvartale mici, cu tarabe dispuse pe la colţul străzilor. Nici o clădire nu avea mai mult de trei etaje; majoritatea erau construite din lemn, iar câteva dintre ele aveau faţade din cărămidă sau din piatră, marcate de trecerea vremii. Mulder numără şase clădiri de închiriat şi infinit mai multe ale căror ferestre fuseseră acoperite cu placaj sau vopsite cu vopsea albă. Un drapel îngust atârna deasupra străzii principale, anunţând cea de-a 150-a aniversare a comunităţii, ceea ce-l făcu să se întrebe, aşa cum făcea adeseori, prin ce anume îi atrăsese locul ăsta pe pionieri. Prin preajmă nu curgea nici un râu, lemnul copacilor nu era bun pentru cherestea, iar Fort Dix apăruse abia în 1917, pentru a deveni vecin cu Baza Aviatică McGuire mulţi ani mai târziu.

Webber pocni din degete şi făcu un semn spre stânga.

— Cârciuma lui Barney.

Mulder observă barul din colţ, unul din cele

câteva încă deschise pe strada aceea, şi bănui că, indiferent de motivele care duseseră la apariţia oraşului Marville, raţiunea ultimă a existenţei sale trebuie să fi fost traficul dinspre garnizoană şi Baza Aviatică. Şi, după cum arătau lucrurile, era o raţiune cât se poate de solidă. Dincolo de vopseaua scorojită şi de reparaţiile absolut necesare, Mulder putea să vadă un oraş care se descurcase cât se poate de bine, mai ales dacă te gândeai la competiţia furibundă cu celelalte localităţi din împrejurimi.

O bancă apatică, din granit, se afla la colţul următor, pe stânga. Magazinele funcţionau încă din plin, sau, mă rog, pe cât de mult le permiteau starea economiei şi reducerile drastice de fonduri din domeniul militar intervenite în ultimii ani.

— E deprimant, zise Andrews de pe bancheta din spate. Cum o putea cineva să locuiască într-un loc ca ăsta?

— În primul rând, locuinţele sunt ieftine, îşi dădu Webber cu părerea, încetinind ca să permită unui trio de bătrâne să traverseze strada. Oraşul ăsta nu e foarte aproape de nimic. Îmi amintesc harta şi nu cred că poţi să faci uşor naveta de aici şi până la Philadelphia. Deci, n-o faci; în schimb, ai ceva bani.

Inerţia, intui Mulder ultima parte a răspunsului. N-ai unde să pleci chiar când şi aici abia îţi poţi permite să trăieşti. Dacă i-ai întreba, probabil că fiecare ţi-ar da un răspuns diferit, dar nu era nici o îndoială că esenţa se putea exprima prin întrebarea "Pentru ce să-ţi baţi capul?"

— Uite, zise Scully, acesta fiind primul cuvânt pe care-l scosese de la micul dejun şi până atunci.

O clădire lungă din scânduri albe, cu un singur etaj, se întindea pe o treime din cvartalul de pe dreapta. O firmă nouă, scrisă cu auriu, zicea că acolo

se găsea secţia de poliţie; drapelul american spânzura de catargul aflat exact lângă uşa dublă de la intrare.

Webber parcă în faţa secţiei, îşi frecă nerăbdător mâinile şi sări din maşină, grăbindu-se să deschidă uşa din spate pentru Andrews.

Mulder se mişcă mai prudent, aşteptând ca Scully să i se alăture. Nu îşi vorbiră, mulţumindu-se să schimbe doar priviri rapide, şi porniră spre zidul de beton. Andrews vru să ştie de ce începeau de-acolo, din moment ce relaţiile senatorului se aflau la Fort Dix şi la Baza Aviatică.

Scully îşi întoarse faţa, ca să evite o pală blândă a vântului.

— Hai să spunem că, de obicei, e mai uşor să tratezi cu civilii.

— Ei sunt ăia care pierd, interveni Webber isteţ.

Mulder îl fulgeră cu privirea, iar apoi îşi întoarse privirea spre Scully şi deschise uşa, lăsându-i să treacă într-o sală care ocupa în întregime treimea din faţă a clădirii. O balustradă de lemn se întindea din perete în perete şi, chiar în stânga portiţei din mijlocul ei, se afla o staţie radio în faţa căreia o dispeceră nota ceva într-un registru de serviciu; în spatele ei se găseau trei birouri de metal fără ocupanţi.

În dreapta portiţei, un al patrulea birou, ceva mai mare, era aşezat cu faţa spre intrare. Dincolo de el stătea un poliţist a cărui uniformă, fu de părere Mulder, fusese croită pentru el cu zece ani şi cu zece kilograme în urmă. Chipul lui era acela al unui om care îşi petrecea mai tot timpul în aer liber, cu un păhărel alături. Părul tuns perie avusese odată culoarea roşie.

Mulder îşi scoase portvizitul şi se legitimă.

— De la FBI, sergent, bună dimineaţa.

Vorbea politicos, cu o deferentă îndelung

practicată. Îi prezentă iute şi pe ceilalţi.

— Suntem aici să-l vedem pe comandantul Hawks. Sergentul Nilssen nu păru impresionat. Se ridică de la lucru fără să scoată o vorbă şi porni cu paşi molcomi spre o uşă anonimă de pe peretele din spate. Mulder citi nedumerire pe chipul lui Webber şi revoltă pe cel al lui Andrews.

— Suntem pe terenul lor, le reaminti el încetişor. Nu uitaţi că nu ei ne-au chemat.

— Bine, bine, dar totuşi, răspunse Webber.

Mulder nu avea nici timp şi nici chef pentru o lecţie rapidă despre politicile diferitelor agenţii chemate să aplice legea, aflate în competiţie. Îşi concentră atenţia asupra sergentului care rămăsese în cadrul uşii deschise, cu o mână proptită într-un şold, iar cu cealaltă încercând să-şi scarpine mai întâi spinarea şi apoi ceafa. Bovin, poate, dar nu prea moale. O privire scurtă spre dispecera care i-o întoarse fără jenă. Se apropia de treizeci de ani şi era evident înamorată de propriul machiaj bogat şi de felul în care părul castaniu, vălurit, îi cădea înfoiat pe umeri.

Când, într-un târziu, îi făcu un semn prietenos din cap, Mulder îi răspunse politicos.

— O zi paşnică? o întrebă Scully, rotindu-şi privirea prin sale pustie.

Tânăra ridică din umeri – numele de pe ecuson era *Vincent* – şi flutură mâna.

— Băieţii sunt pe şosea. Orele de vârf.

Scully chicoti uşor, iar cealaltă tuşi delicat în pumnul strâns.

— Iederă otrăvitoare? zise Mulder, arătând din cap spre pustulele albe de pe mâna tinerei femei. Nu pot să o sufăr.

Vincent se strâmbă uşor, aprobându-l.

— Mda, m-am pricopsit cu…

— Hei.

Sergentul îi chemă, îndoind degetul.

Webber înţepeni brusc, dar Scully îl atinse pe braţ, în timp ce Mulder îi conducea zâmbind, întotdeauna zâmbind, şi mulţumindu-i sergentului în clipa în care se dădu la o parte ca să-i lase pe ceilalţi să treacă înainte.

Nilssen nu-i întoarse zâmbetul. Se întorsese deja la biroul său, cu un chip lipsit de expresie, pur şi simplu prea plictisit ca să mai fie încă o dată grosolan în mod deschis, lăsându-l pe Mulder să facă din nou prezentările, de data asta în faţa lui Todd Hawks.

Şeful poliţiei din Marville era mai tânăr decât se aşteptase Mulder, având în jur de patruzeci şi cinci de ani. Părul negru şi des era pieptănat drept peste cap, iar sprâncenele groase aproape că se atingeau deasupra unui nas uşor coroiat. Nu purta nici uniformă, nici cravată. Cămaşă albă şi pantaloni negri, plus o haină asortată, agăţată într-un cuier din coarne de cerb.

Biroul său avea aceeaşi culoare cenuşie, de navă de război, singura notă personală fiind un triptic în ramă de argint în care erau expuse, după cum observă Mulder, fotografiile celor ce erau, probabil, soţia şi cei trei copii.

Hawks le strânse pe rând mâna şi le pofti pe Scully şi Andrews să se aşeze pe celelalte două scaune din încăpere. Webber preferă să se sprijine de perete, lângă tocul uşii, încrucişându-şi braţele la piept.

Şeful luă o bucată de hârtie de pe birou, o privi o clipă şi se încruntă.

— Agent Mulder, trebuie să-ţi mărturisesc că faxul trimis de omul dumitale, Webber, m-a cam luat

prin surprindere. Nu m-am aşteptat la implicarea federalilor.

Lăsă hârtia să cadă la loc pe birou, aruncă o privire spre uşa închisă şi se jucă cu stiloul din buzunarul de la piept.

— Dar, ca să fiu sincer, cred că sunt bucuros să vă văd. Rahatul ăsta e cam mare numai pentru oamenii mei şi ăştia…

Se opri, se aşeză din nou pe scaun şi culese un creion cu care se apucă să bată ritmul în tăblia biroului.

— Domnii de la Dix nu prea se dau în vânt să ne lase pe noi, băieţii de la ţară, să ne ocupăm de povestea asta, deşi caporalul a fost ucis în garnizoană. Din punct de vedere tehnic, cazul Ulman e al nostru. Încearcă, totuşi, să le spui ălora chestia asta.

Mulder îi oferi un zâmbet perfect, din gama *noi contra ei.*

— Tocmai pentru asta suntem aici, domnule comandant. Vom avea nevoie de tot ajutorul disponibil şi vom aprecia foarte mult tot ceea ce ne veţi spune.

— Nici o problemă.

Ca şi sergentul său, dar din motive diferite, Hawks nu simţea nici urmă de respect plin de teamă faţă de vizitatorii săi.

— Să-mi spuneţi numai de ce anume aveţi nevoie şi am să fac tot ce pot.

Creionul bătea mai departe în tăblia biroului, iar expresia de pe chipul său se întunecă.

— Chestia e că nu l-am cunoscut deloc pe caporalul ăla. Grady Pierce era însă un piron mare în talpă. Cu toate astea, ştiu cel puţin două duzini de tipi pe care aş fi preferat să-i văd în locul lui. Vai de capul lui de amărât!

— Vă era prieten? se interesă Webber din fundul

încăperii.

Hawks îl privi peste umărul lui Mulder şi clătină din cap.

— Nu tocmai. Îl cunoşteam de foarte multă vreme. A ieşit la pensie ca instructor militar, iar nevastă-sa l-a părăsit imediat după ce Armata l-a obligat să se pensioneze. Îşi întoarse privirea spre Mulder. N-avea nici un talent deosebit, în afară de trasul la măsea şi AC.

Andrews, care până atunci şezuse ţeapănă pe scaunul ei, cu dezgustul citindu-i-se clar pe buze, interveni brusc:

— AC?

— Atlantic City, agent Andrews, îi explică şeful.

— Ah! Dezgustul se transformă în dispreţ. Jocuri de noroc.

Hawks se mulţumi să dea din cap, fără să clipească.

— Deci, credeţi că a fost vorba de o datorie de joc sau ceva de genul ăsta? întrebă Webber, lăsându-şi braţele să cadă pe lângă trup, iar nerăbdarea făcându-i-se simţită în glas. La Pierce, vreau să spun.

— Nu neapărat. Când mergea acolo, câştiga mai mereu, răspunse şeful, zâmbind cu înţeles. Îşi rotunjea frumuşel pensia care era a dracului de mare.

Scoase un dosar din sertarul de la mijlocul biroului.

— Aici e cam tot ce avem despre ambele victime, Agent Mulder. Îi dădu dosarul. Vedeţi că nu prea e cine ştie ce, nici chiar după două săptămâni petrecute cu Grady. Clătină din cap şi ridică din umeri. Probabil că urma e deja rece, pardon de expresie. Oricum însă, sunteţi bineveniţi.

Mulder dădu din cap, mulţumindu-i şefului pentru ajutor, şi îi trecu dosarul lui Scully, care se

apucă să-l răsfoiască, încruntându-se pe măsură ce dădea paginile.

— În raportul de autopsiere, nu văd diagramele cadavrului. Doar fotografii cu foarte puţine comentarii.

Hawks o privi enervat.

— O să trebuiască să-i întrebaţi pe cei din garnizoană despre chestia asta. Se pare că şi lor le-a păsat la fel de mult de bătrânul Grady ca şi nouă.

Măi, măi, îşi zise Mulder. Era clar că între Marville şi Fort Dix nu se punea problema unei poveşti de dragoste. Şi se întrebă dacă asta era valabil şi pentru comercianţi.

Scully îşi apropie de ochi o bucată de hârtie şi se încruntă, nedumerită.

— Ce scrie aici, pe margine? Buhuri? Duhuri?

— Duhuri? întrebă iute Mulder.

— Duceţi-vă să-l vedeţi pe Sam Junis, le sugeră şeful, în timp ce Scully închidea cu zgomot dosarul. E doctorul nostru şi a lucrat la ambele cazuri. Mâzgăleşte mereu în stânga şi-n dreapta, dar aproape că nimeni în afară de el nu poate să-i descifreze scrisul. Locuieşte în prima casă la vest de motelul unde staţi voi. Ştie că o să daţi pe la el.

— De unde ştiţi unde stăm? întrebă Andrews.

Mulder nu se întoarse, dar speră că şeful nu se simţea jignit de întrebare.

— Domnişoară, răspunse Hawks, cu un zâmbet leneş pe buze, aţi observat, poate, că pe-aici nu prea se cheamă că suntem la Washington. Şi în perioada asta din an, la motel Babs abia dacă are ceva de făcut în timpul weekendului. Dacă vreţi, pot să vă spun şi ce aţi mâncat la micul dejun.

— Ce? întrebă Webber, de parcă şeful era un magician care urma să dezvăluie un secret venit din

timpuri străvechi.

Hawks îl privi pe Mulder, nevenindu-i să creadă, şi se ridică.

— Dumneata eşti cel cu părul roşu, deci dumneata ai mâncat mai multe clătite decât ar fi trebuit, aşa că n-o să treacă prea mult timp şi o să ai nevoie de o gaură nouă la curea. Agentul Scully a consumat cafea şi pâine prăjită, cereale şi suc de portocale. Agentul Andrews a ales ceai, pâine prăjită, fulgi de porumb. Iar dumneata, agent Mulder, ai mâncat pâine prăjită, şuncă, ouă prăjite, cafea, suc de portocale şi gem de afine.

Mulder zâmbi apreciativ, în timp ce şeful îi conduse spre uşă.

— Şi presupun că ştiţi şi pe ce parte a patului obişnuiesc să dorm? întrebă Andrews pe un ton rece.

— Să fiu al dracu' dacă ştiu, domnişoară, zise el. Blestematele alea de draperii nu lăsau să se vadă nimic.

Mulder nu se mai putu abţine; se răsuci pe călcâie şi izbucni în râs, în timp ce şeful îi rugă să-l aştepte afară ca să pună vreo două-trei lucruri la punct, înainte de a-i conduce la locul primei crime. Deşi se părea că Andrews era pe cale să aibă obiecţii, Mulder fu imediat de acord şi-i strânse mâna, mulţumindu-i din nou pentru colaborare. Apoi îşi conduse trupa înapoi în prima sală, dădu din cap în direcţia sergentului – dispecera plecase şi în locul ei se afla acum un bărbat care îi privea uluit – şi nu se mai opri până când nu ajunseră pe trotuar, din nefericire nu înainte ca Andrews să facă un comentariu cu voce tare în direcţia lui Hank despre "ţărănoii ăştia insuportabili din cătunul ăsta afurisit". Mulder îşi vârî mâinile în buzunarele hainei şi inspectă strada, sperând să găsească răbdare şi

inspiraţie, precum şi o modalitate de a lua aminte la avertismentul tăcut de a nu-şi pierde cumpătul, venit din partea lui Scully.

— Uite ce e, le spuse el în cele din urmă. Noi trebuie să lucrăm împreună cu oamenii ăştia, înţelegeţi? Avem nevoie să fie de partea noastră ca să ne putem face treaba şi să ne întoarcem cât mai repede la Washington. Nu mă interesează ce crezi despre ei, i se adresă el Liciei, dar de acum încolo îţi păstrezi comentariile pentru tine, ai înţeles?

Tânăra ezită o clipă, apoi dădu afirmativ din cap, iar Mulder îşi notă în minte să o pună pe Scully să-i ţină mai târziu o predică.

Webber, care se simţea pedepsit, deşi nu el fusese cel certat, îşi drese glasul.

— Hm, Mulder, cine e Babs? Mulder se încruntă în direcţia oraşului.

— Babs Radnor. Proprietara motelului.

— De unde ştii? se încruntă Webber la rândul său. Fără să se uite la Scully, Mulder răspunse:

— Pentru că am legături supranaturale, Hank.

Apoi se întoarse şi le arătă cârciuma cu faţadă de cărămidă de peste drum.

— Ne întâlnim aici pe la unu, pentru masa de prânz, bine?

Le spuse lui Hank şi Andrews să treacă prin filtru zona din jurul cârciumii lui Barney şi să stea de vorbă cu toţi cei pe care-i puteau găsi despre cele două victime, despre renumele barului, despre noaptea crimei, despre orice le-ar fi putut aduce informaţiile pe care nu le transmiteau rapoartele.

Webber mai avea puţin şi saluta milităreşte, în timp ce-şi conducea partenera în direcţia care le fusese indicată; se ţinea aproape şi vorbea tensionat, dar în şoaptă.

— Bună ziua, zise Mulder cu glas scăzut când Scully i se alătură. Mă numesc agent Webber, FBI. Spune-mi tot ce ştii sau am să te fac să-ţi pară rău că m-ai întâlnit.

Dana îl bătu uşor pe braţ.

— Lasă-l în pace, Mulder, bine? Nu e chiar atât de rău cum spui.

Mulder fu de acord.

— Dar nu el mă îngrijorează, adăugă el şi-şi întoarse privirile spre cer, spre norii din ce în ce mai joşi, trăgând în piept mirosul ploii, în timp ce vântul se înteţea, chinuind amarnic drapelul obosit de deasupra intrării şi ridicând gunoaiele din rigolă.

Strada era perfect pustie. Nici pietoni, nici maşini, nici măcar o coadă de câine sau de pisică rătăcită.

— Un oraş-fantomă, zise Scully.

— Un cimitir, răspunse el.

NOUĂ

Porniră pe strada principală, spre răsărit, Mulder adjudecându-şi bordura trotuarului. Senzaţia de pustietate se sfârşise şi oamenii ieşiţi la cumpărături, nu prea mulţi totuşi, se plimbau de la un magazin la altul, iar automobilele şi furgonetele îşi croiau drum printre semafoare. Puţini trecători îşi bătură capul să-i privească, pe el şi pe Scully, iar cei care o făcură le zâmbiră uşor, fără să se oprească din drum.

O pală de vânt o luă la fugă pe trotuar, învârtoşându-se din ce în ce mai tare, lipindu-i lui Mulder haina de coapsă şi vârându-i un frig neplăcut pe sub îmbrăcăminte.

Scully era atentă la înaintarea şerpuitoare a unei corcituri canine într-o curbă.

— Ai văzut cum s-a schimbat? Hawks, vreau să spun. Mulder aprobă printr-o mişcare a capului.

— Poliţist pentru noi, ţărănoi pentru Licia. Omul nu e deloc fraier. Eu sunt chiar puţin surprins că nu a cerut ajutor imediat. După câte-mi dau eu seama, când au nevoie de un detectiv, el e ăla. Dar, totuşi, ce-i cu Andrews?

— Tracul primului caz, ridică ea din umeri.

Mulder presupuse că era posibil, dar oricum, chestia nu-i plăcea deloc. Ca şi în privinţa atribuirii cazului, avea sentimentul că ceva nu era în regulă. Nu se îndoia că tânăra era competentă în meserie; altfel, cariera ei n-ar fi ajuns acolo unde ajunsese. Totuşi, trebuia făcut ceva în privinţa atitudinii superioare pe care o adoptase la secţia de poliţie. Un astfel de comportament avea toate şansele să-i închidă gura lui Hawks mai repede decât ordinul unui judecător.

Trecând pe lângă cârciuma lui Barney, aruncă din nou o privire, dar, ca şi mai înainte, nu observă nimic deosebit. Un bar obosit dintr-un oraş obosit. Dacă l-ai lua de acolo şi l-ai planta undeva în Michigan sau Oregon, s-ar încadra perfect în peisaj. Şi, imediat ce gândul ăsta îi trecu prin minte, îşi dădu seama că făcuse, probabil, o mare greşeală că o lăsase să plece împreună cu Webber. Omul ăla avea darul să-i facă pe ceilalţi să vorbească. Faţa, zâmbetul, claia de păr roşu aveau un aer dezarmant. Spera sincer că era de-ajuns ca să o contrabalanseze pe Licia Andrews.

Lumina dimineţii scădea.

Mirosul de ploaie deveni şi mai puternic.

Cu colţul ochiului, o urmărea pe Scully care refăcea traseul probabil urmat de Grady Pierce după ce părăsise barul, traversând strada, clătinându-se, poate, pe picioare. Sau poate că nu. O stradă pustie. O ploaie uşoară.

— N-a văzut pe nimeni, zise Mulder, pe când se apropiau de alee.

Aceasta trecea printr-o pereche de clădiri din cărămidă cu trei etaje, cu magazine la parter şi cu apartamente deasupra. Scully nu-i puse nici o întrebare.

— Sau poate că n-am observat.

— La ora aia târzie, în oraşul ăsta? într-o noapte de sâmbătă? S-ar putea să nu fi fost prea sănătos, dar nu era încă mort. Ar fi observat cu siguranţă. Mai ales dacă ploua.

— Doar dacă ştia cine era persoana, se mulţumi Scully să spună.

— Ăsta-i un comentariu sexist, Scully, zise el, aruncându-i o privire piezişă. Sunt jignit.

— A fost un termen neutru, Mulder. Nu am prejudecăţi. Până în prezent.

Exact în clipa în care ajungeau la destinaţie, o maşină albă şi lucioasă de poliţie trase lângă bordură, cu faţa în direcţia inversă. Din ea coborî comandantul Hawks, cu cravata şi jacheta la locul lor, adierea transformată de-acum în vânt abia apucând să-i atingă coama de păr. În timp ce ocolea maşina prin dreptul portbagajului, mai mulţi trecători îl salutară amical, iar el le răspunse aşijderea, spunându-i fiecăruia pe nume. Când ajunse în dreptul celor doi, îşi vârî o mână în buzunar, împingându-şi în spate pulpana hainei.

Mulder remarcă imediat tocul pistolului.

Umezeala care-i cuprinse umerii îl făcu pe şef să tremure, scuturat de un fior.

— Sunteţi siguri de chestia asta?

— Ştiu că s-a-ntâmplat de mult, răspunse Mulder, dar întotdeauna e mai bine aşa decât să te mulţumeşti cu ce e scris în raport.

— Vizualizarea, adăugă Scully. Hawks dădu din

cap că înţelesese.

— Prin urmare…?

Aleea avea aproape doi metri lăţime, iar la o oarecare distanţă, în faţă, se ridica o palisadă de aproximativ patru metri înălţime, răvăşită rău de trecerea timpului. Deşi prin preajmă nu se zărea nici o pubelă, vântul adunase la poalele zidurilor mici insule de gunoaie. Nicăieri nu se vedea vreo fereastră. Nici o ieşire pentru incendiu. Banda galbenă care izolase locul crimei dispăruse de mult.

Stăteau toţi trei pe trotuar, obligând neînsemnatul trafic pietonal din zonă să-i ocolească.

În vitrinele magazinelor de pe ambele laturi se vedea scris mare DE VÎNZARE, cu excepţia celui din dreapta, în a cărui vitrină întunecată nu se desluşea nimic. Toate ferestrele de deasupra aveau perdelele trase sau jaluzelele lăsate.

Aici a murit cineva, îşi zise Mulder. Un amărât a sângerat aici până când şi-a dat sufletul.

Venise vremea să pornească pe cărarea cea întortocheată.

— Grady a fost găsit aici, arătă Hawks, la vreo câţiva centimetri de intrarea aleii, căzut lângă perete. Cu toată ploaia, ai fi zis că făcuse un duş în propriul lui sânge.

Mulder făcu un pas înainte şi se lăsă pe vine, privind cu atenţie pata şi peretele lângă care se afla. Nu observă nici o urmă a morţii, dar oricum simţi că se produsese exact în acel loc.

— Unde a fost omorât? întrebă Scully în spatele lui. Hawks îi ocoli şi se opri la un metru de Mulder.

— După cum arăta dâra de sânge – şi vă amintesc din nou că ploua – se pare că a fost hăcuit aici, apoi a mai făcut un pas-doi, încercând probabil să ajungă pe stradă, şi s-a sfârşit chiar în locul pe care stă agentul

Mulder.

Hawks făcu un pas într-o parte şi Scully îi luă locul.

— Problema e că lumina de la felinarele alea nu prea intră aici. Doar vreo câţiva centimetri şi pun pariu că n-a prea văzut mare lucru.

— Mulder?

Se ridică încet, urmărind-o cum se răsuceşte în loc până când îşi lipi spatele de zidul din dreapta.

— Ucigaşul stătea cam pe-aici.

— De unde ştii? se încruntă Hawks.

— Din raportul de autopsiere, răspunse ea, în timp ce privirea îi alerga mereu de la asfaltul aleii la peretele opus şi înapoi la asfalt. Dacă Doc Junis al dumneavoastră are dreptate, atunci n-are cum să fie altfel. Îmi puteţi împrumuta puţin pixul?

Şeful îl privi pe Mulder, dar, cum acesta nu reacţionă în nici un fel, îi întinse lui Scully pixul pe care aceasta îl ridică în mâna dreaptă, de parcă ar fi fost un cuţit pregătit să taie, nu să înjunghie.

— Fotografiile nu erau toate la fel de clare, continuă ea, aproape ca şi cum ar fi vorbit pentru sine. Dar ia uitaţi-vă aici…

Făcu câteva gesturi prin care îl convinse pe Hawks să se aşeze cu spatele la stradă, apoi veni în faţa lui şi, mai înainte ca acesta să poată face vreo mişcare, îi trecu fulgerător pixul prin dreptul beregatei.

Şeful sări iute într-o parte.

Un zâmbet sardonic ţinu loc de scuze.

— Nici o picătură de sânge pe ziduri. A fost o singură lovitură, foarte puternică, care a tăiat şi jugulara şi carotida. N-avea cum să fie o erupţie vulcanică, ca să zic aşa, dar o importantă cantitate de sânge ar fi trebuit să împroaşte pereţii dacă ar fi stat

cu faţa spre stradă sau spre interiorul aleii.

Îi înapoie pixul lui Hawks.

— Or, aici nu se vede nici urmă de sânge. Şi nici aici.

— Ploaia, îi aminti şeful. Şi pe urmă, a trecut cam o oră până a fost descoperit.

— Da, numai că, cel puţin în fotografii, dâra părea foarte clară chiar şi după atâta vreme.

Scully îşi ridică privirea, mijindu-şi ochii, şi îşi împinse bărbia în sus ca să-i arate şefului burlanele de cupru de la acoperişuri; chit că plouase în noaptea aceea, ar fi fost nevoie de o ploaie cu găleata şi de un vânt foarte puternic pentru ca aleea să fie la fel de udă ca strada. Apoi se întoarse spre Mulder.

— Stătea cu faţa spre zid.

Şi Mulder ştia că ăsta era un amănunt al dracului de important.

Dacă Scully avea dreptate, atunci Grady Pierce ar fi trebuit să fie orb ca să nu-l vadă pe cel care-l atacase.

Doar dacă atacatorul nu fusese cumva invizibil.

— Nu, răspunse ea privirii lui Mulder. Trebuie să existe o altă explicaţie, Mulder.

El nu-i răspunse însă şi porni încet, cu prudenţă, spre gardul din spate pe care îl atinse cu un deget. Lemnul devenise spongios de putred ce era şi nu se vedeau urme cum că ar fi fost escaladat de cineva. Sau că cineva ar fi încercat măcar s-o facă.

Prin urmare, asasinul plecase pe unde venise.

— Mai mult ca sigur că Pierce îl cunoştea, zise Scully când Mulder li se alătură.

— După cum se vede, nu există nici o altă explicaţie raţională, fu de acord Hawks, care pufni apoi pe nas, râse şi îşi vârî mâna într-o gaică de la cureaua pantalonilor. Asta dacă n-o credeţi pe Elly.

— Martora, zise Mulder.

— Dacă vrei s-o numeşti aşa. Deşi eu n-aş paria pe-aşa ceva.

Îi conduse înapoi pe trotuar.

— Vedeţi, Elly este ceea ce noi numim, în jargonul ştiinţific din orăşelul nostru, o năroadă cu acte-n regulă.

Râse din nou, clătinând din cap.

— Elly Lang este o persoană tare drăguţă, dar are o teorie.

— Care?

— A, nu, n-am să vă stric plăcerea! Asta trebuie să auziţi direct de la sursă.

Apartamentul de la primul etaj era aproape la fel de întunecat ca şi furtuna pe cale să se dezlănţuie.

O singură lampă cu sticlă galben-şofran, aşezată pe o măsuţă înclinată, lumina numai locul unde stătea Elly Lang. Hawks rămase în picioare la intrarea în camera de zi, cu spatele la salonul minuscul; se sprijini nepăsător de perete, cu mâinile în buzunare. Scully se aşeză într-un fotoliu Queen Ann care mirosea a putred şi a mucegăit. Mulder alese un taburet pentru sprijinit picioarele pe care stătea aplecat în faţă, ţinându-şi mâinile încleştate pe genunchi.

O cameră micuţă, o chicinetă la capătul unui coridor scurt, o baie, un dormitor în care abia încăpeau patul pentru o persoană şi o comodă fără două din cele cinci sertare ale sale. Reproduceri înrămate pe pereţii tapetaţi cu hârtie; un cămin fals, în care nu exista nici o buturugă; o colecţie învălmăşită de cai de plastic şi de ceramică pe poliţa căminului; un covor cu franjuri, ros din loc în loc şi afişând doar fantomele culorilor iniţiale. La fereastră atârnau perdelele galbene cu marginile zdrenţuite. Nici

urmă de televizor, doar un mic radio cu ceas, lângă lampa de pe măsuţă.

Elly Lang purta pantofi de infirmieră, decoloraţi şi cu pingele groase, ciorapi rulaţi în jos până la jumătatea gambei şi o rochie simplă, maro, fără cordon şi fără nici un fel de croială. Nu puteai să-ţi dai seama ce vârstă avea. Aşa cum arăta în lumina lămpii, ar fi putut fi bătrână de când lumea – nici un dinte pe maxilarul inferior, obraji căzuţi, laţe albe şi murdare, scăpate din plasa de prins părul. Nici un pic de machiaj. Mâinile i se odihneau în poală, într-un gest afectat, şi nu aveau pe ele nici ceas, nici bijuterii.

— Duhul, zise ea, clătinând energic din cap şi aruncându-i şefului o privire în care se citea clar interdicţia de a o contrazice.

— OK, fu de acord Mulder.

Elly îşi închise un ochi pe jumătate, privindu-l plină de suspiciune cu celălalt.

— Am zis duhul.

— OK, fu el din nou de acord.

— Ştiţi, duhurile locuiesc în pădure.

Avea un glas gros şi răguşit, ca hârâiala unei vrăjitoare din poveştile copilăriei.

— Au venit o dată cu armata, în '16 sau '17, nu-mi mai aduc bine aminte, chiar înainte să mă nasc.

Îşi îndreptă spinarea, lumina lămpii căzând acum doar pe ochii strălucitori şi pe dunga vineţie a buzelor.

— Uneori se întâmplă nişte lucruri şi lor nu le place chestia asta.

— Ce fel de lucruri? întrebă Mulder cu răbdare.

— De unde să ştiu eu? Doar nu sunt duh!

El schiţă un zâmbet şi ea îi răspunse în acelaşi fel.

— Domnişoară Lang…

— Doamnă, îl corectă ea. Nu sunt oarbă. Mai

citesc şi eu ziarele.

— Iertaţi-mă. Doamnă Lang. Colega mea şi cu mine avem nevoie să ştim ce anume aţi văzut în noaptea aceea. Noaptea în care a murit Grady Pierce.

— O nelegiuire, răspunse ea fără să stea pe gânduri. Mulder aşteptă, cu capul dat uşor pe spate şi cu ochii fixaţi de buzele ei.

— Un om nelegiuit, ăsta era Grady Pierce. Unu' din două cuvinte care-i ieşeau pe gură era o nelegiuire. Mai ales când bea. Şi – buzele i se strânseră dezgustate – asta făcea mai tot timpul. Nu vorbea decât cu fantomele alea ale lui. De parcă ar fi fost singurul om din lume care le vedea.

Clătină dezaprobator din cap.

— Ştiţi, nu m-a ascultat niciodată. I-am spus o dată, i-am spus de sute de ori să stea acasă când bântuie duhurile, dar nu m-a ascultat niciodată, niciodată.

Blând şi cu respect, Mulder riscă o întrebare:

— Dumneavoastră eraţi în oraş?

— Fireşte că da. Din cauza obligaţiilor. Mulder o întrebă mai departe din priviri.

— Eu le însemnez, explică ea. Pe duhuri, adică. Când le văd, le însemnez şi-atunci aşa-zisul poliţist poate să le închidă până când ard la soare. Atâta că el n-o face niciodată.

Capul femeii se răsuci şi Mulder îi simţi din nou privirea fixată asupra sa.

— Ar fi putut să-i salveze viaţa nătărăului ăluia bătrân dacă le-ar fi luat pe alea însemnate.

— Ceva îmi spune că situaţia se va schimba, doamnă Lang, zise Scully.

— A dracului să fie dacă nu se schimbă, se răsti bătrâna.

— Ce-aţi văzut? o îndemnă Mulder cu blândeţe.

Ea îşi schimbă poziţia, lăsându-se pe spate în fotoliu. Degetele ei începură o împletitură fără sfârşit.

— Mă îndreptam spre casă.

— De unde?

— De la Company G.

— Ăsta e… un bar? întrebă Mulder, păstrându-şi o expresie neutră pe faţă.

— Un salon pentru cocteiluri şi restaurant, tinere, foloseşte-ţi mintea pe care ţi-a dat-o Dumnezeu. Eu nu intru în baruri. N-am făcut-o şi nici n-o s-o fac vreodată.

— Sigur. Iertaţi-mă.

— E la est de locul ăla oribil în care se ducea mereu Grady, numai cu târfe şi cu babalâci. După colţ, pe Merchant Street. Un local foarte plăcut. Buzele ei zâmbiră. Îl cunosc personal pe proprietar.

Mulder îl auzi pe şef foindu-se nerăbdător, apoi sesiză zgomotul uşor făcut de Scully, care-şi schimbă poziţia pe scaun.

Elly îşi drese glasul ca să-i recâştige atenţia.

— L-am văzut pe Grady în faţa mea, cum intra pe aleea dintre McConnell şi Orion Shop. Ştiţi, Orion Shop e închis. Trăgeau pe sfoară când dădeau restul. Iar hainele pe care le vindeau nu se potriveau nici unei vaci. I-au alungat duhurile. Fac şi chestia asta uneori, îi alungă pe hoţi.

Degetele împleteau mai departe.

Răpăitul uşor al ploii în fereastră se auzea neîntrerupt.

— Nu-mi păsa, bineînţeles. De Grady, vreau să zic. Mă-njura tot timpul, şi beat şi treaz, aşa că nu mi-a păsat când l-am văzut intrând pe alee. Am mers mai departe, n-am îndrăznit să mă opresc, în ziua de azi o femeie singură pe stradă, noaptea târziu, nu e în siguranţă.

Îşi întoarse privirea spre Scully, care dădu aprobator din cap.

— Şi-atunci am auzit o voce.

— De peste stradă?

— Ţipa, tinere. Grady Pierce ţipa mereu. Armata îl făcuse să fie aşa, cred că-l surzise şi de-aia ţipa, chiar şi atunci când nu avea de ce s-o facă, dacă mă-nţelegi.

— Aţi auzit ce spunea? întrebă Mulder, cu ochii ţintă în covor.

— Nu dau atenţie lucrurilor care nu mă privesc. Omul ţipa, atâta tot. Eu nu m-am oprit din drum.

Degetele împletiră, apoi îşi încetară brusc activitatea. Mulder îi urmărea mişcarea ritmică a călcâiului, care bătea fără zgomot în covor.

— Am aruncat o privire. Dintr-o curiozitate naturală, să văd pentru ce ţipa un beţiv pe o alee.

Mulder îi urmări mâinile care se încleştară atât de strâns, încât preţ de o clipă se temu că va auzi trosnetul oaselor rupte. Ar fi vrut să prindă mâinile acelea într-ale sale şi să le liniştească, dar nu îndrăzni să se mişte.

— N-am putut să-l văd, în afară de un picior care stătea oarecum în lumină. Am văzut însă duhul.

— Aşa.

Călcâiul se opri deodată, degetele se desfăcură.

— Domnule Mulder, nu c nevoie să-mi cânţi în strună. Nu-mi place. Duhul a ieşit din zid, a lovit piciorul bătrânului şi a luat-o la fugă pe stradă.

— Aţi telefonat la poliţie?

— Fireşte că nu, mârâi ea. Ştiam prea bine ce aveau să-mi spună. N-am nevoie să mă-nchidă iar; nu la vârsta mea. Am de gând să mor aici, în casa asta, nu într-o blestemată de celulă.

— Dar aţi telefonat, totuşi, ceva mai târziu, nu-i

aşa? insistă Mulder, zâmbindu-i din nou bătrânei.

Elly se lăsă şi mai mult pe spate, umbra acoperindu-i acum toată faţa.

— Da, da, am telefonat. Afurisita asta de conştiinţă nu m-ar fi slăbit, deşi ştiam foarte bine că nu aveau să facă nimic în privinţa duhului.

— Doamnă Lang?

Era glasul lui Scully. Mulder se ridică, prudent, în picioare.

— Doamnă Lang, cum arăta duhul acela?

— Era negru, fetiţo, răspunse Elly.

— Vreţi să spuneţi că...

— Nu, nu, nu era un negru, nu asta am vrut să spun. Ci că era negru. Cu totul şi cu totul negru. Adică, de fapt, nu avea nici o culoare.

Rămăseseră pe trotuar, în faţa clădirii. În părculeţul de peste drum, o ceată de copii zgomotoşi jucau base-ball. Ploaia se oprise, lăsând însă în urma ei un cer acoperit de nori şi un miros de asfalt ud.

Hawks părea stânjenit.

— Elly bea de stinge, zise el încetişor. Cu asta se ocupă atunci când nu-şi însemnează duhurile alea ale ei.

Hohotul de râs care urmă era pe jumătate jenat, pe jumătate vesel.

— Spray cu vopsea portocalie, dacă vă vine să credeţi aşa ceva. Îşi petrece cea mai mare parte din timp acolo, în parc, unde se uită la copiii care bat mingea. Banca aia aşezată pe iarbă, în dreptul liniei de trei sferturi, e a ei. Foarte des însă intră într-o stare de agitaţie pe care nu ştiu ce anume o declanşează. Pur şi simplu o ia razna prin oraş şi îi împroaşcă pe oameni cu vopsea portocalie dintr-un tub de spray. Pe urmă vine la secţie şi-mi spune să

închid duhurile alea.

După ce se urcară în maşină, Hawks îşi vârî o scobitoare între dinţi şi apăsă pe accelerator.

— Vedeţi, toată lumea o cunoaşte pe Elly, aşa că n-o arestăm şi nici nu-i facem mizerii. Le plătim oamenilor hainele sau ce Dumnezeu mai strică şi de obicei cu asta punem punct poveştii. În fond, nu face rău nimănui. Puteţi s-o numiţi culoare locală, dacă doriţi, rosti el, zâmbind.

— Deci, nu credeţi că a văzut ceva? întrebă Mulder de pe bancheta din spate.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, pe cuvânt. Am căutat, evident, dar n-am găsit nimic. Eu, unul, cred că a văzut doar nişte umbre, atât. Ploua, bătea vântul… asta-i.

Tăcură toţi trei, în timp ce maşina se îndrepta spre sediul secţiei de poliţie.

— Şi dacă a văzut, totuşi, ceva? întrebă Scully. Scobitoarea sări dintr-un colţ în altul al gurii.

— Un duh negru, agent Scully? Şi ce dracu' ar trebui să fac cu o asemenea informaţie? Cum v-am spus, Elly era beată, ca întotdeauna, şi n-a văzut decât umbrele nopţii.

Poate, îşi zise Mulder; dar acolo unde apare o umbră trebuie să existe şi ceva care să-i dea naştere.

— Domnule comandant, Elly e singura? întrebă Scully după o scurtă pauză.

Mulder îl văzu tresărind nervos.

— Singura care să ce?

— Singura care să fi văzut duhul?

Trecură pe lângă un alt părculeţ unde un meci de base-ball improvizat adunase câţiva oameni.

— Nu, admise el calm. Nu, fir-ar a dracului, au mai fost si alţii.

ZECE

Maiorul Joseph Tonero îşi iubea sora, în ciuda gustului ei îngrozitor în materie de bărbaţi. Moartea tatălui şi invaliditatea mamei îl aduseseră automat în poziţia de cap al familiei. Ceea ce nu-l deranja defel. Nu era o diferenţă prea mare faţă de rolul său de la serviciu – să medieze crizele apărute între oameni suficient de maturi ca să le evite şi singuri, să dea ordine formulate prudent în chip de sugestii imperative şi să pună la cale planuri pentru momentul în care avea să-şi schimbe uniforma pe un costum bine croit care să se potrivească de minune cu Capitol Hill.

Prin urmare, nu era teribil de impresionat de izbucnirea lui Rosemary Elkhart, în biroul său de la Walson Hospital. Se aşezase comod pe scaun, îşi încrucişase mâinile în poală şi o lăsase să peroreze şi să se plimbe prin încăperea cu lambriuri din lemn de stejar până când, într-un târziu, ea se lăsase să cadă într-un fotoliu. Halatul de laborator i se desfăcuse în momentul în care femeia se aşezase picior peste picior, iar el nu făcuse nici un efort să nu privească insistent exponatele.

Nu că n-ar mai fi văzut pulpele alea şi altă dată.

— Prin urmare, în esenţă îmi spui că eşti plictisită, îi zise el blând.

Ea îi aruncă o privire încruntată, dar nu rezistă prea mult şi izbucni în râs, clătinând din cap.

— Joseph, da' ştiu că mă uimeşti. Mă uimeşti la culme.

— De ce?

Rosemary Elkhart bolborosi ceva, clipi de câteva ori şi îşi netezi cu mişcări furioase bretonul de pe frunte.

— Practic, totul e în joc şi tu, tocmai tu, chemi

aici FBI-ul. Lui Leonard i-a venit ideea să fugă în Brazilia.

Zâmbetul pe care i-l dărui Tonero nu ascundea nimic necurat; n-ar fi avut nici un rost. Ea îi cunoştea toate trucurile, ba chiar îl învăţase şi altele noi.

— Nu pot să spun că i-am chemat personal. *Pe aproape,* îi răspunse expresia de pe chipul ei. Vru să-i alunge orice obiecţie.

— Federalii nu mă îngrijorează, Rosie, şi lucrul ăsta ar trebui să fie valabil şi pentru tine. Vin, citesc rapoartele, se uită la scena crimei care are o săptămână de când s-a răcit…

— Dar Kuyser? Femeia aia a fost martoră.

— Nu, zău?

— Bine, de acord, ridică ea concesiv din umeri. Nu e cine ştie ce de capul ei, din punctul ăsta de vedere.

Se juca cu marginea halatului de deasupra genunchiului.

— Dar Leonard?

— De el avem nevoie, zise Tonero, chipul său căpătând o expresie mult mai dură. Nu-mi place, nu-mi place deloc chestia asta, dar Proiectul are nevoie de el.

Se ridică, înconjură biroul, veni în spatele ei şi rămase cu ochii ţintă la peretele din faţă, în timp ce îi masa umerii.

— Însă după această mică problemă…

Ea izbucni într-un hohot de râs asemănător cu un lătrat.

— …va fi rezolvată, după ce te vei fi întors la locul tău, atunci ne vom ocupa şi de doctorul Tymons.

Ea îşi dădu capul pe spate şi îi sărută mâna.

— Pot s-o fac, Joseph, ştii foarte bine. Nu e fără ieşire.

— Am toată încrederea în tine, Rosie.

— Doar o mică modificare, atâta tot.

— Exact cum am ştiut că se va întâmpla.

— O săptămână, poate două, zise ea, întorcându-se să-l privească.

Privirea lui coborî pe chipul ei şi pe dosul propriei mâini care îi mângâia obrazul şi bărbia.

— Şi… consemnarea?

Ea se abandonă în voia mâinii lui, lăsându-şi uşor pleoapele peste ochi. Dacă ar fi fost o pisică, îşi zise el, ar fi auzit-o torcând.

— Deloc.

Mâna se opri din mângâiere.

— Nu putem face asta, Joseph, zise ea, ridicându-se de pe scaun. Trebuie să avem încredere în judecata lui Leonard.

— Am mai avut. De două ori.

— Dacă îl limităm, pierdem.

El oftă neauzit. Ştia asta, dar povestea era totuşi extrem de dezordonată, de lipsită de control. Cu toate astea, dacă Proiectul trebuia să funcţioneze, dacă Departamentul Apărării trebuia convins, un subiect psihopat nu prea le folosea. Nu avea de ales. Tymons va rămâne mai departe la cârmă până când vor atinge perfecţiunea.

Doar dacă…

O luă de mână şi o conduse la uşă.

— Rosie, dacă mai intervine ceva, o greşeală, nu cred că voi mai fi în stare să-l apăr.

Zâmbetul ei nu era deloc prefăcut şi el îşi împiedică un tremur când îl observă.

— Nu va fi nevoie, Joseph.

Apoi îl sărută iute şi ieşi din încăpere, lăsându-şi în urmă parfumul şi gustul. Le savură preţ de câteva secunde, apoi se întoarse la birou. În momentul ăsta,

Tymons şi Proiectul erau ultima dintre problemele sale. Nici măcar nu-i păsa dacă subiectul devenea cunoscut în jumătate din statul ăsta afurisit; o prezentare adecvată, un cuvânt bine ales ar fi demonstrat valoarea Proiectului. Lui Rosie îi spusese adevărul – nici FBI-ul nu-l preocupa prea mult.

Adevărata problemă era animalul ăla imbecil de Carl Barelli. Idiotul îi telefonase deja de două ori în dimineaţa aceea, cerându-i o întâlnire, iar maiorul cunoştea bine genul ăsta de oameni – dacă nu reuşea să obţină nici o întrevedere, răsărea oricum în garnizoană şi făcea un scandal de pomină.

Ca să nu mai vorbim de alertarea tuturor celor care, nici pe baza regulamentelor, nici a imaginaţiei, nu aveau vreo cât de mică legătură cu Proiectul Tymons.

Nu te vârî în lumina reflectoarelor atunci când lucrezi în întuneric.

Asta era problema în ziua de azi cu nenorociţii ăştia de ziarişti – aveau convingerea că ei erau proprietarii blestematei ăleia de Constituţii. Barelli va trebui potolit. Cu FBI-ul prin preajmă, va fi probabil mai uşor. La asta se vor adăuga şi asigurările că el însuşi va controla situaţia, păstrând o legătură permanentă cu Departamentul de Cercetări Penale şi cu autorităţile civile. Trebuia oricum să o facă; doar nu era nebun. Faptul că, după părerea lui, Ulman fusese un derbedeu de prima clasă nu trebuia să-l împiedice să-şi consoleze sora.

Totuşi, dacă Angie îşi găsea iar un militar, avea el grijă ca golanul să fie transferat tocmai în Coreea de Sud.

Se aşeză pe scaun şi întinse mâna spre telefon, bătând cu mâna liberă darabana pe birou. Se va întâlni cu Carl la prânz, îl va plimba un pic, îi va trânti

vreo două-trei palme prieteneşti pe spinare, vor vărsa împreună o lacrimă pentru pierderea iubitului lui Angie şi pe urmă îl va da pe ticălos afară din garnizoana lui. Ducă-se să scrie despre hochei sau baschet sau despre ce dracu' putea să scrie acum, în aprilie.

Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu era decât un văr, ce mama naibii!

Nu făcea parte din familie.

Duhurile, îşi zise Elly neliniştită; duhurile s-au întors. Era în chicinetă şi îşi mijea ochii miopi la calendarul spânzurat pe uşa frigiderului. Ştia că oamenii ăia de la guvern n-o crezuseră; nimeni n-o credea, dar mâine avea să fie iar sâmbătă şi duhurile aveau să se întoarcă.

Obosise să fie mereu singura care le vedea.

Deşi, poate că tânărul ăla putea fi convins. Avea ceva în privire. O privire care credea. O privire dornică să afle. N-avea decât să însemneze unul din duhuri şi să i-l arate.

Asta-i tot ce trebuia să facă.

Când el va şti, ceilalţi vor crede fără probleme.

Îşi linse buzele şi se întoarse spre dulapul de sub chiuveta mâncată de rugină. De acolo scoase un tub nou-nouţ cu substanţă magică, îl scutură, îi scoase capacul şi îl încercă în chiuvetă.

Mergea.

Chicoti înfundat.

Ochii ei decoloraţi deveniră cenuşii şi duri ca oţelul.

— Aşa că, atunci când şi-a luat zborul spre California, povesti Babs Radnor, cu intonaţia tărăgănată a celor din Tennessee, am angajat un

avocat, am golit contul de la bancă, am cumpărat motelul şi, după cum vedeţi, am devenit o femeie cu o viaţă tihnită.

Stătea în fotoliu, cu două perne îndesate la spate. Era o persoană ce-şi păstra cu mare efort silueta. Avea părul negru, tuns scurt, periat bine după urechi, ochi negri, privirea aspră şi un glas răguşit de prea mult alcool şi prea multe ţigări. Mâna dreaptă ţinea o bucată de pânză înflorată ce-i acoperea cu modestie sânii, mâna stângă strângea o sondă plină cu whisky şi cuburi de gheaţă.

— Cu toate astea, nu sunt o beţivă, insistă ea, legănând paharul încoace şi-ncolo. Fac şi eu ca francezii, beau câte ceva la fiecare masă. Se zice că face bine la inimă şi la circulaţia sângelui.

Carl stătea în dreptul comodei joase cu douăsprezece sertare şi îşi privea imaginea reflectată de oglindă, care încerca să-i aducă cravata pe calea cea bună.

— Ăsta-i vin, Babs. Vin.

— Cui, ce-i pasă? ridică ea din umeri. Are efect? Are. Deci, cui ce-i pasă?

Nu se apucă să discute cu ea în contradictoriu. Nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore de când se cunoscuseră şi învăţase că Babs nu suporta nici contrazicerile şi nici corectările. Şi că nici nu exagerase când îi sugerase, fără să facă pe ruşinoasa sau pe isteaţa, că o seară petrecută în compania ei ar fi fost mult mai plăcută decât una în compania televizorului.

Făcea toţi banii daţi pe cameră.

Aşa reuşea să fie la curent şi cu mişcările echipei lui Mulder. Babs îi dovedise deja că ştia absolut totul despre fiecare persoană binecuvântată care locuia în motelul ei. Şi dacă nu ştia, atunci făcea totul şi afla.

Adevărul era că, după cum îi mărturisise ea, în rest nu prea era mare lucru de făcut pe-acolo.

— Deci, oricum, am de gând să mai stau un an, poate doi, pe urmă vând şi îmi transfer persoana în altă parte, în Phoenix sau Tucson, sau cam aşa ceva. Ai fost vreodată în Arizona, bombonel?

El clătină din cap, îşi blestemă cravata şi o smulse de la gât. Oricum, nu credea că maiorul avea să-l ducă în cine ştie ce local elegant. Nu mureau unul după celălalt, ceea ce nu-l deranja câtuşi de puţin. Tonero era o canalie ambiţioasă şi, ori de câte ori se întâlneau, lui Carl i se făcea pielea ca de găină din cauza scârbei. Nu putea să-nţeleagă cum de Angie şi Joseph ieşiseră din aceeaşi mamă. Cu toate acestea, tipul fusese suficient de sincer când luaseră în sfârşit legătura, iar prânzul ăsta îi va da posibilitatea să vadă locul unde murise Frankie.

Abia după aceea va putea să facă pasul următor.

Oricare ar fi acesta.

— Pe de altă parte, ştii că se zice că în San Diego este vremea cea mai stabilă? Babs izbucni într-un râs răguşit. Partea proastă e că se află în California. Ăia de-acolo nu suportă să te vadă bând, fumând şi mâncând o masă ca lumea, cu friptură şi toate celelalte. Nu ştiu dacă pot să îndur aşa ceva. Şi nu mă încântă nici cutremurele alea de pământ.

Carl se răsuci pe călcâie şi-şi desfăcu larg braţele.

— Zici că arăt destul de bine ca să-l văd pe maior?

— Destul de bine ca să te mănânc, dacă vrei să ştii părerea mea, răspunse ea, ridicându-şi sprâncenele groase.

El începu să râdă şi se aşeză pe marginea patului, prinzând-o de mâna care ţinea pânză

înflorată. Pânza începu să alunece.

— Când am să termin cu asta, ce-ar fi să te invit la cină?

— Păi, da, sigur.

— Zău, Babs, mi-ar plăcea foarte mult. Ştii vreun loc pe-aici, ceva drăguţ unde să mergem?

Ea îl privi cu atenţie.

Bucata de pânză îi ajunsese acum în talie.

— Dacă nu te deranjează să faci puţin pe şoferul…? Ochii lui se măriră în chip caraghios, arătându-i femeii efortul pe care-l făcea ziaristul ca să nu se uite la pieptul ei.

— Puţin?

— O oră.

— Ce-nseamnă o oră?

— Atlantic City. Sunt acolo câteva locuri drăguţe, la Resorts şi la Taj.

Apoi scoase limba şi izbucni în râs, îi luă mâinile şi şi le aşeză pe sâni, iar pe urmă scoase din nou limba.

— Asta aşa, ca să nu uiţi.

Atunci o sărută, îndelung şi cu blândeţe.

— Ca şi cum aş putea, şopti el.

— Mincinosule.

— Poate. Dar sunt al naibii de dulce, este? Ea însă nici nu râse, nici nu zâmbi.

Se aplecă şi o sărută iar, repede, dar la fel de conştiincios.

— Te văd mai târziu.

— Am să fiu tot aici, bombonel. N-am unde să mă duc.

Din uşă, îi trimise o sărutare din vârful degetelor, apoi închise uşa în urma lui şi porni cu paşi grăbiţi pe culoarul tapetat în auriu şi albastru regal. Apartamentul ei se afla deasupra recepţiei, ascuns în

spatele faţadei cu coroană, şi Carl o luă pe scara exterioară de serviciu ca să ajungă la maşina pe care o parcase acolo în grabă, în clipa în care îl zărise pe agentul cel roşcovan făcându-şi apariţia la numai câteva secunde după ce el însuşi ajunsese acolo. Îşi închipuise el că, mai devreme sau mai târziu, avea să dea şi peste Mulder, dar în clipa asta prefera să se întâmple mai târziu. După cum îşi imaginase el problema, agenţii n-aveau să stea pe-acolo mai mult de două zile, nu pentru un caz atât de lipsit de indicii ca ăsta, şi probabil că aveau să mănânce cel puţin o dată la "Hanul Reginei".

Şi vor conversa în timpul mesei.

Iar el va afla în mai puţin de o oră tot ce-şi vor fi spus.

Era atât de bine, că-şi încrucişă degetele ca să alunge sentimentul că era prea frumos ca să fie adevărat.

Dar nici n-avea de gând să fugă. La urma urmelor, ce dracu'! Avea o cameră gratis, o femeie gratis şi ocazia de a trage iar cu ochiul la Dana! Ce altceva să mai ceară?

Asasinul, îşi răspunse el, în timp ce ocolea clădirea cu maşina; îl vreau pe asasin, astea vreau.

Apoi simţi o nouă senzaţie care-l făcu să se aplece înainte, să privească în sus şi să o vadă la fereastra dormitorului. Îi trimise un zâmbet şi o fluturare de mână şi, când ea îi răspunse la rândul ei cu mâna, el îi trimise o nouă sărutare din vârful degetelor, după care intră pe şosea.

Ce zi o să mai fie şi asta! Prânzul cu o broască râioasă în uniformă, care e convinsă că văru-său era o puşlama, ceva muncă de investigaţie prin oraş, cina în Atlantic City şi o giugiuleală într-un pat atât de mare că ar fi putut ridica o casă pe el.

Viaţa, hotărî el, pur şi simplu n-are cum să fie mai bună de-atât.

Leonard stătea la capătul coridorului din subsol şi asculta cu atenţie.

Nu ştia ce anume se aştepta să audă. Acolo nu se auzea niciodată decât sunetul monoton al maşinilor care alimentau clădirea cu energie.

Cu toate acestea, asculta cu atenţie şi şi-ar fi dorit ceva mai multă lumină în jur.

Un singur bec la intrare, un altul la capătul opus al culoarului. Nimic altceva. Nici nu era nevoie de mai mult. El şi cu Rosemary erau singurele persoane care bântuiau prin această parte a clădirii. Maiorul Tonero era singurul care venea în vizită pe-acolo.

Şi totuşi, nu se putea împiedica să se gândească că ar fi trebuit să se mai audă şi alt sunet decât cel al propriei sale respiraţii.

Te agiţi de pomană, se admonestă singur, în timp ce se îndrepta spre biroul Proiectului. Nu că n-ar fi trebuit să fie chiar aşa. Atât de multe lucruri merseseră bine şi atât de multe altele merseseră prost, încât jumătate din timp nu ştia prea bine dacă trebuia să ţipe sau să plângă. Rosemary nu era nici ea de vreun ajutor, cicălindu-l mereu, împingându-l mereu înainte, aducându-i mereu aminte, fără să fie nevoie, că trebuia să iasă bine, altfel banii aveau să dispară ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată.

Şi, se temea el, împreună cu ei şi propria lui persoană.

După ce merse vreo zece metri, ajunse la prima din cele trei uşi de pe dreapta. Pe stânga nu era nici măcar una.

Dincolo de ea se afla biroul său personal. Nimic altceva decât oţel. A doua uşă era identică cu prima şi

ducea la centrul Proiectului. Aruncă o privire prin fereastra cu plasă de sârmă şi văzu că încăperea era pustie. Înseamnă că Rosemary plecase la masă.

A treia uşă era închisă.

O privi neliniştit, verifică din ochi intrarea în subsol şi hotărî că trebuia să afle.

Cu o mână în buzunar, ca să nu-şi lase cheile să zornăie, se grăbi spre uşă şi privi pe fereastra cu geam incasabil.

În fotoliu nu era nimeni şi nici la biroul pe care nu se vedeau decât un pix şi un carneţel. Din locul unde se afla nu putea vedea patul.

Răsuci un comutator de lângă tocul uşii şi bătu uşor cu un deget în geam; se dădu brusc înapoi, înăbuşindu-şi un ţipăt, în clipa în care un chip rânjit răsări pe neaşteptate de cealaltă parte a ferestrei.

— Isuse, zise el, clipind iute din ochi, m-ai speriat de moarte.

Deasupra uşii încastrate în beton se vedeau un microfon şi un difuzor.

— Îmi pare rău. Vocea era distorsionată, asexuată.

— Sunt în pauză. Şi mi-am zis să dau pe-aici. Îmi pare rău.

Nu-i părea rău deloc.

— Cum te simţi?

Tymons se apropie din nou de uşă cu paşi prudenţi, ca şi cum chipul acela ar fi aparţinut unui monstru supraomenesc care, la cea mai mică provocare, ar fi putut să facă ţăndări uşa de oţel. Chestia idioată era că uşa nu fusese încuiată. Deci, dacă voia, putea să treacă dincolo de ea. Dacă avea curaj.

— Tu cum crezi că mă simt?

Tymons refuză să muşte din momeală, din acea

invitaţie la a se simţi vinovat. Genul ăla de emoţie dispăruse când jupuise pentru prima oară de viu o maimuţă-capucin. Fusese ceva ce-i displăcuse, bineînţeles, dar nu existase nici o altă posibilitate.

Pentru Proiect, sentimentul de vinovăţie era mult prea afurisit de scump.

— Când am să văd rezultatele?

Nu era o rugăminte, era o simplă întrebare.

— Mai târziu, îi promise el.

Ceva mai jos de nivelul ferestrei, Tymons îşi încrucişă degetele. Pentru orice eventualitate.

— Mă simt foarte bine.

— Arăţi foarte bine. Leonard îi întoarse zâmbetul.

— Aproape că am pus mâna pe ea, să ştii.

Tymons dădu din cap. Auzea refrenul ăsta în fiecare săptămână, în fiecare lună.

— Ar fi bine. Tipii sunt… Nu-şi putu împiedica un zâmbet. Sunt puţin sâcâiţi.

— N-a fost vina *mea.* Tu eşti doctorul.

Auzise şi chestia asta. În fiecare săptămână. În fiecare lună.

— Dar am să mă ocup de ea. Tymons îl privi încruntat.

— Ba n-ai să faci nimic, ai înţeles? Mă laşi pe mine să mă ocup de toate.

Chipul nu-şi schimbă expresia, dar Tymons simţi nevoia să-şi întoarcă privirea de la atâta dispreţ.

— Te rog, aş vrea să-mi iau înapoi cărţile.

— Ştii foarte bine că n-a ţinut, clătină el din cap. Cărţile, muzica, televizorul. Prea multe motive pentru distragerea atenţiei. Tu trebuie să te axezi pe propria ta concentrare.

— La dracu', *pot* foarte bine să mă concentrez. Mă concentrez aşa de mult, că-mi ţâşneşte creierul din cap.

— Ştiu, ştiu, fu de acord Tymons, înţelegător. Şi o să vorbim despre asta puţin mai târziu. Acum am ceva de lucru.

În ciuda distorsionării, sarcasmul era foarte clar:

— O altă mică modificare?

Tymons nu-i răspunse. Închise microfonul, făcu un gest vag cu mâna şi se grăbi spre biroul lui. Odată ajuns înăuntru, încuie uşa şi se prăbuşi pe scaunul de la birou, porni calculatorul, se lăsă pe spate şi închise ochii.

Nu mergea bine.

Lucrurile nu se îmbunătăţeau şi nici o blestemată de modificare nu avea să meargă vreodată.

Oftă şi se uită la ceas – avea aproape două ore la dispoziţie înainte de întoarcerea lui Rosemary. Timp suficient ca să-şi termine de copiat dosarele. Timp suficient ca să îndeplinească ordinul 45 emis de Tonero şi să se întoarcă apoi la uşa de alături. Şi să o folosească.

Timp suficient ca să dispară.

În fond, îşi zise el cu un hohot surd, era expert în aşa ceva.

Aruncă apoi o privire spre *Băiatul în albastru* şi tresări.

Camera era goală.

— Fir-ar să fie.

Răsuci un comutator de sub poliţă, aprinzând luminile din plafonul camerei. Toate culorile, toate umbrele dispărură.

Tot pustie.

Ticălosul plecase deja.

Ca o fantomă, îşi zise el, aruncând priviri neliniştite spre uşă; chestia aia blestemată se mişcă asemenea unei fantome.

După atâta vreme, tot nu era în stare să se

gândească la ea ca la o fiinţă omenească.

UNSPREZECE

Vremea se înrăutăţise, pâlcurile de nori care-şi schimbaseră culoarea din cenuşiu în negru se adunau şi se risipeau, folosindu-se de vânt ca să avertizeze că ploaia care căzuse mai înainte avea să fie nimic faţă de cea care avea să vină.

Dana stătea stingheră în mijlocul unui drum asfaltat, neluând deloc în seamă felul în care pădurea se aduna în jurul ei, displăcându-i urma slabă de ozon din aer care promitea trăsnete în momentul în care avea să izbucnească furtuna.

Mâncaseră în localul pe care îl aleseseră, dar nici ea şi nici Mulder nu fuseseră surprinşi sau plăcuţi impresionaţi de ceea ce auziseră: Webber şi Andrews nu aflaseră nimic în plus faţă de cele menţionate sau sugerate în rapoartele existente. Nimeni nu văzuse nimic, nimeni nu auzise nimic; mulţi dintre aceştia îl ştiau pe Grady, nefiindu-le defel simpatic; un cuplu îl recunoscuse pe Ulman, dar atât şi nimic mai mult. Era de la garnizoană. Mare scofală.

Nu se întâmplase nici un miracol.

Şi nimeni nu zisese nimic de duhuri.

Hawks le explicase că în ultimele două luni vreo câţiva puşti şi vreo doi adulţi anunţaseră că văzuseră… ceva vânturându-se prin oraş. Ei numiseră ceva-ul ăla duh, pentru că toată lumea era la curent cu obsesia lui Elly Lang.

— Asta nu înseamnă însă nimic, insistase el calm. O poveste ca asta se întreţine singură.

Pe la ora două, lumina după-amiezii se schimbase, apropiindu-se mult de un fals apus. Mulder hotărî să verifice locul asasinării caporalului înainte

de izbucnirea furtunii. Andrews avu o presimţire şi se oferi să se întoarcă la motel ca să stea de vorbă cu proprietara; era posibil, zicea ea, ca Ulman să fi folosit locul acela retras pentru diverse escapade de sfârşit de săptămână. Poate că provocase mânia vreunui soţ înşelat. Comandantul Hawks se oferise imediat să o ducă acolo cu maşina şi să facă prezentările.

— Şi fereşte-o de buclucuri, zisese Mulder ceva mai târziu, pe când se aflau în maşină.

Lui Scully respectiva idee nu-i surâsese nici atunci, nici acum. Webber le spusese deja că Andrews, cu atitudinea aia a ei, făcuse ca întrevederile, chiar aşa scurte cum fuseseră, să se desfăşoare "cu oarecare dificultate." Cu excepţia previzibilă a celor având drept subiecţi bărbaţii.

Webber stătea acum cu mâinile în buzunare, la vreo cincizeci de metri distanţă, pe acelaşi drumeag, interpretând rolul Jeepului în care se aflase martora din cazul Ulman. Arăta tare amărât, cum stătea acolo, în bătaia vântului care-i răvăşea părul şi hainele; aproape la fel de amărât ca şi Scully.

Mulder se învârtea pentru a treia oară în jurul copacului din care se spunea că apăruseră braţul şi arma. Fusese uşor de găsit – o bucată zdrenţuită din panglică galbenă care delimitase scena crimei mai era încă legată de trunchiul lui.

Scully îşi ridică privirea spre cer; norii veniseră şi mai aproape de pământ.

În pădure nu se mişcau decât frunzele şi ramurile copacilor. Şi vântul ce se înteţea încetişor.

În spatele ei, maşina cu care veniseră se zgudui, izbită de o rafală de vânt drept în aripă.

Se învârti uşor în cerc, clătinând din cap. Caporalul băuse; motive necunoscute îl aduseseră aici, în pădure, lângă şanţ, unde se clătinase şi…

fusese ucis.

Mulder veni lângă ea şi îi făcu semn lui Webber să li se alăture.

— Înţelegi cum s-a întâmplat? întrebă el.

Drumeagul era de fapt o buclă plată care se desprindea din şoseaua locală la vest de Marville, trecea pe lângă hotarul garnizoanei şi se unea din nou cu şoseaua o milă mai departe. Dacă era posibil ca Grady să fi fost o victimă întâmplătoare, lui Scully îi era imposibil să creadă că Ulman se aflase pur şi simplu unde nu trebuia, când nu trebuia.

Ucigaşul îl urmărise prin pădure.

— Trebuia să moară, zise ea.

— Aşa cred şi eu, aprobă el.

— Deci, e cu cântec sau nu? întrebă Webber, apropiindu-se cu paşi mărunţi.

Scully îl prinse uşor de braţ şi îl răsuci în loc, arătându-i locul de unde venise tânărul.

— Aici. Lumini nu sunt; atunci când s-a-ntâmplat nu era nici măcar luna sus pe cer şi tot ce a văzut femeia aia din locul unde se afla a fost doar ceea ce i-a arătat lanterna caporalului.

Tăcu, aşteptând.

— Bine, dădu el din cap. De acord. Dar ce căuta ea aici în noaptea aia?

Mulder nu răspunse. Mormăi ceva şi se întoarse la copacul cu panglică galbenă.

— Ei bine, zise ea, urmărindu-l cu privirea pe Mulder care înconjura încă o dată copacul, strecurându-se printre el şi mestecenii albi de alături, ar putea fi un complice. Se prea poate să-l fi aşteptat pe asasin.

După cum se aştepta, Webber nu fu de acord cu ea.

— Asta ar însemna că ştiau amândoi ora şi locul

unde trebuia să se afle Ulman. Or, n-aveau cum să ştie aşa ceva, este?

— Este.

— Atunci, ce-a fost? Ghinionul ei?

— Cam aşa ceva, zise Scully.

Le mai aminti şi că aşa-zisa martoră Fran Kuyser băuse şi consumase heroină. Nu era, prin urmare, observatorul cel mai atent la care ar fi putut spera.

— Când mergem s-o vedem? Scully ridică uşor din umeri.

— Mai târziu, sau poate mâine. Din câte povestea comandantul despre starea în care se află, oricum n-o să mai fie capabilă să ne spună nimic.

— Ce mizerie, remarcă Webber, schimbându-şi stânjenit poziţia. Ai putea să-mi spui ceva?

Scully confirmă printr-o mişcare a capului.

— Cazurile la care lucraţi sunt... vreau să spun, sunt întotdeauna aşa de căcăcioase? Încurcate, vreau să zic. Scutură cu violenţă din cap. Vreau să spun...

Scully nu reuşi să se abţină şi izbucni în râs.

— Da. Uneori.

— Drace! exclamă el.

— Mie-mi zici.

Mulder bătu ritmul cu încheietura degetului în trunchiul de copac, apoi se uită curios la scoarţă. Scully ştia că ceea ce vedea el era mai mult decât un simplu copac. Acolo era doar centrul; atenţia lui cuprindea totul.

— Bătrâna despre care mi-aţi povestit, reveni Webber care, nu se ştie de ce, vorbea cu glas scăzut.

— Doamna Lang, zise Scully fără să-l privească. Ce-i cu ea?

— A spus... adică, zicea ceva de nişte duhuri. În clipa următoare îl privi cu toată atenţia.

— Hank, nu există duhuri.

Dar ştia ce era în mintea tânărului: ea şi cu Mulder erau legaţi de Dosarele X, ceea ce însemna că şi cazul ăsta avea ceva extraordinar în el. Nu conta că aşa-zisul paranormal avea explicaţii perfect raţionale, în momentul în care te apucai să studiezi mai îndeaproape asemenea incidente. N-avea importanţă că extraordinarul era doar obişnuitul asezonat cu diverse capcane mai curioase. Ei se aflau aici, se vorbise de duhuri si acum Scully nu mai era sigură dacă nu cumva Hank ajunsese şi el să creadă oarecum în aşa ceva.

Mulder îşi agăţă haina într-un tufiş, trase de ea furios, pentru ca în cele din urmă să se dezbrace şi să o abandoneze între crengile tufişului.

Un strigăt răguşit o făcu pe Scully să ridice capul – două ciori traversau în zbor leneş şoseaua, fără să se sinchisească de vânt.

— Locul ăsta parcă-i din poveştile cu stafii, zise Hank, zgribulindu-se din cauza frigului umed care se lăsase.

Scully nu mai avu nici un argument la observaţia lui. Vizibilitatea scăzuse sub treizeci de metri şi, dacă dincolo de copaci se lăsa înserarea, aici, în mijlocul pădurii, era de-a dreptul miezul nopţii.

Scully îşi vârî mâinile în buzunare şi-l strigă pe Mulder. N-aveau ce să găsească aici; urma se răcise prea mult.

El însă n-o auzi.

Duhurile, îşi zise ea; te rog, Mulder, nu face aşa ceva.

— Mă duc să-l aduc, se oferi Hank, care plecă fără să mai aştepte răspunsul ei.

Nu făcuse nici trei paşi când se auzi prima împuşcătură.

Scully strigă imediat ca să-i avertizeze, se aruncă la pământ, rostogolindu-se lângă maşină şi lipindu-se de aripa din spate, strângând pistolul în mână, mai înainte chiar de a-şi da seama că-l scosese din toc.

O a doua împuşcătură muşcă asfaltul chiar lângă piciorul lui Hank, care ţipă scurt şi se dădu înapoi atât de repede, încât se împiedică şi căzu.

Scully se ridică uşor, mijindu-şi ochii împotriva vântului în încercarea de a-l localiza pe trăgător şi ştiind doar că respectivul era ascuns printre copaci, undeva la est de locul unde se aflau ei. Trase la rândul ei o împuşcătură rapidă, dar la întâmplare, şi i se răspunse cu o rafală care răpăi pe pavajul drumeagului, obligând-o să se lase iar în jos, tocmai în clipa în care Hank înconjură şovăitor capota şi se ghemui alături, gâfâind din greu.

— Eşti teafăr? îl întrebă ea.

El răspunse afirmativ printr-o mişcare a capului, se scutură înfiorat şi dădu iar din cap. Avea o pată de sânge pe pantof. El îi observă direcţia privirii şi ridică din umeri.

— O aşchie de asfalt mi-a răzuit glezna, nimic mai mult. Am să supravieţuiesc.

Scully îşi dădu seama că era speriat, dar mai văzu şi adrenalina care îi pusese sângele în mişcare.

O nouă rafală, de data asta spre locul unde se afla Mulder, şi Scully se ridică iar şi trase, în timp ce Hank trăgea şi el direct peste capul ei.

Nimic.

Nu putea să vadă nimic.

Era clar o armă automată, lătrătura sugerând ceva sub calibrul unei Uzi. M-16, poate. Nu că asta ar fi avut acum vreo importanţă. Gloanţele loviră portbagajul şi făcură praf capota maşinii.

— Mulder! strigă ea în liniştea care se lăsase.

Nici un răspuns.

Când focul încetă, Hank o trase de mânecă.

— Rezervorul, o avertiză el şi, după ce numărară până la trei, se retraseră încetişor spre partea din faţă a maşinii.

Când cea de-a doua rafală se îndreptă spre locul unde se afla Mulder, Scully profită de ocazie ca să ţâşnească dincolo de zona presărată cu prundiş şi să se lipească de trunchiul gros al unui stejar, pierdut în întunericul care învăluise pădurea. Webber îşi găsise şi el o poziţie ceva mai departe în pădure, undeva în dreapta lui Scully.

— Acolo! strigă el şi trase câteva focuri spre un punct, dincolo de capătul şanţului, de cealaltă parte a drumului.

Scully nu zări nimic; apoi, deodată, îşi frecă ochii cu palma. O umbră printre frunzele răsucite. Sau poate o siluetă complet neagră. Care nu se mişcă până când Hank nu trase încă o dată, după care dispăru definitiv.

Privi în stânga, încercând să-şi readucă respiraţia la normal.

— E rănit! îi strigă ea lui Webber. Mulder e rănit.

La prima împuşcătură, Mulder îngheţă, surprins, iar la a doua se aruncă la pământ, scoţându-şi arma exact când îi auzi pe Scully şi pe Webber răspunzând împuşcăturilor. Stejarul, mesteacănul, tufişurile, totul îl orbea. Mişcându-se iute şi ţinându-se cât mai aproape de pământ, se duse spre stânga şi căzu din nou atunci când frunzele şi ramurile uscate fură sfârtecate deasupra lui, plouându-i în creştet şi înţepându-i obrajii.

Îşi acoperi capul cu unul din braţe şi aşteptă, îndrăznind să se mişte abia când focul se concentră

iar asupra drumului şi lăsându-şi instinctul să-l conducă şi mai adânc în pădure, copac după copac, căutând o flacără la gura unei ţevi de armă, trăgând o dată şi încă o dată, sperând să abată atenţia celuilalt de la Scully şi Webber.

Auzi un zgomot de geam spart.

Desluşi glasul lui Scully.

Un pin îi oferi adăpost, dar Mulder se retrase şi mai mult atunci când fu reluat atacul asupra poziţiei sale iniţiale.

Avusese noroc că trăgătorul nu-l văzuse mişcându-se şi se folosise de răgazul oferit ca să-şi reia căutarea, mormăind uşor când văzu în sfârşit fulgerarea pe care o aştepta şi silueta neagră lipită de trunchiul întunecat al unui copac lovit de trăsnet. De la distanţa aceea, nu-şi dădea seama cine era. Silueta era toată îmbrăcată în negru, de la masca de scai de pe faţă la pantofii din picioare.

Nu arăta în nici un caz a duh.

Vântul se înteţi.

Porni din nou, în unghi spre răsărit, sperând că ramurile rupte şi frunzele măturate de furtună vor face suficient de mult zgomot şi vor distrage suficient de mult atenţia, ca să-i permită să se apropie şi să tragă ca lumea.

Auzi glasul lui Scully şi răspunsul lui Webber; nu înţelegea ce-şi spuneau, dar le simţea teama.

Silueta în negru se dădu înapoi, trăgând în continuare.

Mulder strivi o înjurătură între dinţi şi se mişcă şi mai repede, aplecându-se cât mai aproape de pământ şi încercând să nu-şi piardă echilibrul. De-acum, umbrele se înmulţiseră prea tare şi era prea multă mişcare prin preajmă.

Trebuia să ajungă acolo înainte ca trăgătorul să

dispară.

La marginea dinspre sud a unui mic luminiş, se sprijini de trunchiul unui copac, trase de câteva ori adânc aer pe nări ca să se liniştească şi să-şi limpezească mintea şi aşteptă până când se opriră împuşcăturile.

Dar tăcerea nu coborî asupra locului.

Vântul şi pădurea se apostrofau reciproc şi scârţâiau ameninţător, făcând să se învârtească nebuneşte gunoaiele împrăştiate prin luminiş.

Va trebui să-l străbată de-a dreptul; să-l ocolească ar însemna să piardă vremea.

Inspiră, expiră şi ţâşni aproape în patru labe de lângă copac. Traversase deja jumătate din distanţă, cu arma îndreptată spre ţintă şi degetul mângâind trăgaciul, când îşi dădu seama că trăgătorul dispăruse.

La dracu', îşi zise în gând şi îşi îndreptă încet trupul, neavând încredere în propria vedere, cu arma încă pregătită, mijindu-şi ochii împotriva vântului şi ridicând o mână, într-un gest plin de dezgust.

Atunci ceva se mişcă în spatele lui.

Nu făcuse decât o jumătate de întoarcere când ceva greu îl izbi în tâmplă, o lovitură piezişă, care-l aruncă în genunchi. Scăpă arma din mână. Braţul drept porni automat şi pocni ceva moale, dar nu putu să vadă bine despre ce era vorba; prea multe fulgere de lumină dureroasă, orbitoare, se zbăteau în jurul său.

Ceva tot văzu însă şi asta îl făcu să şovăie.

Apoi o nouă lovitură în şira spinării îl răsturnă pe jos şi încercă iarăşi să răspundă, dar îşi pierdu echilibrul şi ateriză pe un umăr înainte de a fi ţintuit pe burtă.

Un chicot la ureche, răguşit şi neomenesc.

Apoi auzi un glas: "Mulder, vezi ce faci", şi imediat după aceea un picior îl izbi în coaste.

DOISPREZECE

Nu putea să respire.

— Mulder!

Cu ochii plini de lacrimi, încercă să se sprijine în mâini, dar tot nu putea să respire.

— Mulder!

Lăsaţi-o baltă, le spuse el braţelor şi se rostogoli pe spate, încercând să-şi limpezească vederea şi scuipând o bucăţică de frunză care i se lipise de buze.

Dar tot nu putea să respire.

Glasuri, glasuri normale, strigând, pline de încordare, până când îşi auzi iar numele şi o văzu, sau crezu că o vede pe Scully îngenunchind în stânga lui, în timp ce altcineva făcea acelaşi lucru în partea dreaptă.

— Nu văd sânge, zise Webber.

— Mulder?

Încercă să zâmbească încurajator, dar efortul era prea mare, aşa că lăsă întunericul să-i cuprindă mintea, ca să se odihnească un timp.

Când îşi reveni în simţiri, locul se umpluse de zgomot de sirene, de strigăte şi de sunetul îndepărtat al unui radio. Vântul se potolise, dar după-amiaza continua să fie întunecată. Scully dispăruse; Webber se învârtea prin apropiere şi Mulder gemu ca să-i atragă atenţia şi să-l aducă lângă el.

— Sus, zise el, întinzând un braţ când tânărul se aplecă deasupra lui.

— Nu prea ştiu dacă… Scully a zis…

— Sus, insistă el şi Webber îl puse pe picioare. Fu o greşeală.

Capul i se umflă ca să se acomodeze cu focul dinăuntru, se clătină şi nu se împotrivi când Webber îl făcu să se aşeze pe o buturugă aflată la capătul luminişului. Gustul amar al fierii îi ardea gâtlejul, stomacul se ridica pe talazuri fără să se poată linişti. Scuipă de două ori, sprijinindu-şi braţul pe picior şi odihnindu-şi fruntea în palmă.

— Isuse, murmură el.

Webber se lăsă pe vine alături de el, îngrijorarea adăugându-i câţiva ani buni în plus pe chip. Mulder îi aruncă o privire şi zâmbi scurt.

— Am să trăiesc.

Webber nu părea să-l creadă. Dar îi spuse că o patrulă a Poliţiei Militare, alertată de împuşcături, sosise la numai câteva clipe după ce încetase focul. După alte câteva minute, sosiseră noi patrule, iar Scully îi sfătuia pe oameni şi pe căpitanul lor ce zone din pădure să cerceteze. Când Mulder îşi ridică privirea, văzu câteva raze argintii biciuind întunericul din pădure. Glasurile se strigau calm între ele. Printre copaci, zări nişte Jeepuri ale Poliţiei Militare, câteva vehicule de teren parcate pe drumeag şi doar o singură patrulă civilă, cu girofarul încă în funcţiune.

— Comandantul Hawks, confirmă Webber. Mulder dădu aprobator din cap, dar dori imediat să n-o fi făcut – focul se înteţi, apoi scăzu din intensitate şi degetul pipăi delicat ceea ce avea să devină, până la căderea nopţii, un cucui de toată frumuseţea. Nu sângera. Apoi îşi dădu la o parte haina, îşi descheie cămaşa şi încercă să vadă ce-i făceau coastele.

— La dracu', zise Webber. Cu ce Dumnezeu au lovit, cu o cărămidă?

— În orice caz, aşa a lăsat impresia.

Se chirci de durere, în timp ce îşi cerceta pieptul. Ştia totuşi că nu avea nimic rupt. Durerea provocată

de o coastă ruptă nu putea fi uitată toată viaţa.

— Încheie-ţi nasturii, Mulder, altfel o să faci pneumonie. Îi zâmbi lui Scully, care se grăbi să ajungă lângă el.

Părea mai enervată de vântul care-i vâra părul în ochi decât de starea în care se găsea el.

— Ai de gând să-mi acorzi o consultaţie?

— Te rog, zise ea. Am avut o zi suficient de grea.

— Ce s-a întâmplat?

Făcu un semn cu capul în direcţia celor care cercetau terenul.

— Trăgătorul a dispărut. Ceea ce nu e o surpriză. Au găsit o suprafaţă de pământ bătătorită în dreptul cotiturii unde îşi ascunsese, probabil, maşina. Nici urmă de cauciucuri, nimic altceva decât asta.

Îşi vârî mâna în buzunar, de unde dădu la iveală un cartuş gol.

— M-16.

— Militar?

— Poate că nu, zise Webber. În ziua de azi nu mai e atât de greu să faci rost de aşa ceva. Poliţiştii, băieţii răi, portăreii. Ridică din umeri. Până şi tipii care sunt lăsaţi la vatră îşi iau armele pe şest acasă.

— Păi, poate că ar trebui să verificăm. Câţi ar putea…

— Mulder, fără glumă, e sfârşit de săptămână. Adică opt, nouă mii de rezervişti fojgăie peste tot. Şi tu vrei să dai de o puşcă cu care s-a tras de curând?

— Hank, mă uimeşti. Cum de ştii chestiile astea?

— Discuţiile din oraş, răspunse Webber, ridicând iar din umeri. Pun pariu că oamenii din oraş sunt perfect la curent cu ce se întâmplă în garnizoană, la fel ca şi cei care lucrează aici.

— Nu tocmai, mormăi Mulder, care se ridică încet în picioare, gemând din cauza durerii care nu se

potolea.

— Ce nu pricep eu, zise Scully, este cum de trăgătorul a ajuns la tine mai repede decât noi.

Chipul ei căpătă o expresie speriată.

— Ţi-am văzut haina pe pământ şi am crezut că erai tu.

— Nu eram eu.

— După cum se vede. Nu ştiu cu ce te-a lovit, dar e clar că tipul ştia foarte bine ce face. Ar fi putut să-ţi spargă capul.

Se încruntă.

— Ce nu reuşesc să-nţeleg e cum de şi-a schimbat poziţia atât de repede. Tu erai un bun…

— Nu. Vreau să spun că n-a fost trăgătorul.

— Poftim? întrebă ea uluită.

— Nu a fost trăgătorul, Scully. Pe el l-am văzut exact înainte să primesc lovitura.

Se chirci de durere când îşi atinse din nou cucuiul de pe frunte.

— Din lateral, Scully. Am fost lovit din lateral. Iar trăgătorul era în faţa mea.

Pe faţa ei îndoiala era evidentă, în timp ce punea cartuşul gol în buzunar.

— Duhul, nu?

— Ai ghicit. L-am zărit doar o secundă, dar, crede-mă, a fost de-ajuns.

Webber fu pe punctul de a izbucni în râs, dar se opri când o văzu clătinând exasperată din cap.

— Mulder, adu-ţi aminte că tocmai ai fost bătut măr. Prin urmare, tot ceea ce ai văzut sau ţi se pare că ai văzut e suspect, ştii asta.

Se ridică, ajutat fără prea mare tragere de inimă de Webber, şi se uită, fără să le vadă cu adevărat, la luminile mişcătoare ale patrulelor Poliţiei Militare.

— A fost o mână, o bucată dintr-un braţ. Pielea

semăna cu o coajă de copac.

Scully deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi şi aşteptă.

— I-am auzit şi glasul.

— Ţi-a lăsat un mesaj? întrebă ea, ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu semăna cu nici unul din câte am auzit până acum.

Închise iar ochii, încercând să-şi mobilizeze memoria, şi simţi pe braţ apăsarea uşoară a degetelor lui Webber care-l ajuta să-şi păstreze echilibrul.

— Nu ştiu. Era un glas răguşit, ca şi cum i-ar fi fost greu să pronunţe cuvintele.

Când îşi ridică privirea, o văzu pe Scully privindu-l încruntată, cu braţele încrucişate pe piept.

— Pe cuvânt.

— Nu mă îndoiesc de faptul că ai auzit ceva. Dar…

— Glumiţi, nu? întrebă Webber nervos, uitându-se când la unul, când la celălalt. O glumă de care ştiţi numai voi doi, aşa e?

— Îmi pare rău, Hank, dar nu glumim, clătină Mulder din cap.

— O, Doamne, zise Webber, aproape cu un geamăt. Să vezi când o să audă Licia chestia asta.

Carl Barelli fierbea de furie la volanul maşinii care traversa pădurea, pe drumul spre Marville.

Mai întâi broasca aia râioasă şi făţarnică de Tonero, în loc să-l ducă la un restaurant ca lumea, încercase să-l facă să înghită porcăriile de la popotă pe post de mâncare rafinată; pe urmă încercase să-i bage pe gât nişte rahat, despre unitatea familiei şi liniştea sufletească a lui Angie, care ar fi fost mai importante decât vârâtul nasului în anchetele oficiale;

şi după aceea avusese tupeul să-l ducă pe Carl mai mult pe sus până la maşină şi să-i spună, cu un zâmbet, să se întoarcă acasă şi să scrie despre baseball sau despre orice alt sport.

Stătuse la volan, scoţând fum pe nări, analizând posibilităţile de a ateriza în închisoare în cazul în care s-ar fi întors şi i-ar fi trăsnit broscoiului una drept în falca aia fleoşcăită.

Pe urmă, un poliţist militar venise alergând, îl luase deoparte pe Tonero şi amândoi se repeziseră într-o maşină. Imediat după aceea izbucniseră sirenele şi oameni înarmaţi începuseră să se reverse din biroul Comandantului Poliţiei Militare, iar Carl pornise după câteva clipe pe urmele lor.

Spre pădurea asta afurisită.

Unde un alt afurisit de poliţist militar sugerase, cu ajutorul unui revolver calibrul 45, ca ziaristul să găsească altceva despre care să scrie, zona aceea fiind interzisă civililor.

— Ticăloşii, mormăise el şi repetase cuvântul până când îi venise brusc să zâmbească.

Văzuse un automobil de teren la locul faptei, ceea ce voia să însemne că erau implicaţi localnici, ceea ce voia să însemne că…

Râsese tare şi, în clipa în care opri maşina în faţa secţiei de poliţie, dispoziţia i se ameliorase considerabil. O verificare rapidă a pieptănăturii în oglinda retrovizoare, o punere la punct a hainei şi a cravatei şi era deja înăuntru, zâmbindu-le celor doi bărbaţi de la birourile aflate în fundul sălii, precum şi sergentului de la biroul din faţă, care n-ar fi putut să arate mai plictisit nici dacă ar fi fost mort de-a binelea.

— Aş vrea să-l văd pe comandant, zise Carl, cu politeţea pe care i-o permitea tensiunea nervoasă în

care se găsea.

Sergentul Nilssen îi răspunse pe un ton aspru că şeful era plecat şi că n-avea nici un rost să-şi piardă vremea pe-acolo. El, unul, avea de lucru, jumate din oamenii lui se luptau cu o gripă nenorocită, iar cei care veniseră totuşi la serviciu aveau o grămadă de treburi.

O staţie-dispecerat se auzea printre paraziţi, în timp ce un tânăr ofiţer neîndemânatic răsfoia un registru.

Zâmbetul lui Carl nu şovăi.

— Atunci poate că mă ajuţi chiar dumneata, sergent. Lucrez pentru *Jersey Chronicle.* Numele meu este Carl Barelli şi sunt…

Plictiseala lui Nilssen se risipi cât ai zice peşte.

— Barelli? Tipul care scrie de sport în ziar? *Uluitor,* îşi zise Carl, plin de sine; *absolut uluitor.*

— Chiar el, sergent. Numai că azi mă interesează moartea unui prieten de-al meu. Caporalul Frank Ulman.

— Aha, zise sergentul, cu un zâmbet rânjit. Deci, vrei să auzi povestea cu duhurile, este?

Zâmbetul ziaristului nu şovăi nici acum.

— Chiar aşa. Poţi să mă ajuţi?

Poliţistul se sprijini de spătarul scaunului şi îşi agăţă degetele de cureaua de la pantaloni.

— Orice doreşti să afli, domnule Barelli. N-ai decât să mă întrebi.

Tonero rămase pe bancheta din spate a maşinii de serviciu, urmărindu-i cu privirea pe poliţiştii militari care porniseră încet înapoi spre drum. Şoferul primise ordin să adulmece prin preajmă, să vadă ce zvonuri putea să culeagă. Era mai bine decât să discute cu căpitanul însărcinat să conducă toată

tărăşenia asta. Tonero îl cunoştea foarte bine şi ştia că era imposibil să scoată ceva de la respectivul individ.

Maşina se legănă uşor, lovită de vânt.

Aruncă o privire prudentă afară, spre cer, sperând să reuşească să plece înainte de izbucnirea furtunii.

Până la urmă, ziua asta nu era una din cele mai bune din ultima vreme. Tymons era nervos, iar Rosemary devenea prea insistentă; şi ştia fără nici o umbră de îndoială că Barelli nu avea să plece până când nu va primi nişte firimituri de orice fel, ca să-şi umple farfuria prăpădită de ziarist.

Oftă din rărunchi, pentru toate nedreptăţile care-i căzuseră în cap încă de când se trezise şi oftă din nou când portiera din faţă se deschise şi Tymons se strecură înăuntru, în aceeaşi clipă în care Rosemary se furişă alături de el, pe bancheta din spate.

— Am auzit, zise Tymons cu voce tare, din cauza agitaţiei.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Rosemary, ceva mai calmă decât el.

— Nu ştiu prea bine. După câte mi-am dat seama, cineva a încercat să se ocupe de unul din agenţii FBI.

Tymons gemu.

— N-am fost noi, îl atacă Rosemary. Dumnezeule, Leonard, foloseşte-ţi mintea.

— Ar trebui să renunţăm, veni răspunsul. Nu mai avem control. Nu mai avem de ales. Trebuie să renunţăm.

Se răsuci pe scaun ca să-l poată vedea pe maior.

— Joseph, acum FBI-ul nu mai pleacă de-aici, ştii foarte bine asta. Nu se mai pune problema să arunce o privire şi să fugă înapoi în capitală. Acum o să se pună pe săpat. Şi o să dea până la urmă peste ceva.

Tonero o strânse scurt pe Rosemary de picior ca

s-o împiedice să răspundă.

— Leonard, vreau să fii foarte atent la ce am să-ţi spun.

— Joseph, noi…

— Oamenii ăştia, continuă el, arătând spre poliţişti, caută un trăgător, da? Nu pe noi şi nici pe ai noştri. Nu există şi nici nu poate fi făcută vreo legătură. Foloseşte-ţi mintea, doctore, foloseşte-ţi mintea!

Tymons sări de parcă îl pălmuise.

— Nu ştiu. Sigur este că o să pună tot felul de întrebări.

— Păi, asta nu e o problemă, răspunse Rosemary. Ne vom asigura doar să nu fie nimeni prin preajmă care să le poată răspunde.

Tonero o privi uimit.

— Poate că nu mai avem control total, ridică ea din umeri, dar ceva control tot mai avem.

Zâmbetul ei nu avea nici un pic de căldură.

— Câteva sugestii simple ar trebui să fie suficiente.

— Isuse! Tymons împinse portiera cu putere. Rosemary, ai înnebunit! Şi în calitatea mea de director al Proiectului, interzic o asemenea acţiune!

Coborî din maşină, trânti uşa în urma lui şi se îndepărtă. Tonero nu se uită după el. Nu-i păsa unde se ducea celălalt. Ceea ce-l interesa era femeia aceea nouă care stătea lângă el. Ceva se schimbase radical în ultimele câteva ore. Ceva absolut radical. Nu era foarte sigur, dar avea impresia că schimbarea respectivă îi plăcea.

— Ar fi mai bine să pleci, zise el încet.

— Şi cum rămâne cu problema?

Îi dărui zâmbetul lui cel mai frumos.

— Unde merge mia, Rosie! Unde merge mia… O

bătu uşurel cu palma pe genunchi.

— Foloseşte-ţi raţiunea! Fii cât se poate de sigură, bine? Indiferent ce ai să faci, să fii sigură.

Apoi mârâi şi o prinse de braţ ca să o oprească. Drept înainte, văzu cum un bărbat şi o femeie îl ajutau pe un al doilea bărbat, cam dezordonat ca înfăţişare, să iasă din pădure. *Ei, rahat,* îşi zise el.

— Rosie, cred că ar fi mai bine să te mai învârteşti puţin pe aici.

— Mulder, nu eşti mort, se plânse Scully. Nu te mai lăsa aşa de greu.

Totuşi, nu se putu împiedica să zâmbească când îi auzi oftatul melodramatic. O fi el diferit, dar în fond nu e decât un bărbat ca toţi bărbaţii, care se joacă de-a rănitul şi de-a bolnavul.

Cineva îi strigă şi se opriră în mijlocul drumului.

— Măi, să fie, şopti Mulder. Măi, măi, măi.

Un bărbat în uniformă mărşăluia în direcţia lor şi, când ajunse suficient de aproape, ceru un raport despre starea lui Mulder. Când Scully refuză să se supună ordinului, bărbatul îşi ceru scuze, plecându-şi capul.

— Iertaţi-mă. Sunt maiorul Joseph Tonero, agent Scully. Proiectele Speciale ale Aviaţiei.

Zâmbetul lui se întoarse spre Mulder.

— Incidentul acesta s-a întâmplat, ca să zic aşa, în timpul serviciului meu şi vă rog să mă scuzaţi că am ajuns aici cu întârziere. Un prânz prelungit, în compania unui vechi prieten. Dar nu cred că e nevoie să vă spun cât sunt de îngrijorat. Sunteţi toţi bine?

Îşi frecă satisfăcut mâinile, mai înainte ca ea să-i poată da vreun răspuns.

— Bun, bun. Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă am fi pierdut vreun agent FBI.

Zâmbetul lui se voia plin de căldură, dar Scully nu-l crezu. Omul era mai puţin un militar de carieră şi mai mult un politician, îşi zise ea, în timp ce-i prezenta informaţiile cerute; cunoştinţele lui medicale nu treceau dincolo de modul în care trebuia făcut un bandaj.

Imediat după ce Scully termină informarea, alte două persoane se iviră în spatele lui – un civil înalt, pe cale să-şi piardă părul şi mult prea agitat, şi o blondă frapantă şi conturată în linii dure, a cărei ţinută era milităroasă, dar care era tot persoană civilă. Nici unul dintre ei nu vorbi prea mult, cu excepţia unor cuvinte de compasiune formale şi mormăite.

Maiorul îi prezentă ca fiind membri ai echipei sale şi îi oferi drept ajutor în caz de nevoie. Scully îl asigură că situaţia era sub control, dar îi mulţumi totuşi ofiţerului pentru grija pe care le-o arăta.

— De fapt, adăugă ea, aveam de gând să venim să vă vedem în după-amiaza asta, după ce terminam ce aveam de făcut aici.

Mulder deschise gura, dar o închise la loc când Scully trecu în faţa lui şi îşi înfipse tocul în piciorul lui ca să-l oblige să tacă.

— Caporalul Ulman lucra pentru dumneavoastră, nu-i aşa?

Maiorul deveni solemn.

— Da, într-adevăr, agent Scully. O pierdere tragică. Era un om bun. Şi, în ceea ce mă priveşte, am colaborat îndeaproape cu Comandantul Poliţiei Militare…

— Urma să se căsătorească cu sora dumneavoastră, interveni Mulder peste umărul ei.

Tonero nu ezită nici măcar o secundă.

— Aşa a fost vorba, într-adevăr. Dar, între noi fie vorba, eu unul nu cred că s-ar fi ajuns până acolo.

Oftă. Totuşi, îi sunt dator surorii mele să vă ofer tot sprijinul de care sunt în stare.

Nici unul dintre ei nu făcu vreo o aluzie la telefonul dat senatorului Carmen.

— Cine v-a atacat? întrebă brusc şi tăios doctorul Elkhart.

— Au fost doi, răspunse Mulder, mai înainte ca Scully să-l poată opri.

— Zău? zise maiorul, prinzându-şi cascheta luată de o rafală de vânt. Habar n-aveam.

Scully se simţi uşurată când văzu că Mulder nu dezvoltă subiectul; atenţia ei se concentră asupra doctorului Tymons, care îi şopti ceva la ureche doctorului Elkhart şi care porni apoi grăbit pe drumeag în jos, masându-şi cu o mână ceafa.

— Domnule maior, zise Rosemary, nu sunt foarte sigură, e încă prea devreme, dar, dacă agentul Mulder are nevoie de mai multă îngrijire decât pot eu…

— Cea mai mare parte din Walson e închis, o întrerupse sec maiorul. În momentul de faţă, funcţionăm în primul rând ca o clinică ambulatorie şi nu avem decât câţiva pacienţi pe termen lung.

Ridică din umeri, vrând să spună *ştiţi şi voi cum e,* apoi zâmbetul îi reveni pe buze şi pocni din palme.

— Cu toate astea, important e că eşti bine, agent Mulder.

Se întoarse spre Scully.

— E bine, nu?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Dar puţină odihnă i-ar prinde bine acum, domnule maior, şi, dacă dumneavoastră şi doctorul Elkhart nu aveţi nimic împotrivă, aş vrea să-l ducem înapoi în camera lui.

Maiorul aprobă cu o mişcare a capului, dădu mâna cu cei din jur şi o luă pe Elkhart de-acolo,

oprindu-se doar pentru o scurtă şi animată conversaţie cu căpitanul din Poliţia Militară însărcinat cu conducerea cercetărilor.

— Ce părere ai? întrebă Mulder când rămaseră singuri.

— Cred, zise ea fără să se întoarcă, că s-a produs un incident în care s-a tras cu arme de foc şi că maiorul aduce cu el oameni de ştiinţă în loc de medici.

Scully cercetă apoi maşina cu care veniseră, ţăndările de sticlă şi singurul pneu sfâşiat de gloanţe.

— Hank, zise ea calmă, du-ne înapoi la motel.

Îşi întoarse apoi privirea spre Mulder şi ştiu imediat ce era în mintea lui: *Nu eşti protejat, domnule Mulder, continui să nu fii protejat.*

TREISPREZECE

Trecu ceva vreme până când Webber să fie în stare să-i ducă înapoi la Royal Baron. Odată ajunşi acolo, Scully medicul şi nu colegul de serviciu îi ordonă lui Mulder să stea în pat, cu o pungă de gheaţă pe cucui, să ia nişte aspirine şi s-o aştepte să se întoarcă din vizita făcută lui Sam Junis. Nu protestă. Doar un zâmbet strâmb şi un suspin prefăcut şi Scully ştiu că Mulder nu avea să doarmă; dimpotrivă, va fi foarte ocupat să încerce să modeleze evidenţa, până când va arăta exact ca un duh.

Pe Licia o găsi în cameră, transcriindu-şi însemnările făcute în timpul întrevederii cu Radnor.

— Stenografie, se scuză agenta. Altfel nu fac faţă şi nu pot să sufăr casetofoanele.

În timp ce-şi punea hârtiile într-o servietă, Scully o întrebă dacă reuşise să afle ceva.

— Părea să nu-i pese, se plânse Licia, pe un ton care exprima clar insulta adusă justiţiei. Şi, cu toate

că zice că are aparate pentru întreţinere fizică – pe care le foloseşte când îşi aduce aminte – la parter, în încăperea de lângă recepţie, tot bea de stinge.

Apoi zâmbi.

— Îl cunoştea, totuşi, pe caporal.

— În ce fel?

Zâmbetul se transformă într-un rânjet infatuat.

— Se pare că respectivul caporal logodit cu sora maiorului se bucura de câte o învoire ocazională. De exemplu, aproape în fiecare weekend.

— Ţi-a spus cu cine venea?

— Nici un nume, doar o privire în zbor. Se pare că micul nostru caporal era foarte prudent. Deşi nu ştiu dacă toate chestiile astea au de-a face unele cu altele.

Scully fu de-acord cu ea înainte de a o ajuta să-şi pună pardesiul şi de-a o conduce. Webber îl va supraveghea pe Mulder, pentru cazul în care trăgătorul avea să se întoarcă sau Mulder hotăra să intre într-o aventură pe cont propriu.

Luară cea de-a doua maşină, iar Scully ignoră deliberat comentariile şi ultragiul Liciei Andrews.

Fondul acela sonor o ajuta să gândească.

Era clar că aveau de-a face cu doi suspecţi diferiţi. În afara faptului că Mulder fusese atacat de altcineva decât de trăgător, era sigură că ucigaşul lui Ulman şi Pierce nu se hotărâse din senin să treacă la puşcă. Mânuia mult prea bine cuţitul. În plus, cuţitul era mult mai personal şi cerea o distanţă foarte mică; puşca era prea îndepărtată, lipsită de pasiune, cerând un contact redus sau nici un fel de contact cu victima.

Şi Mulder şi Webber fuseseră de acord cu sugestia ei, pe când se întorceau la motel, dar nici unul dintre ei nu găsi o explicaţie valabilă a faptului că acum erau confruntaţi cu doi adversari.

— Poate că cineva îl protejează pe duh, sugeră Andrews.

— Nu e nici un duh, sări Scully. Te rog să nu-ncepi şi tu cu chestia asta. De-ajuns că Mulder l-a convins pe Hank să gândească la fel ca el.

— Păi, ce să fac? Să-i zic Bill?

— Nu mă interesează. Dar nu-i spune duh! Andrews izbucni în râs şi clătină din cap.

— Dumnezeule, da' chiar că te calcă pe nervi, nu? Scully nu-i răspunse.

Bungaloul doctorului era într-o stare puţin mai bună decât cele ale vecinilor, podoaba care-i răscumpăra toate defectele fiind grădina cea mare din faţă, ale cărei aranjamente florale viu colorate vorbeau despre timpul şi grija care-i fuseseră consacrate. Doctorul însuşi stătea pe balustrada micuţei verande şi fuma. Părea să aibă puţin peste cincizeci de ani, iar părul cărunt şi lipit de cap era pieptănat spre spate, dezvelindu-i fruntea; în ciuda vântului şi a aerului rece, era doar în cămaşă şi blugi. Era un bărbat uscăţiv, cu excepţia braţelor supermusculoase, ale căror dimensiuni nu se potriveau deloc cu restul.

— Popeye, mormăi Andrews când intrară pe aleea îngustă, pavată cu ardezie, care ducea spre doctor.

Scully fu cât pe-aci să râdă cu toată gura. Andrews avea dreptate; tipul nu mai avea nevoie decât de o pipă din coceni de porumb şi de o şapcă de marinar şi tabloul ar fi fost perfect.

— Da' vă distraţi, nu glumă, zise el în chip de bun venit.

Apoi făcu un semn cu capul spre o antenă aflată pe o măsuţă, în spatele lui.

— E ori asta, ori Oprah, adăugă el, zâmbind.

Scully îl plăcu imediat şi nu-i trebui prea mult timp ca să obţină acces la documentele lui. Doctorul nu se supără pentru întrebările pe care i le formulă şi nu puse la rândul lui nici o întrebare despre faptul că Andrews abia dacă îşi dezlipise privirea de pădurea care îi înconjura.

Întrevederea nu dură prea mult. Junis fu de acord cu propunerea de reconstituire a asasinării lui Pierce şi aproape că îşi ceru scuze că nu avea nişte fotografii mai bune. Îşi exprimă de asemenea părerea că asasinul nu folosise un cuţit obişnuit.

— Al dracului de ascuţit, asta e evident, zise el, dar, după tăietură, cred că era ceva mai greu decât ceea ce găseşti într-o bucătărie oarecare.

— Ca de exemplu? întrebă Scully.

— Nu ştiu. M-am gândit mult la chestia asta, dar tot nu-mi dau seama ce ar fi putut fi.

În clipa aceea, Scully ştiu precis că trebuia să pună următoarea întrebare şi, de data asta, fu bucuroasă că Mulder nu era acolo, cu ea.

— Aţi făcut nişte însemnări pe marginea raportului. Doctorul începu să râdă şi aruncă ţigara în iarbă.

— Mda. Duhul, este?

— Ce legătură are cu povestea asta? Mă refer la examenele pe care le-aţi făcut.

— Nu prea are.

Îşi scoase o altă ţigară din buzunar şi şi-o vârî între buze, fără să o aprindă.

— De fapt, n-are nici o legătură. A trebuit să mă duc să o văd pe Elly Lang, să îi dau un sedativ uşor ca s-o calmez şi, cât am stat cu ea, numai despre asta mi-a vorbit. Aţi auzit şi voi de chestia asta, nu?

— Da, am stat şi noi de vorbă cu ea.

Junis urmări cu privirea o furgonetă care se

îndrepta spre apus.

— Să nu crezi că e nebună, agent Scully. N-o şterge de pe listă. Nu ştiu pe cine a văzut, dar să ştii că nu e nebună.

— Era beată, domnule doctor Junis.

Medicul izbucni pe neaşteptate în râs şi râse atât de tare, încât ochii i se umplură de lacrimi, iar faţa îi deveni de un stacojiu alarmant.

— Iertaţi-mă.

Râse din nou şi-şi şterse ochii cu mâneca.

— Doamne, iertaţi-mă. Beată? Elly? V-aţi plecat urechea la ce v-a spus Todd Hawks. Nu, niciodată. Elly se duce în barul ăla doar ca să aibă cu cine să-şi omoare timpul, asta-i tot. A trăit mai mult decât toţi ceilalţi membri ai familiei şi n-are nici un prieten cu care să stea şi ea de vorbă. Bea un singur pahar de Bloody Mary pe care îl învârteşte în palme până când vine vremea să plece acasă, atâta doar. Femeia aia n-a fost beată nici măcar o singură zi din viaţa ei.

— Şi-atunci ce spuneţi de tubul de vopsea? Junis se uită după un camion care trecea pe drum.

— Păi, ea chiar crede în chestia asta, agent Scully. Ea crede la fel de tare cum crezi dumneata că asemenea lucruri nu există. Asta nu înseamnă însă că poţi să pui bază pe ce spune.

Scully nu era prea sigură de aşa ceva, dar nici nu avea date suficiente ca să insiste. Aşa că se mulţumi să pună întrebări despre cealaltă martoră.

— Fran? zise Junis, coborându-şi privirea asupra grădinii. Pot să vă duc la ea, dacă doriţi, dar n-o să vă prea fie de folos.

— De ce?

— Pentru că heroina pe care a luat-o în noaptea aia a fost foarte aproape de o supradoză, explică doctorul, cu o expresie aspră pe chip. Am dus-o într-

un loc, aproape de Princeton. O unitate de reabilitare mintală, continuă el după o scurtă pauză, pentru că noi nu avem aşa ceva pe-aici. Şi era plecată rău de tot.

Îşi aprinse o altă ţigară şi trimise fumul în vânt.

— În privinţa supradozei, are să-şi revină precis. Pentru cealaltă problemă însă, nu va putea părăsi locul acela multă vreme de-acum înainte.

Grozav, îşi zise Scully; exact de asta aveam nevoie – o toxicomană incapabilă, probabil, să-şi recunoască propria imagine din oglindă. Întrevederea cu Fran Kuyser ajunse într-o clipă pe ultimul loc al listei.

— Petreceţi multă vreme aici? întrebă Andrews, fără să se obosească să îşi întoarcă privirea spre doctor.

El confirmă printr-o mişcare a capului în direcţia Danei, nu tocmai dumirit de brusca schimbare a subiectului.

— Cred că da, dacă stau să mă gândesc bine. Îmi place să mă uit la maşinile care trec, să văd cine unde merge. Oamenii de pe-aici, cei din garnizoană şi de la McGuire, îşi au propriii lor medici militari, iar ceilalţi… Ridică din umeri. Nu au rămas prea mulţi, dar asta cred că aţi observat deja.

Scully mai observă că se părea că doctorului nu prea îi păsa de realitatea descrisă. Deşi era încă prea tânăr ca să se retragă, părea să se fi împăcat cu gândul că ce-i mai rămăsese din clientelă nu avea să-i aducă o casă într-un loc mai frumos după ce va ieşi la pensie; dintr-un motiv pe care-l ştia numai el, perspectiva asta nu-l deranja câtuşi de puţin.

— O, dar avem şi noi partea noastră de specialităţi, zise el, speriind-o. Şi vă asigur că fac toţi banii.

Scully nu avea chef să-l contrazică. Îi mulţumi

pentru timpul acordat şi îl informă unde locuia, pentru cazul în care ar fi vrut să mai adauge ceva.

— Ştiu asta, zise el şi le zâmbi.

Când intrară din nou în maşină, Andrews clătină din cap, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Ştii ceva, în locurile astea nu poţi nici măcar să respiri fără ca toată lumea să fie la curent. Nici nu se poate vorbi de viaţă privată. Chestia asta e prea aiurea pentru mine.

Dana mormăi ceva, dar de fapt nu ascultase ce-i spusese colega ei. Ceva nu era tocmai în regulă în povestea asta, ceva ce nu reuşiseră să priceapă nici ea şi nici ceilalţi. Nu credea că era vorba de un lucru legat în mod direct de cele două asasinate, dar era, oricum, ceva important. Mic, dar important. Ştia că şi Mulder simţea la fel. În ciuda atacului din după-amiaza asta, ştia că de fapt asta îl preocupa şi poate că, cine ştie, când se vor întoarce la hotel, vor constata că, odată odihnit, Mulder reuşise să-şi dea seama despre ce era vorba.

Cu condiţia, adăugă ea sumbru, să nu zică iar că fusese un duh.

Motelul era scăldat în lumină, inclusiv faţada cu marchiză; o lumină argintie se revărsa chiar şi în parcarea din faţă, făcând ca norii să pară mai groşi şi mai apropiaţi de pământ decât erau în realitate.

După ce o trimise pe Andrews să-şi aducă însemnările, Scully împinse uşa de la camera lui Mulder şi intră exact în clipa în care acesta spunea "... o grămadă de păcate".

— Despre ce păcate vorbeşti? întrebă ea. Şi cum se face că nu te găsesc în pat?

Mulder era îmbrăcat doar în cămaşă şi stătea la măsuţă, cu spatele la perete şi cu nenumărate hârtii

risipite în faţa lui. Webber şedea pe pat, sprijinit de perne, cu genunchii ridicaţi ca să servească de pupitru pentru un carnet de însemnări.

— Bună, Scully, o salută Mulder. M-am vindecat. Webber refuză să primească dojana din ochii lui Scully, care se aşeză pe scaunul aflat de cealaltă parte a mesei.

— Nu te-ai vindecat deloc şi ai mai şi lucrat.

Dar, ca de obicei, reproşurile de genul ăsta adresate lui Mulder nu erau decât pierdere de vreme. Rezultatul se reducea la vreo două trei priviri de băieţel rănit sau de vulpoi şiret, un rânjet strâmb – şi, oricum, avea să facă tot ce voia el.

De data asta, alese rânjetul.

— Îl verificăm pe maiorul Tonero.

— E o treabă ciudată, comentă Webber de pe pat. Biroul lui confirmă faptul că maiorul este şeful Proiectelor Speciale ale Aviaţiei, aşa cum ne-a spus şi el, dar refuză să explice ce înseamnă asta.

— Ceea ce, continuă Mulder, acoperă o grămadă de păcate. Clătină încet din cap. Curios şi iar curios. Ce anume face ca un maior de Aviaţie, care nici măcar nu e cadru medical, să fie numit la un spital dintr-o garnizoană normală? Folosită drept teren de antrenament pentru rezervişti şi punct de tranzit pentru trupele care trebuie să plece urgent în străinătate?

Împunse aerul cu degetul în direcţia ei, nedându-i voie să răspundă.

— Şi să nu-mi spui că există o explicaţie raţională la toate astea!

Of, Doamne, îşi zise ea; iar e-ntr-una din dispoziţiile alea ale lui.

— Şi, adăugă Webber nerăbdător, de ce a fost aşa de interesat de ambuscada de azi? Şi de ce erau acolo

şi oamenii lui? Doctorii ăia doi sau oameni de ştiinţă, ce-or fi fost.

Scully îl privi atât de lung, încât îl făcu să se simtă stânjenit.

— Păi, e o întrebare bună, nu? insistă el, scărpinându-se la ceafă. Nu-i aşa?

— Ba da, Hank, aşa e, zise Mulder când fu clar că Scully nu va răspunde. Şi pariez că am şi eu un răspuns posibil.

— Mulder, zise Scully cu glas scăzut, avertizându-l. Nu te-apuca să vezi în povestea asta mai mult decât este în realitate.

— Păi, nici nu m-apuc, protestă el, aproape de formă. Nici măcar nu am de gând să-ncep să sugerez că duhurile astea au, poate, o legătură cu maiorul. Nici nu-mi trece prin cap.

— Bineînţeles că nu-ţi trece prin cap, zise ea. Pentru că ai şi făcut-o. Uite ce e, acum trebuie să…

În momentul acela în încăpere îşi făcu apariţia Andrews care le zâmbi, prezentându-le nişte scuze nu tocmai sincere pentru faptul că întârziase şi aşezându-se fără tragere de inimă pe pat.

— Şi-acum ce facem? întrebă ea. Dana se uită la ceas; trecuse de cinci.

— Acum eu zic să luăm o pauză şi să mergem să mâncăm ceva.

Cu o privire îl reduse pe Mulder la tăcere.

— A fost prea multă nebunie pe-aici, aşa că vreau să-mi limpezesc puţin capul înainte să sfârşim cu toţii în şa.

— Poftim? zise Hank.

— O definiţie a stării de confuzie, explică Mulder, prinzându-şi mâinile la ceafă. "Omul s-a aruncat în şa şi a pornit-o în toate direcţiile." Lui Scully îi plac chestiile înţelepte de genul ăsta. Face colecţie de

plăcinte cu răvaşe.

Hank începu să râdă; Andrews se mulţumi să pufnească şi să clatine din cap.

Dana făcu tot posibilul ca să nu reacţioneze, căci recunoscuse semnele – Mulder se fixase pe o idee, iar piesele *de puzzle* începeau să se aşeze, conturând imaginea finală. Problema lui era că, de cele mai multe ori, era singurul în stare să vadă imaginea cu pricina.

Tocmai asta făcea ca munca alături de el să fie în acelaşi timp fascinantă şi exasperantă.

Dar, în loc să-ncerci să-l scoţi de pe linie, era mai bine să-l laşi într-ale lui şi să-l însoţeşti în plimbare. Pentru o vreme.

Aşa că Scully le propuse tuturor să se răcorească, să-şi pună la punct ţinuta şi apoi să se întâlnească la restaurant după vreo jumătate de oră, ca să bea o cafea. Tonul ei nu admitea replică. Când Andrews ieşi fără să scoată vreun cuvânt, expresia de pe chipul lui Scully îl expedie şi pe Hank, făcându-l să-nţeleagă că o plimbare pe-afară ar fi cel mai indicat lucru pentru el în momentul de faţă.

Când rămaseră singuri, Mulder redeveni brusc normal.

— L-am văzut, Scully. Nu glumesc. Zău că l-am văzut.

— Mulder, nu-ncepe iar cu asta.

— Să ştii că nu sunt totuşi singurul, zise el, punându-şi mâinile pe masă. Până şi comandantul Hawks a admis că au mai fost şi alţii.

Ridică o mână ca să o împiedice să vorbească.

— L-am văzut. De acord, a fost doar ceva fugar, dar l-am şi atins. N-a fost doar imaginaţie sau mintea mea dornică să afle. L-am atins, Scully, era de-adevăratelea.

Ea se îndepărtă puţin, căzând pe gânduri. Apoi rosti:

— Sunt de-acord cu tine că a fost real. A fost într-adevăr real. Dar n-a fost vorba de nici un duh, de nici o creatură supranaturală.

— Pielea…

— Camuflaj. Haide, Mulder, doar Fort Dix e o bază de instrucţie. Asta înseamnă că în personalul ei găseşti experţi în tot felul de arme… şi în camuflaj. Dumnezeu ştie cât de minuţioşi sunt, dar probabil că de data asta e ceva mai mult decât fard întins pe faţă.

Mulder încercă să se ridice, se strâmbă de durere şi se prăbuşi din nou pe scaun.

— Haina mea.

Fusese aruncată pe comodă. Scully i-o aduse şi Mulder o întoarse pe toate părţile.

— L-am lovit de două ori, o dată chiar foarte tare. Se aplecă înainte, venind în lumină.

— N-a rămas nici o urmă, Scully. Nici vopsea, nici ulei, nimic.

— Era un costum de camuflaj, atâta tot, zise ea, aruncând haina pe pat. Lipit de piele, din latex sau cine ştie ce altceva. Nu erau duhuri, Mulder, ci doar oameni deghizaţi.

Apoi arătă spre pat.

— Culcă-te.

Scully ştiu că Mulder efectiv nu se simţea bine când nu protestă în nici un fel, mulţumindu-se să dea obosit din cap şi să se îndrepte ţeapăn spre locul indicat.

După ce îşi găsi cea mai bună poziţie, ea îi aduse o aspirină şi un pahar cu apă.

— Ce zici de maior şi de oamenii lui? întrebă el. Hank are dreptate, e o chestie necurată la mijloc.

— Mai târziu, ordonă ea. Să ştii că nu faci

nimănui vreun bine, şi în primul rând ţie însuţi, atunci când nu poţi gândi limpede. Odihneşte-te. Nu glumesc. Am să trec mai târziu să văd cum te mai simţi.

— Şi ceilalţi?

Ea îi zâmbi drăgălaş şi se îndreptă spre uşă.

— O, cred că am să mă descurc. Ne înţelegem noi, într-un fel sau altul.

Deschise uşa şi se uită înapoi, peste umăr. Mulder nu-şi închisese ochii; rămăsese cu privirea ţintă în tavan. Apoi ochii i se întoarseră spre ea.

— Scully, şi dacă am dreptate?

— Odihneşte-te.

— Şi dacă am dreptate? Dacă ele sunt acolo, afară? Ea trecu pragul, închizând uşa uşor în urma ei.

— Nu sunt, Mulder. Pentru numele lui Dumnezeu, odihneşte-te, înainte să te…

— De unde ştii că nu sunt? Nu poţi să le vezi, Scully. Sunt acolo, undeva, dar nu poţi să le vezi.

PAISPREZECE

Camera era pustie.

Este adevărat că Rosemary nu se aşteptase să găsească pe cineva; era prea devreme după incidentul din pădure şi nu era uşor să scapi fără să fii observat.

Şi totuşi, nu se aşteptase la dezastrul pe care-l avea în faţa ochilor şi care o înspăimânta.

Stătea în prag, mângâindu-şi absentă braţul cu mâna cealaltă şi simţind un fior uşor pe şira spinării. Deşi nu auzea nimic, ar fi putu să jure că simţea cum vântul zgâlţâia spitalul şi cum greutatea clădirii i se aşeza pe umeri.

Lucrul ăsta o enerva, dar nu şi-l putea alunga din minte.

La dracu', îşi zise ea, acoperindu-şi ochii cu o mână obosită.

Salteaua fusese tăiată în mai multe locuri. Umplutura era împrăştiată pe jos. Biroul fusese răsturnat şi avea un picior rupt. Scaunul fusese făcut ţăndări.

Băiatul în albastru fusese smuls de pe perete şi făcut fărâme.

În locul lui se vedea mâzgălit cu negru:

Pe tine te caut.

Maiorul Tonero, cu mâinile încrucişate în faţa lui, privea fix telefonul.

Nu intrase în panică, dar nici nu era din cale-afară de încrezător. Din clipa în care părăsise scena incidentului, începuse să-şi treacă în revistă opţiunile. În momentul în care încetă să se mai plimbe prin birou, ştia ce era de făcut. Şi asta îl rodea la culme. Nu că ar fi considerat că Proiectul eşuase; învăţaseră prea multe de pe urma lui, se progresase imens. Nu, ceea ce-l rodea era…

În clipa aceea sună telefonul.

Îl ascultă fără să mişte.

Când sună a şaptea oară, îşi drese glasul şi ridică receptorul.

Salutul regulamentar fu urmat imediat de o descriere detaliată a tot ceea ce se întâmplase în după-amiaza aceea, precum şi de legătura pe care o bănuia între întâmplările respective şi cele două incidente despre care le raportase anterior celor în drept. Vorbi pe un ton plat şi uscat, complet lipsit de emoţie. Nu-l întrerupse pe omul de la celălalt capăt al firului, ci doar răspunse la întrebări; spinarea îi era ţeapănă, mâna liberă continua să se odihnească pe registrul contabil.

Glasul celuilalt era calm şi ăsta era un semn bun,

dar nu reuşea cu nici un chip să se relaxeze.

Trecuse deja o jumătate de oră până când conversaţia ajunse la chestiunea esenţială.

Fu pusă şi ultima întrebare.

— Da, domnule, cu permisiunea dumneavoastră, ştiu despre ce e vorba, zise Tonero, dând afirmativ din cap şi inspirând adânc. Cred că e timpul să explorăm şi alte amplasamente; de altfel, am şi menţionat câteva în raportul meu din decembrie. Cel de-aici a fost prejudiciat, deşi nu din vina noastră. Cred, de asemenea, că personalul suplimentar prezent aici nu trebuie îndepărtat, mai ales după incidentul din după-amiaza aceasta. Faptul că sunt oamenii Biroului înseamnă că nu-i putem nici controla, nici limita în cercetările lor într-un mod care să garanteze eficienţa şi succesul. Sunt de altfel convins că transferul poate fi efectuat fără să fie descoperit şi că oamenii Biroului pot să investigheze tot ce doresc. Nu vor găsi absolut nimic.

Ascultă din nou şi, pentru prima dată de la începutul convorbirii, un zâmbet i se insinuă pe buze.

— Da, domnule, sunt sigur că aveţi dreptate – uneori câştigi, alteori pierzi. Dar în momentul de faţă ne aflăm la o distanţă de ani de zile de punctul în care ne găseam ultima dată. Şi ăsta este, după părerea mea, un argument foarte bun în favoarea succesului nostru final.

Zâmbetul i se accentuase.

— Mulţumesc, domnule, apreciez foarte mult ceea ce-mi spuneţi.

Zâmbetul îi dispăru brusc.

— Indispensabil? Nu, domnule, ca să fiu sincer, nu cred că este. Cred că şi-a pierdut total obiectivitatea şi angajamentul şi, cinstit vorbind, are nervii foarte întinşi. Nu cred că redistribuirea lui ar fi

în interesul Proiectului. Doctorul Elkhart însă a fost de foarte mare ajutor. Plecarea sa ar însemna o grea pierdere.

Şi aşteptă. Ascultă atent.

— Patruzeci şi opt de ore, domnule. Dădu din cap.

Puse receptorul în furcă şi rămase nemişcat câteva secunde interminabile.

Apoi, ca şi cum ar fi fost lovit peste umăr, se prăbuşi pe scaun şi murmură "Isuse!"

Mâinile îi tremurau şi broboane de sudoare îi acoperiseră fruntea.

Aşezat la o masă lângă fereastră, Barelli începuse să se întrebe dacă nu cumva îşi pierdea vremea. Nu că s-ar fi îndoit de talentul lui de reporter; faptul că era bun în meserie era incontestabil. Numai că, după ce petrecuse aproape o oră discutând cu sergentul ăla de poliţie, auzind şi comentariile celorlalţi care se vânzoleau prin secţie, nu aflase practic nimic mai mult decât ceea ce ştia deja. Frankie era mort, asasinul era încă undeva pe-afară, în libertate, şi nimeni nu avea nici cea mai mică idee despre ce dracu' se întâmpla.

Şi pe urmă, mai era şi rahatul ăla cu duhul – Cristoase, drept cine îl luau tipii ăştia?

Pe peretele de lângă tejghea, limba unui ceas rotund se îndrepta alene către ora şase. Barelli sorbi din cafea, cu privirea pierdută. După toate aparenţele, starea vremii nu descurajase pe nimeni. Bărbaţi în uniformă şi soldaţi în haine civile, care încercau din răsputeri să nu arate a militari, se plimbau pe jos sau cu maşina, umpleau cârciuma şi barurile, pierzându-şi vremea în fata cinematografului aflat la numai un cvartal distanţă de secţia de poliţie.

Vineri seara în Ţara Nimănui.

Stomacul i se plângea de cantitatea enormă de cofeină pe care fusese nevoit să o primească, aşa că începu să mestece absent o tabletă de pansament gastric, întrebându-se ce dracu' să facă acum. Îi rămăsese, bineînţeles, "întâlnirea" cu Babs Radnor. Dacă avea chef de ea. Iar în clipa asta întâlnirea cu pricina părea să fi rămas singura distracţie disponibilă.

Încă o tabletă, încă o privire măturând strada, apoi aruncă câteva bancnote pe masă şi părăsi localul.

Privi încruntat cerul încărcat de nori. Nu putea să sufere zilele înnorate. Dacă avea să plouă, măcar să-nceapă şi să termine odată; altfel, când dracu' se-mprăştiau norii ăştia nesuferiţi?

Se îndreptă spre colţul străzii; maşina îi era parcată tot în faţa secţiei de poliţie.

Trecu pe lângă o bătrână îmbrăcată în negru din cap până în picioare. Femeia era înfăşurată într-un pardesiu gros, avea capul acoperit cu o eşarfă lungă şi strângea la piept o geantă de dimensiuni impresionante; o privire nepăsătoare aruncată asupra sacoşei îl făcu să se oprească şi să se întoarcă din drum.

Văzuse dopul portocaliu al unui tub de vopsea şi nu era nevoie să fii un geniu ca să-ţi dai seama cine era femeia.

Alergă după ea şi, când ajunseră umăr la umăr, întrebă:

— Domnişoara Lang?

Bătrâna se opri şi îl privi cu severitate.

— Doamna Lang, dacă nu-ţi este cu supărare. Cine eşti dumneata?

— Sunt ziarist, îi explică el, împodobindu-şi vorbele cu cel mai frumos zâmbet şi cel mai plăcut

glas de care era capabil. Fac nişte cercetări în legătură cu... — îşi coborî vocea, aducându-şi uşor interlocutoarea pe poziţia confidentului – cu povestea aia cu duhul.

Aşteptă răbdător ca femeia să cântărească adevărul şi sinceritatea celor auzite.

Un autobuz se auzi lângă ei.

La colţul străzii, trei tineri aviatori începuseră să cânte.

Elly Lang se uită la el cu ochi bănuitori:

— Crezi cumva că sunt ţicnită?

— Mi-a omorât un prieten. Şi lucrul ăsta n-are de-a face cu ţicneala.

Bătrâna rămase pe loc şi el îndrăzni să îi atingă uşor braţul.

— Mi-aţi face o mare plăcere dacă aţi fi de acord să luaţi cina cu mine.

— Ca să mă storci de tot ce ştiu, este? făcu ea. Zâmbetul lui deveni foarte subţire.

— Şi asta, dar şi pentru că nu vreau să mănânc singur.

— Domnule, eşti dubios, da' n-am să las să-mi scape o masă gratis.

Îl luă de braţ şi porni pe stradă.

— Eşti zgârcit, sau mergem într-un loc ca lumea?

Ar fi vrut să râdă, dar reuşi să se abţină; îi promise cea mai bună cină pe care o puteau găsi în oraş, lucru care, pentru moment, păru să o mulţumească. Şi, câtă vreme nu dădea peste Mulder sau Scully, presimţea că avea să petreacă o seară extrem de profitabilă.

Deşi Tonero era de negăsit în toată garnizoana, Rosemary îşi impuse să nu intre în panică. Mai era încă timp pentru modificări şi corecturi. Mai era încă

timp să salveze ceva din toţi anii pe care îi investise în chestia asta.

Se întoarse la spital, îl salută pe funcţionarul de la recepţie printr-un mic semn din cap şi străbătu coridorul care ducea la un ascensor pe care scria ACCESUL PERMIS NUMAI PERSONALULUI AUTORIZAT. Scoase din buzunar un mic inel cu chei, alese o cheie argintie pe care o introduse într-o fantă verticală şi, când uşa se deschise, verifică dintr-o privire culoarul, apoi intră în ascensor.

Începu să coboare.

Nu-şi bătu capul să urmărească indicatorul de etaje; ascensorul se oprea doar la trei niveluri – etajul doi, unde se afla biroul maiorului, etajul întâi şi subsolul.

Cutia mecanică se hurducă un pic înainte de a se opri, apoi uşa se deschise; îşi lăsă privirea să alunece de-a lungul unui coridor slab luminat.

În seara asta părea mai lung ca de obicei, iar tocurile ei răsunau ceva mai tare pe podeaua din beton.

Nu se mai auzea decât Zăngănitul slab al unor maşini.

Ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unui public invizibil, îşi aranjă ostentativ halatul peste piept şi îşi potrivi, cu o mână grijulie, şuviţele de păr. Încrederea, interioară şi exterioară, reprezenta cheia situaţiei. Câtă vreme se ţinea de plan, câtă vreme nu-şi pierdea capul, totul avea să fie bine.

Încercă uşa de la biroul lui Tymons; era încuiată.

Deschise apoi uşa Centrului de Proiectare şi fu cât pe-aci să ţipe când îl văzu aplecat deasupra unuia din calculatoare.

— Dumnezeule, Leonard, zise ea, păşind înăuntru. Nu mă aşteptam să dau de tine aici. Ce…

Când se întoarse cu faţa spre ea, văzu că Tymons ţinea în mâna dreaptă un bloc de metal negru, de aproximativ cincisprezece centimetri lungime. În mâna stângă avea un pistol.

— Rămâi pe loc, Rosemary, bine? Atât… rămâi pe loc.

— Leonard, ce dracu' faci acolo?

— Modific unele lucruri, atât şi nimic mai mult, zâmbi el trist.

Ea îşi roti privire prin încăpere şi nu văzu nimic neobişnuit până în clipa în care ochii i se opriră pe ecranul primului calculator. Deşi în funcţiune, ecranul era complet negru. La fel şi al doilea.

El dădu din mână.

— Era aşa de uşor, că mă şi mir cum de nu m-am gândit mai devreme.

Ridică blocul metalic.

— Ce rost are să-ţi baţi capul când un simplu magnet e de-ajuns.

— Dumnezeule, Leonard!

— Treci o dată şi buf!

Lăsă magnetul să cadă pe raft.

— Buf. Totul s-a dus.

Furia o împiedică să spună ceva, furia şi spaima de ceea ce va face Joseph atunci când va afla.

— Chestia e că… zise Tymons calm, trăgând un glonţ în calculatorul cel mai apropiat.

Ea sări, speriată, dar pistolul o împiedică să fugă.

— Chestia e că, vezi tu, nimeni nu va şti nimic niciodată, nu? Vreau să spun că n-are sens să te duci la un ziar sau un canal de televiziune, pentru că nimeni nu te va crede nici în ruptul capului.

Trase încă un foc, împrăştiind pe podea o ploaie de aşchii de plastic şi de cioburi de sticlă. Rosemary se dădu un pas înapoi. El o privi pieziş, cu o expresie

îndurerată.

— Dar eu tot am să-ncerc. În ciuda şanselor mici. Tot am să-ncerc.

— Nu poţi să faci aşa ceva, zise ea cu un glas răguşit, de parcă ar fi avut numai nisip pe corzile vocale. Tuşi şi încercă din nou. Nu poţi să faci aşa ceva. Toţi anii ăştia, Leonard, toată munca noastră. Tot timpul pe care l-am pierdut! Pentru numele lui Dumnezeu, gândeşte-te la timpul ăsta!

— Toate eşecurile, zise el pe un ton rece. Tot timpul şi toate eşecurile. Îngropate, Rosemary. Trebuie să ne îngropăm eşecurile.

A înnebunit, îşi zise ea; Dumnezeule, a înnebunit.

— Ascultă, Leonard, dacă asta e ceea ce… dacă nu-ţi pasă de munca… atunci gândeşte-te măcar la… Arătă plafonul cu degetul. Nu poţi.

— De ce? Vorbeşti de jurămintele alea stupide pe care le-am semnat?

Trase în cel de-al treilea şi ultimul monitor şi ridică un umăr ca să se ferească de aşchiile ce zburau în toate părţile.

— Fără sens, Rosemary. Când voi fi isprăvit ceea ce am de făcut, nu vor mai avea nici un sens.

— Am să neg totul, îl ameninţă ea. Am să le spun tuturor că nu ştiu nimic.

El îşi îndreptă spinarea.

— Draga mea doamnă doctor, îmi pare rău, dar nu vei apuca să trăieşti într-atât încât să ai ocazia să faci aşa ceva.

Ea se dădu iute înapoi până când se opri în perete; uşa era în dreapta. Nu putea să gândească, abia dacă putea să respire, iar flăcările mici care se vedeau în măruntaiele unuia dintre calculatoarele distruse începuseră să ridice fâşii de fum în încăpere.

— Îţi vor lua urma, Leonard, îl avertiză ea,

făcând efortul să înghită, luptându-se cu senzaţia de vomă care îi întorcea stomacul pe dos. Chiar dacă ai să reuşeşti să ieşi din garnizoană, n-ai să te poţi ascunde multă vreme. O săptămână, o lună, poate.

Sudoarea îi înţepa ochii, dar nu îndrăznea să-şi mişte mâna ca să-şi şteargă fruntea.

— Pur şi simplu ţi-ai semnat condamnarea la moarte.

— De parcă mi-ar păsa, Rosemary, ridică el din umeri. De parcă aş da o ceapă degerată pe treaba asta!

Fără nici un avertisment, îşi descărcă arma în rafturile de lângă calculatoare, cu un zgomot asurzitor. Aproape că le distruse complet. În momentul acela, ea nu-şi mai putu reţine ţipătul, mai degrabă de furie decât de spaimă, şi-şi ridică mâinile ca să-şi apere faţa de cioburile care zburau în toate părţile. Mai înainte ca ea să se poată mişca, el schimbă încărcătorul pistolului.

Şi de data asta ţinti capul blond al femeii. Ochii ei se închiseră.

În mintea ei nu era decât un singur gând: *E o nebunie, e o aberaţie.*

— Pleacă.

Dar ea nu se mişcă. Nu înţelegea.

— Rosemary, pleacă de-aici.

Deschise ochii şi văzu că arma nu mai era îndreptată spre ea. Pe chipul lui nu se reflecta înfrângerea din voce.

— Poate că, zise el, tu ai să rezişti mai mult decât mine.

Trăsăturile ei se schimonosiră de dezgust, dar nu spuse nici un cuvânt, de teamă ca el să nu se răzgândească. Deşi voia cu disperare să se bată împotriva distrugerii întregii sale munci, dorea cu şi

mai multă disperare să scape cu viaţă.

— Pleacă, şopti el, agitând pistolul.

Nu mai aşteptă încă o invitaţie şi ţâşni, poticnindu-se, pe coridor; nu făcuse nici doi paşi în direcţia ascensorului, când se lovi singură în cot şi căzu, izbindu-se de zid. Ţipă, mai mult din cauza surprizei decât a durerii, şi scoase încă un strigăt când auzi o împuşcătură.

Şi apoi încă una.

Atunci o rupse la fugă, ţinându-şi braţul lovit lipit de trup şi bâjbâind cu mâna liberă prin buzunar, în căutarea cheilor.

Reuşi să vâre cheia în fanta verticală de la ascensor abia după două încercări.

— Haide odată, ce dracu', şopti ea încordată, obligându-şi nervii să se linişească. Haide odată, haide odată!

Uşa se deschise în cele din urmă şi se aruncă efectiv în ascensor, se răsuci pe călcâie şi vârî din nou cheia în fantă.

Abia când uşa se închise sâsâind, îşi dădu seama că nu era singură.

Nu, îşi zise ea; nu după toate câte s-au întâmplat.

— Ştii, zise o voce gâjâită în spatele ei, mă pricep destul de bine la chestiile astea, nu crezi?

CINCISPREZECE

Când se întoarse în cameră, Dana Scully constată că Andrews plecase deja, aşa că se hotărî să-şi urmeze propriile idei şi să încerce să-şi omoare într-un fel oarecare restul după-amiezii. Poate că puţinul timp petrecut de una singură avea să o ajute să-şi lămurească atacul din pădure.

Atât de puţin din ceea ce se întâmplase era cu

adevărat logic!

Dacă ar fi vrut să-i intimideze sau să-i avertizeze să se dea la o parte şi să lase baltă ancheta – indiferent de motive – atunci era clar că atacatorii nu-şi atinseseră scopul şi că ştiau foarte bine acest lucru. Dacă voiseră să-i oprească definitiv, atunci eşecul era la fel de evident şi Dana nu se putea convinge nici în ruptul capului că intenţia trăgătorului nu fusese aceea de a ucide.

— Doar dacă nu era un expert în materie, gândi ea cu voce tare, trecându-şi o mână prin păr şi masându-şi uşor ceafa.

Vântul bătuse tare, făcând să zboare în jurul lor o grămadă de frunze şi de gunoaie. Ramurile copacilor se mişcaseră ca nebunele, ţintele nu stătuseră nici ele locului. În plus, răspunseseră la împuşcături.

Aşa că poate că avuseseră pur şi simplu un dram de noroc, îşi zise ea.

Gândul acesta, mai mult decât toate celelalte, o făcu să-şi piardă sângele rece. Mai ales din clipa în care îşi dădu seama că trăgătorul acela ar fi putut efectiv să-i omoare şi pe ea şi pe Webber, mai înainte ca ei să se fi putut ascunde printre copaci.

Ei doi se aflaseră în câmp deschis mult mai multă vreme decât Mulder.

Numai că individul acela nu-i omorâse.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că necunoscutul încercase – şi reuşise – să-i scoată din joc cât mai mult posibil.

Dar încercase în primul rând să-i trimită lui Mulder un glonţ în cap.

Bărbatul de la Jefferson Memorial.

Nu ai protecţie, domnule Mulder, continui să nu ai nici un fel de protecţie.

— Of, Dumnezeule, murmură ea. Of, Dumnezeule

mare.

Trebuia să se gândească. Ca să analizeze povestea asta, avea nevoie de o minte limpede, altfel avea toate şansele să ajungă la fel de paranoică precum colegul ei.

Sub duş însă, mintea ei nu se mai concentră asupra trăgătorului – din motive inexplicabile, îi era imposibil să se gândească la altceva decât la celălalt atacator al lui Mulder. Explicaţiile pe care i le dăduse acestuia erau mai mult ca sigur corecte sau, în cel mai rău caz, suficient de pragmatice ca să nu sugereze o chestie de genul duhurilor.

Şi totuşi…

Printre buze, îi scăpă ceva ce semăna a mârâit.

Şi totuşi, în trecut i se întâmplase să fie obligată să admită concluzia nedorită că explicaţiile puteau să fie foarte bine doar nişte raţionamente deghizate.

Mârâi din nou şi se răsuci în aşa fel încât apa fierbinte a duşului să-i maseze spinarea şi să i se împrăştie pe umeri. Îşi ţinea ochii pe jumătate închişi. Respiraţia i se linişte pe măsură ce amintirea împuşcăturilor se retrăgea la o distanţă mai sigură.

Aburii se ridicau uşor în jurul ei, condensându-se pe geamul mat al ferestrei înguste şi curgând în pâraie fine spre uşa translucidă.

Tot ce simţea era apa care-i lovea trupul.

Tot ce auzea era zgomotul apei.

Un moment perfect pentru un film poliţist, îşi zise ea brusc, momentul în care criminalul se furişează în baie cu cuţitul ridicat, gata să lovească. Asurzită de zgomotul apei, cu privirea tulbure, legănată de aburi şi de fierbinţeala apei, nici nu şi-ar fi dat seama că totul se sfârşeşte până în clipa de început a sfârşitului; nu şi-ar fi dat seama pentru că tot ce vedea era o umbră desenată pe uşă.

Încremenită acolo.
La pândă.
Aşteptând momentul potrivit.
Bineînţeles că, în realitate, umbra aparţinea prosoapelor de baie agăţate lângă uşă.
Ştia foarte bine că nu era nimic altceva.
Nu; de fapt, presupunea că nu era nimic altceva.
Clipi iute, blestemându-l pe Mulder pentru că îi scurtcircuitase imaginaţia; şi totuşi, aproape fără voie, îşi ţinu răsuflarea şi îşi adună curajul ca să deschidă uşa.
Doar atât cât să se asigure.
— Mulder, îţi jur că am să te strâng de gât, şopti ea, uşurată şi cu o furie domoală în glas, când văzu prosoapele şi raftul pe care atârnau, precum şi restul camerei minuscule în care nu exista nici un colţişor unde să te poţi ascunde.
Aburii năvăleau peste ea, răsucindu-se în panglici spectrale, dându-i pentru un moment iluzia că păşise într-o ceaţă subţire.
Tremură, înfiorată.
În cameră era răcoare.
Iar şuvoiul de aburi aluneca mai departe pe uşa deschisă a sălii de baie.

Nu voia să doarmă. Avea prea multe de făcut. Într-un târziu, însă, durerea se potoli şi cedă locul oboselii, ceea ce îl împiedică să-şi pună gândurile în ordine. Ele alunecau, păleau şi îi dansau în minte.
Mulder, vezi ce faci.
Peticele de piele, asemenea unor instantanee fotografice, apăreau şi dispăreau prea repede ca să se poată concentra asupra lor – o piele ca o coajă de copac, dar fără asprimea şi fără consistenţa acesteia; deşi, în fond, nu era sigur, fiindcă totul se petrecuse

extrem de repede.

Mulder.

Vocea era înăbuşită, de somn şi de timp, dar sunetul ei era înnebunitor de familiar, fără să aparţină totuşi unei persoane cunoscute. Şi avea o asprime forţată, ca şi cum vorbitorul, duhul adică, ar fi suferit de o durere sinistră, sau ca şi cum încă nu s-ar fi obişnuit cu propria voce.

Vezi ce faci.

Şi dacă era adevărat, dacă trebuia într-adevăr să-şi supravegheze spatele, atunci de ce nu fusese omorât şi el, la fel ca ceilalţi?

Nu ştiu, îşi răspunse el, dar glasul acela şi coşmarul refuzau să-l lase în pace.

Rosemary nu mai putea să suporte. Genunchii i se înmuiară şi femeia se prăbuşi moale pe podea, cu spatele lipit de peretele ascensorului.

— Te simţi bine?

Glasul acela răguşit, de te durea timpanul. Încuviinţă din cap.

— Ce s-a-ntâmplat?

S-a sfârşit, totul s-a sfârşit, îşi zise ea. Totul s-a sfârşit şi Joseph o să mă omoare. La dracu', totul s-a sfârşit.

— Doamnă doctor Elkhart, ce nu e-n regulă?

Îşi ridică fruntea, mărturisindu-şi înfrângerea printr-un simplu gest.

— Doamnă doctor Elkhart, spune ceva. Mă sperii.

— Dragă, zise ea cu un hohot fragil, habar n-ai ce-nseamnă să fii speriat.

Un fâşâit de paşi, o poziţie schimbată, o mână blândă care-i mângâia glezna.

— Pot să te ajut cu ceva?

Fu cât pe-aci să clatine din cap, dar se răzgândi.

Se uită la uşa ascensorului şi văzu cele două siluete desenate pe oţelul lucios, distorsionate într-atât, încât aproape că nu mai puteau fi recunoscute; nu trecu mult şi-şi simţi buzele încordându-se în ceva ce ar fi putut trece drept zâmbet.

— Da, zise ea în cele din urmă. Da, dragă, cred că poţi.

Poşeta lui Scully zăcea pe podea, între cadă şi closet. Întinse o mână şi o deschise pe bâjbâite; scoase pistolul şi se ridică în picioare, cu privirea aţintită asupra uşii sălii de baie care rămăsese întredeschisă. Cu mâna stângă răsuci robinetul şi opri apa; cu încheietura mâinii drepte împinse la o parte uşa de la duş.

Rămase câteva secunde pe covoraşul din baie ca să se înfăşoare în grabă într-un prosop; era evident că acesta nu-i oferea nici o protecţie, dar totuşi, în felul acesta se simţea mai puţin vulnerabilă. Dinţii îi clănţăneau uşor, buza de jos îi tremura, iar răcoarea din cameră îi făcu pielea ca de găină.

Stinse lumina.

Picăturile de apă care se mai prelingeau din rozeta duşului făceau un zgomot asurzitor.

Camera era luminată doar de lampa de alamă de pe noptiera dintre cele două paturi; toate erau la locul lor, aşa cum le lăsase.

Nici un sunet, nici o mişcare.

Deschise uşa cu mâna stângă, cât mai încet cu putinţă, se târî peste prag şi se ascunse după patul cel mai apropiat. Ţeava pistolului mătură încăperea, dar înăuntru nu era nimeni.

Să nu presupui, îşi dădu ea sfaturi; niciodată să nu presupui.

Se simţea ca o tâmpită – *Niciodată să nu*

presupui, Scully, niciodată să nu presupui. Se târî în jurul comodei ca să verifice dacă vizitatorul nu se ascundea între paturi. Mulţumită de faptul că era singură, se aşeză pe pat şi încercă să-şi amintească dacă nu cumva lăsase din greşeală uşa de la baie deschisă; poate că o închisese, dar zăvorul nu se mişcase, sau poate că Andrews se întorsese, auzise duşul şi hotărâse că Scully nu trebuia să fie deranjată.

Dar, dacă aşa se petrecuseră lucrurile, dacă auzise într-adevăr duşul, atunci de ce mai deschisese uşa?

O şuviţă de apă i se prelingea din păr pe spate.

— Foarte bine, zise ea tare, ca să-şi audă glasul şi să se simtă mai în siguranţă. Foarte bine. Totul e foarte bine. Eşti singură.

Totuşi, asta n-o împiedică să se întoarcă spre lampa care atârna deasupra mesei ca să alunge umbrele din cameră şi nici să se usuce cât mai iute, păstrând uşa de la baie larg deschisă. Îmbrăcatul merse apoi extrem de repede – bluza, fusta, jacheta rubinie. Când termină, se simţea deja mult mai calmă şi, privindu-se în oglindă ca să-şi aranjeze bluza, hotărî că într-una din zilele astea, indiferent ce-ar fi crezut şefii, o să se uite mai des la hainele celorlalte femei.

Se întoarse în baie ca să-şi treacă peria prin păr şi repetă în gând discursul pe care avea să i-l servească lui Mulder, ca să-l pună la curent cu efectul pe care începeau să-l aibă asupra ei ideile lui stupide. Dar nici acest lucru nu-i fu de vreun ajutor. Imaginea din oglindă îi trimitea aceeaşi privire sardonică pe care avea să o regăsească în ochii lui când îi va auzi alocuţiunea. Dacă o va auzi. Când termină cu pieptănatul, hotărî că nu era nevoie ca partenerul ei să afle chiar tot.

Un zâmbet pieziş o trimise înapoi în cameră; tresări şi-şi pierdu răsuflarea în clipa în care zări cu coada ochiului o siluetă ce se învârtea în jurul ei.

— Ascultă-mă cu atenţie, zise Rosemary pe un ton imperativ, împungând aerul cu degetul în direcţia uşii. El încearcă să ne distrugă. Tymons, adică. Îi e frică şi nu e decât un laş. Nu-i pasă nici de tine, nici de mine, nici de Proiect. Vrea... vrea să ne vadă morţi pe toţi.

Tăcere. Rosemary îşi ţinu răsuflarea, rugându-se în gând.

— Ştii, el n-a fost de-acord cu mine încă de la început. Aceeaşi răguşeală, plină însă de o furie mocnită.

— Zicea că mă domină... sentimentele. Rosemary tăcu, aprobator.

Un chicot:

— Ştii, îi este într-adevăr frică de mine.

— Da, ştiu. Chicotul încetă.

— Ce pot să fac? Cum pot să te ajut? Nu sunt mai prejos decât alţii, doamnă doctor Elkhart. Ştii foarte bine ce are să mi se întâmple dacă nu mă ajuţi. Aşa că spune-mi ce pot să fac.

Rosemary încercă să se gândească, să stabilească priorităţile care să o menţină în viaţă.

— Aveţi nevoie de el? De doctorul Tymons? De data asta şovăiala nu se mai făcu simţită.

— Nu. Nu avem nevoie de el.

— Dar de alţii?

— Încă trei, zise ea fără să mai stea pe gânduri. Apoi îngrijorarea o obligă să se ridice, căci o tuse chinuitoare o făcu să se întrebe dacă putea sfârşi ceea ce avea de spus.

— Poţi s-o faci, dragă? Te simţi destul de bine?

— Pot s-o fac. Zău. Dar îmi va lua ceva timp. Poate vreo două zile. Nu pot…

Tusea crescu, transformându-se în nişte spasme care aduseră mâna lui Rosemary pe un umăr pe care-l strânse până când totul se linişti.

— E bine, murmură ea, masând uşor, liniştitor. Totul va fi bine.

Şi chiar credea că aşa va fi. Bine. Totul va fi bine. Apoi pronunţă nişte nume.

Scully era pe punctul de a întinde mâna dreaptă spre pistolul aflat pe pat când îşi dădu seama că mişcarea nu era decât propria ei imagine reflectată în oglinda de pe comodă.

Prea multe afurisite de oglinzi în camera asta, îşi zise ea posacă, de parcă ar fi vrut să-i ordone oglinzii să găsească pe altcineva pe care să-l sperie.

Încremeni.

Ceva se mişca pe peretele din spatele ei. O mişcare uşoară, pe care nici n-ar fi remarcat-o dacă nu ar fi privit absolut întâmplător în direcţia aceea.

Rămase la pândă în aşteptare, zicându-şi că poate nu fusese decât umbra unei maşini care trecuse pe drum.

Mişcarea se repetă şi Scully se răsuci pe călcâie şi porni pe culoarul dintre paturi.

O molie bătu uşor din aripi şi se înălţă încet spre tavan.

Fascinată, Scully îşi umezi buzele cu limba, se urcă pe pat, îşi regăsi echilibrul şi căută din nou cu privirea.

Avu nevoie de o secundă ca s-o găsească iar.

— Ei bine? şopti ea.

O umbră de zâmbet i se citi pe chip.

Apoi sări în sus, atât cât să prindă molia în pumn.

Să-i simtă în palmă zbaterea aripilor. Îi vorbi gâzei încetişor, în timp ce-i deschise uşa şi o azvârli afară. Rămase acolo, cu spatele spre cameră, masându-şi gânditoare ceafa.

Avea nevoie de încă un test şi zgomotul paşilor de afară o făcu să gândească în mare viteză.

Lăsă aprinsă lampa de deasupra mesei, dar o stinse pe cea de pe noptieră şi se aşeză pe patul cel mai îndepărtat de uşă; îşi lipi spatele de tăblia de la capătul patului şi îşi încrucişă picioarele. Îi venea greu să-şi vadă propriul trup, dar oricum nu era absolut invizibilă.

O cheie se răsuci în broască.

Auzi zgomotul, dar nu se mişcă de la locul ei.

Uşa se deschise şi Licia păşi înăuntru.

— Scully?

Dana deschise gura, dar nu scoase nici un sunet. Andrews se îndreptă spre baie.

— Scully, eşti acolo? Ascultă, ai de gând să mă laşi toată noaptea cu băiatul ăla? Ce dracu', ar trebui să auzi şi tu…

Deschise uşa, tăcu brusc, oftă, se întoarse şi scoase un ţipăt când o observă pe Scully în vârful patului, ţintind-o cu pistolul.

— Isuse! exclamă ea, repezindu-şi o mână la piept. Dumnezeule atotputernic, Scully, n-am văzut că eşti acolo. De ce dracu' n-ai zis nimic?

— Nu m-ai văzut, răspunse Scully zâmbind.

— Bineînţeles că nu, se încruntă Andrews. Era întuneric. Te-ai aşezat în întuneric.

— Nu tocmai, zise Scully, împingând lampa de deasupra mesei. Dar acum mă vezi, da?

Andrews nu ştiu ce să răspundă, iar buzele ei se străduiră să scoată un sunet oarecare.

— Ei bine… da, cred că da, reuşi ea să spună

într-un târziu şi izbucni în râs. Sigur că te văd. Dar lumina era…

Scully sări jos din pat, îşi vârî pistolul în poşetă şi-şi luă haina.

— Du-te după Hank, zise ea. Ne întâlnim în cameră la Mulder.

— Iar?

— Iar, confirmă Scully, împingându-şi uşor colega afară. Dumnezeu să mă aibă în pază, dar am impresia că Mulder are dreptate.

— Duhuri? îşi pierdu Andrews răsuflarea. În privinţa duhurilor?

— Cam aşa ceva.

Lui Scully nu-i venea să creadă că tocmai ea spusese una ca asta.

— Da, cam aşa ceva.

ŞAISPREZECE

Înfăşurat doar într-un prosop subţire, Mulder se examina cu atenţie în oglinda aburită. Arăta sfârşit şi poate puţin prea palid. Dar, oricum, nu arăta ca unul care fusese cât pe-aci să fie omorât. De două ori în aceeaşi după-amiază. Indiferent cum ar trebui să arate o asemenea persoană. Se ridică pe vârfurile degetelor şi trase brusc aer în piept când văzu rana de sub coaste în toată splendoarea dimensiunilor şi a formei ei. Acum ştia că a doua zi de dimineaţă avea să-l doară şi mai abitir.

Îşi dădu jos prosopul cu mişcări încete, ca şi cum n-ar fi vrut să deranjeze nici vânătaia, nici ciocanul şi nicovala care îi băteau în cap. Mişcări de o lentoare intenţionată pentru că, aşa cum Scully simţise deja, în el apăruse scânteia aceea electrică premergătoare începutului vânătorii.

Bănuia că în clipa aceea Webber făcea o criză de isterie şi că Andrews cântărea dacă trebuia să fie de partea lui sau nu. Era normal. O cercetare obişnuită se transformase într-un schimb de împuşcături aducătoare de moarte şi probabil că cei doi nu puteau să oprească fluxul de adrenalină. Fără îndoială că, în mintea lor, cheia întregii poveşti era acum acţiunea şi nu o investigaţie metodică. N-avea nici o importanţă că la locul crimei nu găsiseră decât cartuşe goale, iar la locul ambuscadei nu descoperiseră nimic.

Acţiunea. Trecerea la fapte. A sta la o masă, cu o ceaşcă de cafea în faţă, şi a întoarce lucrurile pe toate feţele nu constituia în nici un caz o abordare normală a acestei poveşti.

În timp ce se îmbrăca, îşi roti privirea prin cameră, fără să vadă de fapt mare lucru din mobilele şi pereţii sărăcăcioşi. Frânturi de gânduri, imagini şi şoapte îi reveniseră în minte, în timp ce lăsase apa şi aburul fierbinte să-şi facă efectul.

Frânturi de imagini şi de şoapte.

Multe dintre ele neclare.

Şi totuşi, visurile aduse de febră – n-avea altă descriere la îndemână – nu voiau să-l părăsească. Fiecare zvâcnet dureros din cap, fiecare flacără care-i ardea coastele îi aminteau de ceea ce văzuse.

Nu de ceea ce credea că văzuse.

Îşi puse cu mişcări greoaie haina, îşi vârî cravata într-un buzunar şi îşi înşfăcă pardesiul.

Se opri.

Acum ar fi trebuit să meargă drept la "Hanul Reginei" ca să se întâlnească cu ceilalţi.

Sau ar fi putut la fel de bine să se strecoare o vreme pe-afară, departe de ochiul atent, de medic, al lui Scully, şi…

Uşa se deschise brusc.

Se dădu speriat înapoi, se împiedică de marginea patului şi căzu pe saltea, simţind că în secunda următoare capul avea să-i facă explozie.

— Isuse, spuse el furios.

Scully îl învălui într-o privire lipsită de orice urmă de înţelegere.

— Am o idee, fură singurele ei cuvinte.

Maiorul Tonero stătea pe veranda modestei sale cabane de la periferia oraşului, cu o ţigară într-o mână şi cu un pahar de whisky cu sifon în cealaltă. Deşi, încă din clipa în care făcuseră cunoştinţă, se aşteptase ca agenţii FBI să-i facă o vizită, faptul că până acum nu veniseră să-l vadă îl dezamăgea. în momentul ăsta atenţia lor se concentra în altă direcţie. Cei care organizaseră ambuscada aia îi făcuseră, fără să vrea, un mare serviciu.

Acum nu-i mai rămânea decât să-i povestească lui Rosemary conversaţia pe care o avusese cu superiorii şi să-i spună că puteau să reînceapă totul în altă parte. Cu puţin noroc, duminică după-amiază vor fi deja departe.

Său o înghiţitură din pahar şi trimise spre cer un rotocol de fum albăstrui.

Seara era răcoroasă, dar nu într-atât încât să-l oblige să rămână în casă.

Şi-apoi, îi plăcea să stea pe verandă. Era un cartier atât de mic, de liniştit şi de oarecare, încât uneori, indiferent de moment, avea impresia că ordinele venite de sus îl paraşutaseră drept în mijlocul unui serial de televiziune de pe la mijlocul anilor cincizeci. Dar era, fără discuţie, mult mai bine aşa decât dacă ar fi locuit împreună cu *ei,* cu ofiţerii cu ochelari de cal, devotaţi meseriei, care trăiau şi mureau doar pentru datoria lor de militari, fără să

înţeleagă nici măcar pe departe ce potenţial exista acolo.

Bău în cinstea acestui adevăr.

Acum, gândindu-se la toată povestea, îşi dădu seama că nu mai rămăseseră decât două probleme de rezolvat: Leonard Tymons şi subiectul Proiectului.

Două probleme care totuşi nu-l îngrijorau. Răspunsul va veni singur. Întotdeauna se întâmpla aşa.

O maşină trecu în viteză. Se încruntă, căci nu putea să sufere sfâşierea acelei seri liniştite; încruntătura i se adânci când maşina cu pricina se opri în scrâşnet de roţi. Se aplecă înainte. Să fi fost Rosemary?

Câteva secunde mai târziu, doctorul Elkhart alergă împiedicându-se spre verandă. El se ridică şi apăru în capul scărilor, o prinse în braţe şi încercă să o liniştească, în timp ce o conducea în casă.

— Leonard, reuşi ea să articuleze şi se prăbuşi pe canapea.

Arăta ca naiba; de fapt, arăta ca un cadavru, cu părul lipit de cap din cauza transpiraţiei, cu obrajii îmbujoraţi peste măsură, ceea ce-i accentua într-un fel cât se poate de neplăcut paloarea restului feţei.

Rahat, îşi zise el, furios; de ce dracu' n-or merge şi lucrurile astea bine măcar o dată în viaţă?

— Povesteşte-mi, zise el cu glas scăzut.

Tonero nu făcu nici o mişcare cât timp ea îi spuse în amănunt ceea ce se-ntâmplase în laboratorul Proiectului, nu o atinse nici măcar cu un deget când ea începuse să tremure atât de violent, încât fu nevoită să se strângă singură în braţe ca să se liniştească, nu-i spuse nici un cuvânt în clipa în care ea termină de povestit şi îl privi, implorându-l s-o încurajeze.

Maiorul îşi duse mâinile la spate, se întoarse spre fereastră şi-şi pironi privirea asupra peluzei.

Când se întoarse din nou spre ea, zâmbea.

— Eşti sigură că e mort?

— Da… în momentul ăsta, trebuie să fie.

— Există rezerve, corect, nu?

Rosemary îşi trecu o mână peste faţă, forţându-se să se gândească.

— Da, răspunse ea, dând şovăitor din cap; da, fireşte. Deşi nu ştiu cât sunt de recente. Leonard a fost întotdeauna…

— N-are importanţă, o întrerupse el, făcând un pas spre canapea. În biroul lui?

— Da.

Tonero îşi mângâie gânditor nasul.

— Dar prietenul nostru?

Ochii lui se măriră, uşor alarmaţi, şi se îndreptară iute spre uşa de la intrare.

— Nu, nu fi îngrijorat, zise ea, inspirând adânc, apoi îşi sprijini obosită capul de canapea şi închise ochii, în timp ce cu mâna stângă îşi descheie haina şi o dădu la o parte, ca şi cum ar fi avut nevoie de spaţiu ca să respire. Eram împreună în ascensor şi pe urmă… Nu ştiu unde este acum.

Încă un pas.

— E corectă presupunerea mea că, fără medicamentele adecvate, prietenul nostru se va… — zâmbetul apăru şi dispăru cu viteza fulgerului – topi în cele din urmă?

— Ce dracu', Joseph, ce se-ntâmplă cu tine? N-ai ascultat nimic din tot ce ţi-am spus?

El întinse mâinile cu palmele în sus, până când ea răspunse chemării şi se lăsă ridicată în picioare şi atrasă în braţele lui. Tonero îi sărută urechea, obrajii, buzele.

— Joseph?

Era rece ca gheaţa; din cauza spaimei.

Şi tremura.

El îi povesti în şoaptă despre convorbirea telefonică şi despre necazurile pe care le avusese până în clipa în care problemele acelea păreau că se hotărâseră să-şi poarte singure de grijă. Îi şopti despre faptul că o susţinuse, în timpul respectivei convorbiri, în faţa celor cu putere de decizie. Îi propuse, tot în şoaptă, să meargă cu maşina ei înapoi la spital, să intre în biroul doctorului Tymons şi să ia de acolo dischetele de rezervă. Şi, cu toate că nimeni altcineva nu avea acces la Proiect decât ei doi, se părea că aveau fi nevoiţi să plece ceva mai repede decât fusese prevăzut.

— Sau, murmură el, după ce ea i se cuibări în braţe şi îl sărută la rândul ei cu pasiune, am putea să aşteptăm până mâine dimineaţă.

Fu rândul ei să vorbească în şoaptă, în timp ce-i desfăcea nasturii de la cămaşă:

— Joseph, ştii că uneori eşti un ticălos arogant?

— Numai atunci când am un motiv solid, doamnă doctor Elkhart. Să nu uiţi asta niciodată.

Barelli se simţea aproape vinovat că o lăsase pe bătrână singură la Company G, dar, cum toţi cei de-acolo păreau să o cunoască foarte bine şi să o placă, sentimentul de vinovăţie se topi imediat ce ieşi în stradă.

Încă de la început fusese seara surprizelor.

Localul aflat după colţ, aproape de cârciuma lui Barney, era o clădire scundă din cherestea, scăldată într-o lumină de neon blândă şi albastră. În vitrina mare de la intrare, un soldat tot din neon bătea pas de defilare în jurul unor litere care formau numele

COMPANY G. O peliculă neagră şi strălucitoare împiedica privirile curioase să vadă ce era înăuntru dar, odată intrat, Barelli fu foarte plăcut surprins de ceea ce găsi. Restaurantul avea o sală mare, învăluită într-o lumină blândă, decorată cu sticlă şi material plastic negru, alamă şi crom strălucitor. Barul ocupa peretele din stânga, iar pe podeaua mochetată se înşirau vreo douăzeci de mese, din care jumătate aveau clienţi. Ringul de dans ocupa aproape în întregime fundul sălii, de peretele căreia se sprijinea o scenă nu prea înaltă.

Mâncarea fusese mai mult decât acceptabilă, iar băutura deloc scumpă. Elly Lang ştia ce să comande şi mâncase cu grijă, ca şi cum ar fi dorit ca cina să dureze toată noaptea. Când o rugase să-i vorbească despre viaţa ei, bătrâna îi zâmbise şi nu-i spusese mare lucru în afară de reputaţia cu care o înzestrase comunitatea.

Şi totul doar din cauza duhurilor.

Când ajunseseră la desert, ştia deja că auzise tot ceea ce avusese de spus femeia. Nimic bombastic, ceva ce avea totuşi aerul unei poveşti pe care o spusese de sute de ori, nici măcar foarte diferită de ceea ce aflase la secţia de poliţie.

Când mintea lui începuse să o ia razna, bătrâna îl trimise cu multă amabilitate la plimbare şi, cu toate că Barelli îşi dominase pornirea de a o săruta pe obraz, gestul lui neterminat o făcuse să râdă şi să-l ia la goană de acolo.

Acum, că ieşise iar în stradă, se întreba dacă era indicat să se întoarcă la secţia de poliţie ca să stea de vorbă cu dispecera. Specificul muncii lor îi făcea pe dispeceri să fie la curent cu mult mai multe lucruri decât oricine altcineva; apoi îşi mai aminti şi că sergentul Nilssen îi spusese că operatoarea lor

obişnuită era o tânără pe nume Maddy Vincent.

Abia atunci îşi aminti şi de întâlnirea cu Babs Radnor.

— Rahat, murmură el. Of, la dracu'!

Va trebui să se întoarcă şi să inventeze un motiv pentru care nu se putuse ţine de cuvânt. Babs fusese atât de luată de val de renumele lui de ziarist, era sigur de asta, încât nu va fi chiar complet nefericită când o va anunţa că încă nu se întorcea. O ploaie care-l bloca într-o sală de cinema până a doua zi părea varianta cea mai la îndemână.

Porni grăbit spre strada principală, răzgândindu-se în privinţa maşinii, hotărând că un telefon era suficient. Dacă îşi spunea aşa cum trebuia replicile, dacă avea grijă să nu-l trădeze vocea, atunci s-ar putea chiar ca ea să-l aştepte plină de nerăbdare şi acum şi ceva mai târziu.

Se scutură, înfiorat de frig, şi regretă lipsa pardesiului.

Peste oraş se lăsase o noapte adevărată, fără stele şi mirosind a ploaie. Casele se furişaseră în îmbrăţişarea protectoare a întunericului, lămpile cu neon şi felinarele dând străzii exact cantitatea de culoare de care avea nevoie, laolaltă cu o impresie de viaţă care altfel nu exista în lumina soarelui. Pe trotuare se plimba exact numărul de pietoni necesari pentru ca zona respectivă să pară plină de viaţă, un poliţist de stradă stătea de vorbă cu o trupă de adolescenţi puşi pe harţă, un automobil de teren rula încet, fără să-i pese că în spatele lui se adunase un şir lung de maşini, mai multe magazine erau deschise chiar şi la acea oră târzie, iar siluetele fantomatice ale clienţilor puteau fi zărite prin geamul vitrinelor.

Vântul încetase.

Barelli îşi scutură umerii, iuţind paşii şi

bodogănind supărat când ajunse la secţia de poliţie fără să fi găsit un telefon public în drum. Privi în jur, rosti un *ce mama dracului* printre dinţi şi traversă strada în fugă. Înăuntru, fu obligat să aştepte câteva minute. Spre deosebire de prima sa vizită, în seara asta secţia era aglomerată – doi poliţişti îi conduceau înapoi în celule pe doi beţivi jerpeliţi, staţia radio bolborosea încontinuu, la un birou un bărbat îmbrăcat în civil se certa cu două femei, dintre care una avea o mână înfăşurată într-un bandaj însângerat. Când, în cele din urmă, atenţia sergentului se opri şi asupra lui, Barelli află că poliţista Maddy Vincent nu era în tură şi că va trebui să aştepte venirea dimineţii pentru a o întâlni.

Nu putea.

Ideea i se înfipsese în minte şi nu putea s-o scoată de acolo.

Câteva minciuni zâmbitoare care umflaseră importanţa lui Vincent în articolul din ziar îi făcură rost de o adresă şi de câteva îndrumări; arborarea ostentativă a carnetului de însemnări şi a pixului îi dovedi ofiţerului că Barelli nu era pe cale să-i stâlcească numele.

Când se trezi din nou pe trotuar, îşi dădu seama că nu mai avea aer în piept.

Uşurel, băiatule, îşi zise el; ia-o încet, nu arunca totul în aer tocmai acum.

Două cvartale la dreapta, unul la stânga, aşa îi spusese sergentul. O plimbare uşoară şi, pentru el, o ocazie să se gândească la întrebările pe care trebuia să le pună.

Nu-i fu greu să descopere casa cu pricina – pe strada aceea, era singura neluminată.

Bătu la uşă, sună, merse chiar la uşa din spate unde ciocăni din nou, dar poliţista Vincent nu

răspunse.

Nu-i nimic, hotărî el şi se aşeză pe treptele de la intrare; tot trebuia să se întoarcă acasă şi atunci am să fiu aici ca să o fac celebră.

Se aşeză pe trepte, fumă şi îi ascultă pe vecinii din stânga care se certau ca chiorii. Apoi se mai plimbă prin apropiere ca să se încălzească, fără să piardă însă din ochi intrarea casei. Abia când îşi verifică ceasul la lumina unui felinar şi văzu că trecuse cu puţin de opt, îi veni în minte că Maddy Vincent putea foarte bine să lipsească de acasă câteva ore bune. Era vineri seara, tânăra nu era căsătorită şi la ce dracu' i-o fi stat mintea până acum?

Ajunsese aproape de colţul străzii când se opri, blestemându-şi tâmpenia, şi se întoarse, scoţându-şi carneţelul din buzunar. Ca să fie sigur că avea să dea totuşi de ea, era mai bine să-i lase un mesaj. Nu prea explicit, puţin misterios. Să-i zgândăre interesul de poliţistă. Vorbele mieroase le lăsa pentru când aveau să se vadă.

Mototoli trei pagini până când fu mulţumit de rezultat. Apoi căută un loc unde să pună bucata de hârtie în aşa fel încât să nu fie plimbată de vânt deasupra întregului district.

Până la urmă, se hotărî să o împăturească în două şi să o vâre în spaţiul dintre uşă şi toc.

Se răsuci apoi pe călcâie, scuturându-şi mâinile de praf, şi văzu umbra care stătea pe verandă.

— Da' tu cine dracu' mai eşti? se răsti el.

— N-are nici o importanţă, răspunse umbra. Barelli văzu lama abia când fu prea târziu şi nu-i mai rămase decât să deschidă gura şi să încerce să ţipe.

ŞAPTESPREZECE

O singură lumină deasupra mesei, care abia ajungea până la primul pat şi deloc până la al doilea.

Scully stătea cu spatele la fereastră, Mulder era lângă uşă, Webber se aşezase pe marginea comodei, iar Andrews pe marginea celui mai apropiat pat.

Lui Mulder nu-i plăcea ce vedea. Ceilalţi arătau mai degrabă ca nişte duhuri chemate la o şedinţă de spiritism, plutind încoace şi-ncolo de la întuneric la lumină şi viceversa, ca şi când ar fi fost înfăşuraţi în văluri.

Degetele lui Scully împungeau ceva irezistibil de pe suprafaţa mesei.

— M-am tot gândit la o molie pe care am găsit-o pe peretele din camera mea.

N-o observase imediat şi asta nu doar pentru că gângania era prea mică, ci şi pentru că nuanţa aripilor ei aproape că se confunda cu culoarea peretelui. Asta îi adusese în minte lui Scully camuflajul şi duhul acela care era capabil să se ascundă pe o alee fără să poată fi observat sau să se pitească în pădure fără ca Mulder să-l poată vedea. În ciuda afirmaţiilor sale anterioare, Dana nu se simţea în stare să demonstreze că o astfel de tactică putea fi susţinută de un întreg arsenal de costume şi de vopsea de camuflaj, funingine, peruci şi frunze drept accesorii pentru identificarea cu mediul înconjurător.

Deşi era absolut posibilă, o asemenea variantă cerea şi cunoştinţe amănunţite despre locul unde urma să se afle victima-ţintă.

— Şi nu cred că un asemenea pachet poate fi cărat în cârcă. Ar fi şi ineficient şi stupid.

De exemplu, asasinul – sau duhul, dacă aşa trebuia să-l numească – nu putea să fi ştiut că Grady Pierce avea să treacă pe aleea cu pricina chiar în noaptea aceea şi chiar la ora aceea. În urma

conversaţiei cu barmanul, Webber stabilise că foarte frecvent Noel era cel care-l căra pe fostul sergent acasă. Iar ei hotărâseră să facă o vizită la locul unde fusese ucis caporalul Ulman abia când îşi terminaseră prânzul la cârciuma din oraş.

— Apar două întrebări, zise Dana, privind în jos, ca şi cum ar fi vorbit cu masa.

— De unde a ştiut unde trebuia să se afle? sugeră Webber.

Ea dădu aprobator din cap.

— Dacă nu avem de-a face cu un magician, interveni Andrews cu un zâmbet în glas, atunci cum de avea pregătit tot... ce-i trebuia ca să se ascundă?

Scully dădu iar din cap.

Mulder îi urmărea degetele care ştergeau praful şi desenau cercuri pe suprafaţa mesei.

— Deocamdată, hai să lăsăm deoparte "de ce"-ul şi "cine"-le, zise Scully, ridicându-şi privirea; era atât de palidă în lumina lămpii, încât Mulder se uită în altă parte. Cum, însă...

Nimeni nu scoase nici un cuvânt.

În parcarea de alături, ţeava de eşapament a unei maşini începu să mitralieze din senin, dar numai Webber tresări din cauza zgomotului.

Pe drum, un motor pârâi în viteză, un altul îl urmă, iar apoi se auziră câteva claxoane.

Mulder îşi schimbă ţeapăn poziţia, fără să o scape pe Scully din ochi. Uneori, chipul ăsta atât de neted şi fără prea multe riduri îl irita, căci îl împiedica să afle ce anume gândea în realitate colega sa. De prea multe ori nu era decât o mască. Ochii ei însă erau complet altceva. Acum îi putea vedea, umbriţi de lumina ce venea de deasupra; vedea că Dana se lupta cu o hotărâre greu de luat.

Mulder îşi ridică o şuviţă de păr ce-i alunecase

pe frunte. Mişcarea aceea o făcu pe Scully să-şi ridice privirea şi să inspire.

— Proiecte Speciale, zise brusc Webber, speriindu-i pe toţi. Maiorul ăla, Tonero, şi Proiectele lui Speciale.

— Cred că da, răspunse Scully. Dar nu sunt sigură că înţeleg despre ce e vorba.

— Ba da, eşti, zise Mulder cu blândeţe în glas. Nu e un duh, sau cel puţin nu aşa cum îl descrie Elly Lang.

Andrews scoase un sunet uşor batjocoritor.

— Şi-atunci ce este? O fantomă?

— Nţ! E un cameleon.

Se iscă vântul.

O rafală pătrunse prin fereastră şi făcu perdelele să danseze.

Andrews se plesni cu palmele pe coapse.

— Un ce? Un cameleon? Vrei să spui un cameleon uman?

Dădu dezgustată din mână.

— Nu te supăra, Mulder, zău, da' mintea ta a luat-o razna. Aşa ceva nu există.

El nu se supără, cu toate că ştia că asta urmărea noua lui colegă.

— Licia, pe lumea asta există nenumărate lucruri care "nu există." Îşi trase scaunul mai aproape de masă. Cred că Scully are dreptate. Că de data asta cu aşa ceva avem de-a face.

— Ai idee despre ce vorbeşte omul ăsta? făcu Andrews apel la Dana.

— De data asta, da, răspunse Scully, cu un colţ al gurii ridicându-i-se uşor.

Mulder făcu o mutră acră şi-şi aranjă din nou părul rebel.

— Un cameleon…

— N-am nevoie de o lecţie de biologie sau de zoologie, îi şfichiui Andrews. Sau de orice altceva. Ştiu şi eu ce-i ăla un cameleon.

— Îşi schimbă culoarea, nu se putu abţine Webber. Ca să se potrivească cu mediul în care trăieşte, nu? adăugă el, îndepărtându-se de comoda pe care stătuse până atunci. Phii! Chiar de-aşa ceva avem parte acum?

— Află că te-nşeli, ridică Mulder un deget profesoral. Sau pe-aproape. Cameleonii nu-şi pot aranja culoarea în funcţie de orice fel de mediu înconjurător. Posibilităţile lor sunt limitate la negru, alb, crem, uneori verde, explică el zâmbind. Dacă-i pui pe o faţă de masă ecosez, probabil că o să-i explodeze creierul.

Webber izbucni în râs, iar Scully zâmbi amuzată. Degetele lui Mulder ciocăneau nerăbdătoare în masă.

— Dar, în cadrul unor anumite limite, da, îşi poate adapta pigmentaţia.

— Nu pot să cred aşa ceva, mormăi Andrews. Pe Dumnezeul meu că nu cred.

Mulder n-o luă în seamă; voia ca Scully să-i urmărească expunerea şi, în timp ce vorbea, o privea intens, pentru cazul în care ar fi spus ceva greşit.

— Contrar părerii generale, cameleonii nu se schimbă la comandă, este?

Ea confirmă, dând din cap.

— Culoarea lor se schimbă în funcţie de temperatură sau de emoţii. Când sunt speriaţi sau furioşi. Eu, unul, nu cred că, în timp ce-şi iau micul dejun, hotărăsc aşa, din senin, că în ziua aceea vor fi verzi.

Se sprijini de spătarul scaunului, apoi se ridică în picioare.

— Ai grijă, Mulder, îl avertiză ea.

— Dar noi nu putem face aşa ceva, i se adresă el lui Webber. Este?

— Să ne schimbăm culoarea? Ei, pe dracu', sigur că nu. Doar dacă ne bronzăm sau ceva pe-aproape.

— Exact.

Se îndreptă spre uşă, pocnind din degete, apoi se întoarse şi se agăţă cu mâinile de spătarul scaunului.

— Dar hai să presupunem că maiorul ăsta al nostru şi grupul lui – Tymons şi Elkhart, corect? — hai să presupunem că ei au fost capabili să... Printre draperiile de la fereastră observă fulgerele luminoase şi deschise uşa dintr-o smucitură. În parcarea de alături văzu maşina de poliţie cu toate girofarurile în funcţiune.

— Hei, eşti de la FBI? strigă un poliţist. Mulder se înfioră şi dădu afirmativ din cap.

— Şefu' vrea să vadă imediat, îl chemă poliţistul pe un ton tăios. Ne-am mai pricopsit cu unul.

Două maşini de poliţie parcate pieziş şi un cvartet de capre de lemn pătate cu portocaliu delimitau pe stradă o zonă de cincizeci de metri. O ambulanţă era aşezată cu botul în curbă şi doi brancardieri fumau şi aşteptau, rezemaţi de ea. O viermuială de lumini albastre şi roşii se vedea printre ramurile şi trunchiurile copacilor, iar pe trotuarul de vizavi se adunaseră vreo douăzeci de gură-cască. Alte lumini fulgerau în curtea din spate şi undeva în depărtare se auzi ţipătul unei sirene.

Cei prezenţi abia dacă scoteau o vorbă.

Mulder şi Scully se ţinură aproape de patrula poliţiei şi trecură dincolo de barieră; Webber şi Andrews veneau imediat în spate, în cealaltă maşină.

Hanks îi întâmpină în capătul aleii presărate cu

pietriş.

— Un cetăţean care-şi plimba câinele, zise el, arătând spre un tânăr care rămăsese în stradă, cu un terrier în braţe. El l-a găsit, adăugă el cu glas mânios.

— Sunteţi sigur că face parte din aceeaşi categorie cu cele dinainte? întrebă Scully.

Undeva, lângă verandă, doi bărbaţi îngenuncheaseră lângă un trup întins pe iarbă; unul dintre ei era doctorul Junis.

— Puteţi să vedeţi şi singuri.

Mulder porni primul, dar nu avu nevoie să parcurgă toată distanţa care îi despărţea de locul cu pricina ca să vadă chipul victimei.

— La dracu'! exclamă el, întorcându-se ca s-o oprească pe Scully. E Carl.

— Îl cunoşti? întrebă Hanks.

Scully trase adânc aer în piept şi se apropie de cei doi bărbaţi îngenuncheaţi, salutându-i printr-o înclinare scurtă a capului; Junis îşi ridică privirea şi o recunoscu imediat.

— Era ziarist, explică Mulder, cu glasul plin de tristeţe şi de repulsie. Ziarist sportiv.

— Sportiv? Pentru numele lui Dumnezeu, ai spus sportiv? Păi ce dracu' făcea aici?

— Logodnica caporalului Ulman era verişoara lui. Şi voia să vin şi eu pe-aici să arunc o privire. Bănuiesc… bănuiesc că era pe cale să arunce el însuşi o oarecare privire.

— Isuse, exclamă Hawks, înfigându-şi mâinile în şolduri şi gâfâind din greu. Fir-ar dracu' al dracu', ce mama mă-sii se întâmplă aici? Mulder, e vreun rahat de care nu mi-ai pomenit?

Un bărbat aflat pe verandă îl strigă pe comandantul care şovăi o clipă înainte de a-i spune lui Mulder să nu se mişte din loc. După plecarea lui

Hawks, Mulder scrută cu atenţie mulţimea care creştea cu fiecare secundă şi umbrele pe care farurile maşinii de poliţie le desenau printre copaci şi printre case. Situaţia era suficient de grea când victima era un străin, darămite acum... Îşi vârî adânc mâinile în buzunare şi-şi pironi privirea în pământ, până când zgomotul unor paşi care se apropiau îl făcu să-şi ridice fruntea.

— Vino, zise Scully, cu un glas care tremura uşor. Hawks îi strigă de pe treptele verandei, ţinând în mână o bucată de hârtie care fusese îndesată în tocul uşii. Era un bilet prin care Barelli cerea o întrevedere de care promitea să se achite cu o cină la cel mai bun restaurant din oraş.

— Cine locuieşte aici? întrebă Mulder.

Casa era închiriată de Maddy Vincent. Dispecera din tura de zi, adăugă Hawks. Femeia nu era acasă şi nimeni nu ştia unde se afla.

— Nimic surprinzător, doar e vineri seara, remarcă dezgustat comandantul. În ce mă priveşte, poate să fie şi unde şi-a înţărcat dracu' copiii, în Philadelphia sau...

Mulder inspectă veranda, sângele de pe podeaua verandei şi de pe uşă. Carl fusese atacat aici, îşi zise el, şi atât forţa atacului, cât şi retragerea lui din faţa atacatorului îl proiectaseră dincolo de balustradă. Unde sângele i se scursese împreună cu viaţa, fără să mai asculte povestea pe care o căutase.

— La dracu'! zise el, coborând treptele. La dracu'!

O oră mai târziu, corpul lui Carl dispăruse şi toţi vecinii care fuseseră acasă la ora crimei spuseseră deja tot ce ştiau.

Nimeni nu văzuse nimic; nimeni nu auzise nimic. Se telefonă acasă la prietenii poliţistei Vincent, în

speranţa vană că dispecera nu plecase din oraş. Prin staţie, aflară că nu trecuse mult timp de când Barelli venise la secţie, întrebând în mod special de Maddy Vincent.

— De ce? îşi arătă Hawks nedumerirea, sprijinindu-se cu toată greutatea de maşina de patrulare.

Avea chipul tras şi obosit, iar glasul îi era răguşit. Cei mai mulţi gură-cască se retrăseseră în casele din apropiere, două maşini plecaseră.

— Ce dracu' a avut impresia că ştie?

Mulder ridică în lumină un carneţel de însemnări.

— Nimic care să merite să fie notat aici. Luase masa de seară împreună cu domnişoara… doamna Lang şi voia să se întâlnească şi cu dispecera dumneavoastră. Voia să-i mai pună nişte întrebări.

— Nu e singurul, mârâi Hawks.

Mulder înţelegea frustrarea bietului om, dar nu într-atât încât să-i povestească despre maior. Chestia asta, hotărî el neînduplecat, trebuia să o discute cu el însuşi.

În cele din urmă, comandantul mormăi ceva despre întoarcerea la birou, iar Mulder porni încet spre propria maşină, unde îl aşteptau şi ceilalţi. Nimeni nu scoase nici o vorbă când se întoarse să mai arunce o ultimă privire la casa pustie, înconjurată acum de o panglică galbenă şi păzită de un poliţist a cărui misiune era să-i ţină pe curioşi la distanţă. Fuseseră ridicate toate urmele, dar Mulder se îndoia că vor găsi şi alte amprente decât cele ce le aparţineau lui Barelli şi lui Vincent.

Duhurile, îşi zise el, nu lasă urme uşor de descifrat.

Era furios. Pe Carl, pentru că îl găsise să-şi bage

nasul pe nepusă masă unde nu-i fierbea oala şi pe el însuşi pentru că se simţea atât de neajutorat din cauza faptului că ştia atât de puţin. Era o risipă de energie, ştia asta foarte bine, dar existau momente, ca cel de-acum, de exemplu, în care pur şi simplu nu se putea împiedica să se simtă atât de furios şi neajutorat.

Păşi din nou în mijlocul străzii şi studie casa, neluând în seamă vântul umed care îi şfichiuia ochii cu propriile-i şuviţe de păr.

Carl era un tip solid şi înalt şi în nici un caz un bleg. Înseamnă că fusese luat prin surprindere. O singură lovitură şi gata. Mai mult ca sigur că fusese luat prin surprindere.

— Mulder, zise Scully care venise lângă el. Nu mai avem ce face aici.

— Ştiu, răspunse el, încruntându-se. La dracu', ştiu foarte bine. Îşi masă fruntea cu un gest obosit. Maiorul Tonero.

— Mâine dimineaţă, zise Scully neînduplecată. Acum eşti sfârşit de oboseală, nu gândeşti ca lumea şi ai nevoie de odihnă. Maiorul nu pleacă nicăieri. Vorbim mâine cu el.

Orice dorinţă de a o contrazice se evaporă când ea îl împinse cu un ghiont spre maşină; orice dorinţă de a mai lucra ceva de unul singur se evaporă, imediat ce dădu cu ochii de pat.

Numai că nu reuşi să adoarmă.

În patul alăturat Webber sforăia uşor şi din când în când bolborosea câte ceva prin somn; el însă nu-şi putea dezlipi privirea din tavan, iar întrebările îi dansau în minte.

În cele din urmă se ridică din pat, îşi puse pantalonii şi cămaşa şi ieşi pe balcon; sprijinit de balustradă, privi legănarea copacilor de peste drum în bătaia vântului.

Îşi aminti de Carl şi de clipele petrecute împreună; se gândi la cel care-l omorâse în după-amiaza aceea, o după-amiază ce părea pierdută într-un trecut dintr-o altă viaţă; un fior rece îl scutură puţin şi îl făcu să-şi maseze braţele ca să se încălzească, în timp ce se întreba pentru ce voise Carl să stea de vorbă cu Maddy Vincent. În privinţa lui Elly Lang, era evident de ce o căutase, dar ce legătură avea dispecera lui Hawks cu duhurile?

— Parcă trebuia să dormi.

Nu tresări şi nu-şi întoarse capul.

— În ziua în care ai să pui la punct o metodă prin care să-mi opreşti creierul să mai funcţioneze, să mă anunţi şi pe mine, Scully. Clătină prudent din cap. Uluitor, nu-i aşa?

— Creierul tău? întrebă ea, sprijinindu-se cu braţele de balustrada balconului. E bun, dar n-aş zice că e chiar uluitor.

— Cameleonii, zise el, făcând un semn cu capul spre pădurea de peste drum. Acolo, undeva, cineva şi-a imaginat, poate, o modalitate prin care să creeze o coloraţie de protecţie naturală într-o fiinţă omenească. Nu-mi dau seama cum i-ai zice tu chestiei ăsteia. Pigmentaţie fluidă?

— Nu ştiu. Nu sunt sigură că asta e…

— A fost ideea ta.

— Mda, dar tot nu ştiu ce să spun. Îţi dai seama ce manipulare genetică ar implica o asemenea afacere? Ce fel de control la nivel celular?

— Nu, răspunse el, privind-o pieziş. Dar dacă-mi spui tu, poate că am să fiu în sfârşit capabil să dorm şi eu un pic.

Scully îşi roti privirea şi îşi îndreptă spinarea.

— Treci în pat, Mulder. Treci în pat.

El zâmbi spatelui ei, se puse brusc pe căscat şi se

conformă ordinului primit.

Dar somnul tot se lăsa aşteptat.

În afară de durerile din cap şi din coaste, nu se putea împiedica să se gândească la posibilitatea ca cineva să se afle chiar acum în cameră, în picioare, în faţa peretelui de acolo.

Invizibil şi la pândă.

În aşteptare.

Iar el nu va afla până în clipa în care lama cuţitului îi va sfâşia beregata.

OPTSPREZECE

Zorii nu se arătaseră.

În locul lor, doar o trecere treptată de la întuneric la diferite nuanţe de cenuşiu şi o ceaţă suficient de deasă ca să ţină ştergătoarele de parbriz în funcţiune şi să ridice din asfaltul negru al şoselei un miros agresiv de petrol şi de smoală.

Mulder era prost-dispus.

Webber se conformase ordinelor lui Scully şi îl lăsase să doarmă nepermis de mult: ceasul arăta aproape ora zece când deschisese ochii şi văzuse pe pernă un bilet care-i spunea că ceilalţi îl aşteptau la "Hanul Reginei".

Şi nici măcar nu se vindecase în chip miraculos. Deşi capul părea să fie teafăr, cu excepţia unui mic cucui la rădăcina părului, locul de sub coaste parcă era turnat în ciment. De câte ori se mişca, avea impresia că pielea îi era pe punctul de a plesni.

Bănuia că ar fi trebuit să fie recunoscător pentru răgazul suplimentar de vindecare, precum şi pentru grija pe care i-o arătase Scully, dar nu simţea nimic care să aducă a recunoştinţă. Făcuse un duş şi se îmbrăcase cât putuse de repede, zicându-şi că va

mânca iute, va lua legătura cu comandantul Hawks în legătură cu posibilitatea – îndepărtată, dacă nu chiar inexistentă – de a se fi ivit elemente noi peste noapte şi apoi… zâmbise trist, în timp ce peria se lupta din greu cu părul lui rebel… apoi va schimba câteva vorbe cu maiorul Joseph Tonero.

În timp ce-şi înnoda cravata la gât, stomacul i se puse pe bolborosit. Neţinând seama de această atitudine obraznică a propriului stomac, Mulder îşi înşfăcă haina, ieşi din cameră şi fu mulţumit să constate că vremea se potrivea perfect cu propria-i dispoziţie.

De asta merită să trăieşti, îşi zise el posomorât, coborând scara principală.

Scully îi dibui imediat starea sufletească şi, după o verificare rapidă prin care se asigură că Mulder se simţea bine din punct de vedere fizic, preluă conducerea cu mână fermă, făcându-i pe ceilalţi să-şi ia micul dejun în viteză, pentru ca apoi să-şi vadă de treabă; în drum spre garnizoană le reaminti că acolo mai era cineva, şi anume trăgătorul, de a cărui existenţă nu era cazul să uite.

Andrews continua să creadă că aşa-numitele duhuri şi atacul din pădure aveau legătură unele cu altele; cum nimeni nu dezvoltă subiectul, se ghemui în colţul ei şi se mulţumi să privească peisajul.

Tăcerea care urmă fu subliniată de zgomotul ştergătoarelor de parbriz şi de scrâşnetul roţilor.

Abia după ce traversară oraşul, Mulder îşi aduse aminte că ar fi vrut să discute cu Hawks. Mânios pe sine, îşi trase un pumn uşor în picior şi îşi comandă în gând să termine odată cu aiureala asta, altfel avea să strice totul doar pentru că nu era în stare să-şi disciplineze mintea.

După ce terminăm cu chestia asta, îşi promise,

am să vorbesc cu Hawks.

Un sfert de oră mai târziu, maşina trecu printre doi stâlpi din cărămidă care marcau intrarea în unitatea militară. Nu se vedeau nici santinelele, nici postul de pază; doar un pâlc de copaci, dincolo de care apăru complexul principal de clădiri – cazărmile, clădirile administraţiei şi locuinţele ofiţerilor. Deasupra lor hurui şi bubui un avion de transport de la McGuire. Câţiva soldaţi traversară intersecţia în pas alergător, înfăşuraţi în mantale verde-închis, îmbibate de apă. Trecură de două ori pe lângă şantierul unei noi închisori federale, înainte ca Scully să renunţe şi să-i ceară ajutorul lui Hank. Un poliţist militar le dădu indicaţiile de care aveau nevoie şi, după numai câteva minute, ajunseseră pe New Jersey Avenue; nu trecu mult şi dădură peste ce căutau.

— Sfinte Sisoe, mormăi Webber, în timp ce trăgea maşina în faţa lui Walson Air Force Hospital.

Era o clădire din cărămidă cafenie, cu şapte etaje, dar care, în mod inexplicabil, arăta mai mică decât era în realitate.

Asta pentru că, îşi dădu Mulder seama, era aproape pustie. O grămadă de camere şi birouri goale, un spaţiu enorm în care se putea întâmpla orice, fără ca cineva să afle.

Studie cu atenţie intrarea şi în mintea lui sună un clopoţel de alarmă în momentul în care observă că foarte puţine persoane intrau în clădire, dar că nimeni nu *ieşea* de-acolo.

— Ce vă face să credeţi că el e acolo? întrebă Andrews, abandonându-şi starea de letargie.

— Dacă lucrează la un proiect, răspunse Scully, atunci acolo trebuie să fie. La chestiile de genul ăsta nu se lucrează, de obicei, şi în weekend.

Chestiile de genul ăsta, îşi zise Mulder.

— Dar avem împuternicirea să facem aşa ceva? Mulder deschise portiera, coborî din maşină, apoi îşi vârî capul înăuntru.

— Licia, am fost chemaţi aici de un senator al Statelor Unite. Un senator al cărui ajutor a fost cerut direct de maiorul Tonero. Aşa că, dacă vrea să se certe cu cineva, să-i scrie senatorului.

Chiar la intrare, o recepţioneră în civil stătea la un birou pe care se aflau un registru şi un telefon. Mulder o salută, îi arătă legitimaţia şi o întrebă unde se afla biroul maiorului Tonero. Recepţionera nu era sigură că maiorul se găsea în birou şi, date fiind ordinele pe care le primise, dădu informaţiile cerute abia când Mulder insistă. În cele din urmă, le arătă ascensoarele aflate în stânga.

Un zgomot ciudat îl făcu pe Mulder să întoarcă capul. Webber ţinea un deget pe butonul care tăia comunicarea interfonului.

— Nu prea cred, zise el politicos, făcându-i cu ochiul recepţionerei. E o problemă guvernamentală, bine?

Lui Mulder nu-i veni să-şi creadă ochilor când femeia surâse şi spuse apoi:

— Fireşte. De ce nu?

Clătitele şi femeile, îşi zise el; puştiul ăsta ştia cum să le abordeze.

Maiorul era în birou.

Dar, după cum arăta situaţia, Mulder nu credea că va mai rămâne acolo multă vreme.

Biroul era compus din două încăperi şi se afla la etajul doi. După ce îi lăsă pe ceilalţi să intre înaintea lui, Mulder observă mai multe cutii de carton înşirate lângă un perete şi o bibliotecă goală, în spatele a ceea

ce presupuse că era biroul secretarei lui Tonero. Uşa celei de-a doua încăperi era deschisă şi, în timp ce se apropia de ea, le făcu celorlalţi semn să tacă. Îl văzu pe maior stând în picioare în mijlocul camerei, cu spatele la uşă, vorbind cu un glas scăzut, dar plin de furie, unei persoane aşezate la biroul lui.

— Ce dracu', Rosie, nu dau o ceapă degerată pe cine…

Se răsuci pe călcâie şi, când dădu cu ochii de Mulder, se forţă să zâmbească.

— Doamne, Dumnezeule, agent Mulder, ce-i asta, o razie?

Începu să râdă şi îi strânse mâna lui Mulder, mulţumindu-se să-i salute pe ceilalţi printr-o înclinare a capului.

Persoana de la birou era doamna doctor Elkhart.

Atent la protocol şi la orgolii, Mulder îl lăsă pe Tonero să dirijeze conversaţia, răspunzând politicos la întrebările despre starea sa de sănătate şi observând că doamna doctor Elkhart nu era atât de stăpână pe sine pe cât voia să pară. Deşi stătea pe locul maiorului, picior peste picior şi cu mâinile sprijinite pe braţele scaunului, avea obrajii uşor îmbujoraţi, iar încercarea ei de a-şi compune o expresie neutră era un eşec evident.

După părerea lui Mulder, femeia era furioasă la culme.

Ce anume nu se potriveşte în tabloul ăsta? fu următoarea întrebare pe care şi-o puse Mulder.

— Ce s-a întâmplat cu Carl e o adevărată tragedie, zise Tonero, făcând un pas înapoi, ca să se cocoaţe pe marginea biroului, ignorând-o complet pe doamna doctor Elkhart. Vreau să ştiţi că n-o să am linişte până când problema asta nu va fi rezolvată.

— Apreciez ceea ce spuneţi, domnule maior, zise

Mulder, în timp ce simţea, mai degrabă decât vedea, că Scully se aşezase pe un scaun aflat în spatele lui, puţin la stânga, şi că Webber şi Andrews flancau uşa.

Deşi încăperea în care se aflau era spaţioasă, poziţiile şi atitudinea lor o făceau să pară mult mai mică.

— Vă asigur că nici noi nu ne vom lăsa până când n-o vom vedea rezolvată.

Zâmbi scurt.

Doctorul Elkhart renunţă să mai stea picior peste picior.

— Păi, foarte bine, zise Tonero, zâmbind intenţionat fiecăruia dintre ei şi frecându-şi mâinile energic. Şi cu ce vă pot ajuta, în cazul ăsta?

Mulder ridică din sprâncene – *Zău dacă ştiu* – şi o privi iute pe Scully, ca şi cum i-ar fi cerut ajutor înainte de a da ochii cu maiorul.

— Păi, pentru început, cred că aţi putea să-mi spuneţi ce legătură există între proiectul dumneavoastră şi duhuri.

Tonero izbucni în nişte hohote de râs care arătau că ştia să aprecieze o glumă bună; hohotele se transformară însă într-o uitătură încruntată, deoarece nici Mulder şi nici ceilalţi doi nu-i împărtăşeau amuzamentul. Îşi îndreptă spinarea; pe faţă i se aşternuse o expresie de maximă seriozitate.

— Iartă-mă, agent Mulder, dar ceea ce facem noi aici e strict secret. Sunt sigur că înţelegi ce vreau să spun cu asta.

— Credeţi-mă că înţeleg, răspunse Mulder amabil. Ştiu că lucrurile astea pot fi foarte stricte.

— Absolut. Şi-acum…

Maiorul dădu din mână, ca să le arate că trebuia să se ocupe de împachetat şi de mutat.

— După cum vedeţi, suntem transferaţi – ordinul

a venit azi-dimineaţă – şi în clipa asta avem îngrozitor de multe de făcut.

Aruncă o privire peste umăr, o privire pe care doctorul Elkhart n-o luă în seamă.

— Doctorul Tymons – vă amintiţi, poate, că l-aţi cunoscut ieri – pare să o fi luat înainte fără să ne anunţe, aşa că, în momentul de faţă, atmosfera e cam agitată.

Cu aceste cuvinte, maiorul făcu un pas înainte, cu intenţia vădită de a-i conduce pe agenţi în prima încăpere.

Mulder îl ocoli însă pe maior, îşi trecu mâna dreaptă peste marginea biroului de care se sprijini apoi cu toată greutatea şi întoarse capul spre femeia blondă aşezată pe scaun.

— Doamnă doctor Elkhart, unde aţi fost aseară? Să zicem, pe la nouă.

Doctorul Elkhart tresări şi începu să clipească iute din ochi.

— Poftim?

— Aseară, repetă el.

— Uite ce e, agent Mulder, interveni imediat Tonero, doctorul Elkhart e unul dintre cei mai…

— Acasă, răspunse femeia, încrucişându-şi din nou picioarele. Am fost acasă. M-am uitat la televizor, adăugă ea, cu un zâmbet ipocrit pe buze. De ce întrebi, agent Mulder? Mă număr cumva printre suspecţi?

Mulder îi dărui un zâmbet pe măsură, nu-i răspunse la întrebare şi îi întoarse spatele.

— Cum…

Tonero se întunecă la faţă.

— Ce crezi că faci aici? Ştii cine…

— Cameleoni, zise Scully blând, de pe scaunul pe care şedea.

— Şopârle, răspunse Elkhart, nu tocmai la fel de blând. Mi-e teamă că nu fac parte din familia duhurilor.

— A duhurilor?

Glasul maiorului crescu cu un ton.

— A duhurilor? Ce tot spui acolo? Ce au de-a face poveştile aiurite ale unei babe nebune cu moartea vărului meu?

— Nu ştiu, domnule maior, ridică Mulder din umeri. Dar, aşa cum dumneavoastră trebuie să exploraţi toate posibilităţile existente în cadrul proiectelor de care răspundeţi, tot aşa facem şi noi în anchetarea asasinatelor de care ne ocupăm.

Se întoarse spre Scully.

— Ce zici, să ne întoarcem mai târziu? Cred că se grăbesc.

Scully fu de acord cu el şi toţi se îndreptară spre uşă. Toţi, în afară de Mulder, care nu se mişcă din loc.

— Domnule maior, pot să presupun că veţi fi prin preajmă ceva mai târziu, după-amiază? Pentru orice eventualitate?

Îşi roti privirea prin încăpere.

— Se pare că mai aveţi încă mult de lucru aici. Şi în biroul proiectului veţi avea de lucru, bănuiesc.

— Categoric, categoric. Tonero se mişcă din nou şi, de data asta, Mulder îi urmă îndemnul implicit. Dar, dacă nu te superi, dă un telefon înainte de a veni. Am şi eu… Îl privi pe Mulder cu o privire de martir. Superiorii mei, înţelegi ce vreau să spun. Mutarea asta le cam întinde nervii.

— Pariez că aşa e, zise Mulder. Mi-a făcut plăcere să stăm iar de vorbă, doamnă doctor Elkhart, adăugă el ieşind, înainte ca femeia să-i poată răspunde.

Odată ajuns în coridorul pustiu, cu uşa bine închisă în urma lor, Mulder ridică o mână ca să-i

împiedice pe ceilalţi să scoată vreun cuvânt, apoi întoarse capul în stânga, spre grupul de ascensoare, şi spre dreapta, unde văzu încă un ascensor. Pocni din degete, trimiţându-l pe Webber în fugă să verifice liftul din dreapta; un semn îl informă că acolo nu era nici un buton de apăsat.

— Ei bine? întrebă Andrews când ajunseră în hol.

— Ei bine, zise Mulder, e clar că maiorii din ziua de azi nu mai sunt ca cei de altădată.

Apoi îşi scoase mâna stângă din buzunar şi le arătă în palma întinsă setul de chei pe care-l şterpelise de pe biroul maiorului.

— Scully, nu vreau să aud nimic, zise el uşor în clipa în care ea începuse să obiecteze.

Apoi le spuse lui Webber şi lui Andrews să se întoarcă în oraş şi să-l caute pe Aaron Noel, barmanul de la cârciuma lui Barney, ca să încerce să afle cât de apropiaţi fuseseră Pierce şi Ulman şi dacă Barelli pusese ceva întrebări pe-acolo.

— Şi să aflaţi unde a fost dispecera aia…

— Vincent, preciză Webber.

— Exact. Aflaţi unde a fost aseară şi la ce oră s-a întors acasă. Ştiţi povestea.

— Şi voi?

— Dacă plecăm acum, lucrul cu care are legătură cheia asta, oricare ar fi el, va dispărea înainte de întoarcerea noastră. Aşa că o să ne mai învârtim un pic pe-aici.

— Dar asta nu e împotriva…

Mulder îl reduse la tăcere pe Webber cu o privire şi se grăbi spre ieşire.

Garnizoana părea pustie.

Singura mişcare din zonă era cea a ploii bătute de vântul uşor.

Mulder îi deschise uşa lui Andrews, apoi se dădu

înapoi, întrebându-se ce-ar zice atotputernicul Douglas dacă ar afla că cealaltă maşină era doar un hârb inutilizabil. Îi vedea pe Webber şi pe Licia certându-se de mama focului înăuntru, dar, cum geamurile erau ridicate, nu reuşea să audă nici un cuvânt.

Fu cât pe-aci să intervină, dar privi în jur şi se răzgândi. Femeia asta o să mă omoare, îşi zise el, şi îşi dori să-i vadă plecaţi. Acum. Voia să fie sigur; nu voia să-i vadă răsărind iar aici pe neaşteptate.

Maşina făcu un mic salt înainte şi se opri.

Zâmbi poznaş şi se hotărî să intre înapoi în clădire, mai înainte de a adăuga şi pneumonia pe lista bolilor sale. Se prefăcu că împinge maşina cu un picior, salută din mână când văzu că Webber îl priveşte prin oglinda retrovizoare şi păşi hotărât spre holul spitalului, în momentul în care motorul porni din nou, fără să se mai oprească. Era clar că recepţionera nu mai înţelegea nimic, dar o asigurară că uitaseră pur şi simplu ceva în biroul maiorului Tonero şi că vor pleca în doi timpi şi trei mişcări.

Femeia nu părea prea convinsă.

— Mulder, zise Scully, în timp ce se îndreptau intenţionat spre grupul de ascensoare, dacă ne prind…

Mulder nu-i răspunse.

După ce se asigură cu o privire peste umăr, o prinse de cot şi o trase repede după colţ.

Coridorul era pustiu şi numai jumătate din lămpile de pe tavan erau aprinse.

Undeva în faţă se auzeau şoapte, uşor amplificate de ecou.

Abia la a doua încercare găsi cheia potrivită şi îşi ţinu respiraţia până în clipa în care uşa se deschise, dând la iveală un lift gol. Trecură pragul, Mulder

folosi din nou cheia şi liftul începu să coboare.

Scully nu spunea nimic; făcuse de mult prea multe ori călătoria asta împreună cu el. Avertismentul obligatoriu fusese lansat – dacă ne prind. Acum se putea concentra.

El nu va interveni ca să-i strice clipa aceea: era mult prea preţioasă.

Tot ce spera Mulder era ca maiorul să fie încă mult prea furios ca să raţioneze corect şi să-şi dea seama de ceea ce se întâmpla în realitate.

NOUĂSPREZECE

Era un coridor scurt, ceva mai aerisit decât restul clădirii. Nici o lampă pe plafon, doar un bec la capătul cel mai îndepărtat şi un altul la intrare. Pardoseala ca şi pereţii erau din beton obişnuit.

— Ca un buncăr, şopti Scully.

Trebuiau să intre şi să iasă cât mai repede. Merseră grăbiţi la prima uşă şi Mulder apăsă pe clanţă. Nu era încuiată, iar încăperea era pustie. Un birou, rafturi metalice pe un perete, un seif mic, deschis pe podea lângă birou, şi o tablă de scris.

Asta nu-i împiedică să caute totuşi prin sertare şi prin colţurile camerei. Tonero spusese că Tymons plecase deja, dar Mulder se îndoia că destinaţia acestuia era noul sediu al Proiectului. După cum arăta locul – foi de hârtie şi carnete de însemnări aruncate în spatele biroului, câteva cărţi risipite pe rafturi – încăperea fusese golită în grabă.

— Simt miros de praf de puşcă, zise Scully, întorcându-se pe coridor. Şi fum, adăugă ea, strâmbând din nas. Şi altceva. Nu-mi dau seama ce.

Nici uşa din mijloc nu era încuiată, ba chiar rămăsese întredeschisă. Mulder o împinse cu piciorul

şi făcu un pas înapoi, clătinând din cap.

— Isuse Cristoase!

Tot ce se aflase odată pe raft zăcea acum pe podea, zdrobit şi împrăştiat, pârlit sau chiar carbonizat. Mulder numără cel puţin trei monitoare şi două claviaturi, plus vreo jumătate de duzină de găuri lăsate de gloanţe în perete, deasupra a ceea ce părea să fie o fereastră unidirecţională.

Se strecurară printre resturile dezastrului, neştiind foarte bine ce anume căutau, dar fiind siguri că aveau să afle în clipa în care acel ceva le va cădea sub ochi. Apoi Scully se clătină pe tocuri.

— Mulder.

Veni lângă ea, ştergându-şi praful de pe mâini direct pe poala pardesiului şi văzu sângele. Mult sânge, uscat şi îngropat sub foi de plastic şi de hârtie albă.

— Cred că nu e de la o rană, zise ea.

— Duhul.

— Nu ştiu. Dar e aici de câtăva vreme, declară ea, atingând cu degetul o pată foarte mare. Nu de prea multă vreme, oricum. Vreau să spun că nu e vorba de zile.

Mulder ghici că încăperea din dreapta fusese biroul exclusiv al lui Tymons. Nu părea să-l fi împărţit cu altcineva, de exemplu cu Rosemary Elkhart. Încăperea aceasta, însă, fusese inima Proiectului şi centrul de control. De aici…

Se ridică, sprijinindu-se de raft şi privi în camera de alături.

— O, Doamne, exclamă el. Scully. Privi şi ea şi ochii i se măriră.

— Timpul, Scully, zise el, verificându-şi ceasul. Nu mai avem prea mult.

Şi ultima cameră era scena unui măcel, dar aici

se simţi fascinat de pereţi – unul era crem, altul avea culoarea nisipului, un al treilea era verde şi ultimul negru.

Începu să pocnească inconştient din degete.

Asta era.

Aici fusese testat duhul. Un perete, o culoare.

Scully nu era sigură de povestea asta.

— Adică ce-au făcut, Mulder? L-au lipit de un perete şi au aşteptat? Ar fi putut foarte bine să folosească un cearşaf pe un pat.

Mulder o privi tăios, apoi îşi roti privirea prin cameră. Buzele i se mişcau ca şi cum ar fi vorbit cu sine însuşi, mai înainte să se depărteze într-un rânjet satisfăcut.

— Antrenament, hotărî el şi se lipi de peretele crem, neputând să-şi ascundă emoţia din voce, Scully, asta e o cameră de antrenament. Pat, birou, CD-uri în colţ. Cineva a locuit aici. Nu, cineva a stat aici o vreme, poate doar o singură noapte, poate câteva zile. Cineva care…

Scully se învârti pe lângă el.

— Opreşte-te, Mulder! Şi aşa îmi e destul de greu. Nu complica lucrurile mai mult decât trebuie.

— Dar nu e complicat, Scully, insistă el, măsurând camera cu paşi apăsaţi, frecându-şi preocupat bărbia şi obrajii şi trecându-şi automat mâna prin păr. Ăsta e locul unde duhul a învăţat să se schimbe.

Se învârti încet în cerc.

— A învăţat cum să controleze schimbarea, Scully, ca nu cumva schimbarea să se producă întâmplător.

Făcu un pas spre ea, dar fu oprit de o privire încruntată.

— Ai spus-o chiar tu, nu-i aşa? N-are cum să-şi

poarte tot echipamentul în spinare. E imposibil. Chiar circumstanţele cele mai simple pentru el n-ar fi decât un obstacol periculos.

Aruncă o privire spre uşă.

— Un asasin antrenat trebuie să aibă de-a face cu cât mai puţine obstacole. Are nevoie să intre şi să iasă fără să fie simţit. Fără opriri ca să-şi schimbe costumul. Fără "coji" curăţate şi aruncate pe drum. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Se uită din nou în jur, de data asta mai atent, încercând să găsească ceva, un obiect personal, ceva care să-i dea o idee despre identitatea ultimului ocupant al camerei. Numai că nimic nu mai rămăsese în urma acestuia.

Pe când se întorceau la lift, Scully se strecură în camera de control şi luă mai multe bucăţi de hârtie pe care le îndesă în poşetă. Probe de sânge. Nu că le-ar fi trebuit aşa ceva, îşi zise Mulder.

Ştia al cui era sângele acela.

Înapoi în holul de la intrare, Mulder aruncă cheile pe biroul recepţionerei care în clipa aceea era absentă, apoi o urmă pe Scully care ieşise deja din clădire, nerăbdător să se întoarcă în oraş.

Ploaia uşoară de mai devreme se înteţise, întunecând şi mai mult atmosfera.

O altă grupă de soldaţi mărşăluia în tăcere.

— Mulder, zise Scully, ţin să-ţi atrag atenţia, în cazul în care nu ţi-ai dat încă seama, că nu avem maşină.

Nu observase şi nu credea că lucrul ăsta avea vreo importanţă.

— Şi n-avem nici umbrele.

Zicând aceste cuvinte, Scully îl bătu uşor pe braţ şi se întoarse înăuntru ca să telefoneze.

Mulder nu o urmă.

Prefera să privească ploaia.

Un cameleon uman, îşi zise el, vârându-şi mâinile în buzunare. Un asasin eficient, care teoretic se putea strecura prin cordoanele cele mai impermeabile.

Dincoace şi dincolo de ele.

Fără "coji" lăsate pe drum.

Sau, un lucru şi mai înfricoşător, o mică armată de astfel de fiinţe, de umbre vii strecurându-se prin noapte.

Fără "coji".

Lăsând doar moarte în urma lor.

Deghizarea probabil că nu era perfectă. Probabil că, în lumina zilei, nu era eficientă şi atunci duhul – nu se putea împiedica să se gândească la el în felul ăsta – nu putea să stea prea multă vreme în aceeaşi încăpere. Până şi Scully observase în cele din urmă molia.

Şi totuşi… umbre vii.

Îşi schimbă nerăbdător greutatea de pe un picior pe celălalt.

Nu era nici o îndoială că maiorul Tonero era părintele proiectului. Era la curent cu toate, aşa că ştia, probabil, şi că Tymons era mort. Ucis de duh? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci duhul era condus de un om?

Dar de ce să fie ucis şeful unui asemenea proiect?

Prea uşor. Rosemary Elkhart ocupa cea de-a doua poziţie de comandă. Nu exista nici un motiv pentru care să crezi că ea n-ar putea sau n-ar vrea să preia comanda, dacă ar fi nevoie. Şi cel mai bun mijloc pentru a face ca situaţia să evolueze într-o astfel de direcţie ar fi să se facă indispensabilă celor care aveau putere de decizie. Şi-o aminti cum stătea pe

scaunul maiorului şi brusc îşi dădu seama că asta era ceea ce-l deranjase mai devreme. *Ea* stătea pe scaunul *lui.* Îl folosea şi se simţea cât se poate de confortabil. Deci, folosise scaunul acela şi în alte ocazii.

— Măi, să fie, şopti el.

— Termină cu gânditul, Mulder, şi mişcă-te de-aici, îi zise Scully.

Apoi deschise o umbrelă mare şi neagră, îl prinse de braţ şi porni grăbită pe trotuar. După ce făcură câţiva paşi, Mulder luă umbrela mai înainte ca Scully să-i scoată ochii cu ea.

— De unde ai luat chestia asta?

— Ai fi surprins să afli câte se găsesc într-o toaletă pentru doamne, într-o zi ploioasă, răspunse Scully, ghemuindu-se strâns la braţul lui. Am vorbit cu comandantul Hawks; e pe drum, vine să ne ia.

— Şi-atunci de ce…

— Mulder, maiorul n-are să rămână în birou când are să-şi dea seama că i-au dispărut cheile. Mai întâi are să verifice subsolul, folosindu-se de cheile doctorului Elkhart, după care va porni, probabil, în căutarea noastră. Şi dacă nu te supără, aş dori să fiu cât mai departe când se va întâmpla asta.

— Are să ne urmărească.

— Nu, nu cred. Mulder, noi nu avem cum să dispărem. Îl ţii minte pe senator?

Mulder se opri aproape imediat, dar elanul ei îl târî mai departe.

— Carl.

— Ce-i cu el?

Mulder rămase cu ochii pironiţi la ploaie, implorându-l pe în gând Hawks să vină mai repede.

— Conform însemnărilor lui, Carl îi întreba pe toţi despre duh.

Pieptul i se bombă, iar ritmul paşilor i se

acceleră.

— Curăţenie, Scully. Cred că cineva este foarte speriat în momentul ăsta şi face curăţenie.

Telefonul nu apucă să sune decât o singură dată şi Rosemary înşfăcă receptorul. Ascultă o vreme, apoi spuse:

— Ce faci, de ce suni aici? Dacă ar fi răspuns *el?* Începu să răsucească, absentă, între degete cordonul telefonului.

— Ei bine, ai noroc, pentru că nu este aici. Agenţii ăia de FBI au fost pe-aici şi el crede că i-au şterpelit cheile alea blestemate. Eu, una, cred că, dacă până acum nu ştiau nimic, la ora asta ştiu aproape tot.

Privirea ei se mută la fereastră, la dârele de apă aproape invizibile din cauza aerului, cenuşiu, la cerul de culoarea plumbului. Apoi înţepeni.

— Nu poţi să faci aşa ceva. Nu. Situaţia e şi aşa destul de rea; de ei însă nu te poţi atinge.

Duhul îşi drese cu greu glasul.

— Ba pot.

Rosemary aproape că se ridică de pe scaun.

— Ei, fir-ar a dracului, vrei să mă asculţi? Faci doar ce ne-am înţeles, bine? Nu înrăutăţi şi mai mult lucrurile.

— Doamnă doctor, pot să fac ce vreau.

Lui Rosemary nu-i veni să-şi creadă urechilor. Mai întâi Tymons, şi acum asta.

— De fapt, cred că toată chestia aia pe care mi-ai îndrugat-o nu e decât o aiureală.

— Uite ce-i…

— Ştii ceva, cred că nimic nu m-a atins. Râse uşor şi horcăi. Iar dacă m-a atins, doamnă doctor… a cui e vina?

Rosemary se ridică de data asta în picioare şi scutură furioasă din mână până când cordonul se

deznodă singur.

— Ascultă-mă odată, ce mama dracului! Dacă trebuie, am să...

— Doamnă doctor.

Glasul era calm. Foarte calm. Rosemary închise ochii şi respiră adânc.

— Ce e?

— Avem o înţelegere. Am să fac ce vrei. Rosemary se aplecă înainte şi se sprijini cu o mână de birou.

— Mulţumesc. Totul are să fie bine, foarte bine, atâta vreme cât nu intrăm în panică.

— Am să fac ce vrei.

— Da, rosti ea, dând din cap.

— Mă asculţi?

— Da, fireşte că te ascult.

— Atunci, doamnă doctor, să nu îmi mai vorbeşti *niciodată* în felul ăsta.

— A, da? Şi dacă... alo? Ce dracu', alo? Legătura se întrerupsese.

Rosemary rămase cu gura căscată şi, după câteva secunde, trânti telefonul în furcă. Calmează-te, îşi zise încă o dată. Trebuia să-şi regăsească stăpânirea de sine. Faptul că agenţii ăia afurisiţi ştiau ceva încă nu era un dezastru. Puteau să-şi mai vâre nasul pe ici, pe colo cât doreau, oricum nu vor afla absolut totul. Atâta vreme cât va avea grijă ca nici ea însăşi şi nici Joseph să nu intre în panică, nu vor afla niciodată.

Sau, în orice caz, nu vor afla înainte de a fi prea târziu.

Îi era însă frică de duh. În ciuda asigurărilor, ştia că şi puţinul control pe care-l mai avea se risipise. Ca toţi ceilalţi, cei ascunşi mult prea adânc în pădure ca să poată fi găsiţi – şi aici, dar şi în alte locuri –

tensiunea nervoasă şi tratamentul se dovediseră a fi greu de suportat.

Totuşi, acesta rezistase cel mai mult.

Iar asta era dovada triumfului ei personal.

Îşi înhăţă poşeta şi haina şi ieşi în grabă din birou. De data asta, Joseph va fi nevoit să vină el s-o caute, după ce va fi isprăvit ce avea de făcut. Ea mai avea doar câteva lucruri de împachetat.

Încă vreo câteva săptămâni, se rugă ea în gând, pe când se îndrepta spre ascensoare. Doamne, scoate-mă întreagă de aici, mai dă-mi două săptămâni şi pe urmă totul se va termina.

Se va termina cu adevărat.

Uşa se deschise uşor, în sunetul plăcut al unui clopoţel.

Făcu un pas şi încremeni pe loc.

Liftul era gol. Vedea că era gol şi totuşi nu se putea convinge să intre acolo.

Lăsând să-i scape un geamăt de frustrare, renunţă şi o luă pe scara de incendiu, ţinându-şi strâns haina la piept, blestemându-şi propria slăbiciune, dar simţindu-se ciudat de recunoscătoare pentru păcănitul răsunător al tocurilor sale pe treptele din ciment.

DOUĂZECI

Scully hotărî că vacanţa ei nu fusese nici pe departe suficientă, că ar mai fi nevoie de cel puţin încă o dată pe-atât.

O maşină a poliţiei din Marville îi culesese, pe ea şi pe Mulder, la numai câteva minute după ce părăsiseră spitalul, cam pe când se oprise şi ploaia. Şoferul fusese cât se poate de politicos, dar refuzase să răspundă la întrebările puse de Mulder.

— Vorbiţi cu şefii, fusese tot ce scoseseră de la el.

Ceea ce pentru Scully însemna că răbdarea lui Hawks în legătură cu prezenţa FBI-ului începea să fie pusă la grea încercare.

Acum, maşina se îndrepta cu toată viteza spre oraş şi Scully nu-şi putea înăbuşi senzaţia că totul se mişca prea repede. Avea nevoie de timp ca să se gândească în linişte şi tocmai timpul îi lipsea. Reacţiona mai degrabă decât să acţioneze. Altfel n-ar fi acceptat niciodată saltul făcut de Mulder de la camuflajul experimental la cameleonii umani perfect controlaţi, fără nici o altă etapă intermediară.

Ăsta nu era deloc stilul ei; absolut deloc.

Făcu tot posibilul să-şi păstreze echilibrul în momentul în care îşi pierdu direcţia pentru câteva secunde într-o curbă şi îşi dori să-l fi avut la îndemână pe Webber. Când şoferul, din nou stăpân pe volan, îi spuse "Iertaţi-mă, doamnă", fu cât pe-aci să-l pocnească.

Nu era deloc stilul ei.

Apoi Mulder se rezemă cu braţele de spătarul scaunului. Nu spunea nimic, dar ea îl simţea foarte prezent, lângă umărul ei. Un vârtej de frunze mătură parbrizul şi o făcu să clipească iute de câteva ori.

— Mulder, îmi pare rău de Carl. El se mulţumi să mârâie.

Scully îşi dădu seama că asta făcea parte din problema ei. Nu-l plăcuse niciodată pe Barelli; era necioplit, prea alunecos şi prea plin de sine. Dar, pentru motive pe care nu le-nţelesese, Carl fusese prietenul lui Mulder, iar ea nu pronunţase nici un cuvânt de compasiune sau de condoleanţe. Din clipa în care văzuse cadavrul ziaristului, adoptase o atitudine strict profesională.

Nu îngăduise ca asasinatul acela să o atingă.

Prietenul ei era însă atins în mod cât se poate de evident.

— Trebuie să ajungem la Elly, zise el în cele din urmă.

Dana fu de acord şi îi ceru şoferului să-i ducă acasă la bătrână, în loc de secţia de poliţie.

— Nu ştiu, zise acesta cu îndoială în glas. Mi s-a spus că…

— Nu-ţi face griji, îl linişti Mulder. Luăm totul asupra noastră. Poţi să-i spui comandantului că am făcut uz de ierarhie. FBI, federali insistenţi, chestii de-astea.

Pentru o secundă, Scully avu impresia că omul va refuza fără să ezite. Pe urmă însă şoferul zâmbi, ridică din umeri şi răspunse:

— Cum spuneţi dumneavoastră, domnule.

— Atunci dă-i bătaie.

— Ţineţi-vă bine.

Şi Scully avu nevoie de toată forţa de autocontrol de care era în stare ca să nu se agaţe de bordul maşinii.

Când intrară în Marville, traficul se înteţi. Cumpărătorii de sâmbătă şi plimbăreţii făceau tot posibilul ca zona comercială a oraşului să pară cât mai animată. Şoferul o luă pe un drum lateral, o scurtătură care-l ajută să ocolească strada principală, şi opri maşina în faţa imobilului unde locuia Elly Lang.

— Vreţi să vă aştept? întrebă el cu un glas în care se citea speranţa.

— Da, îi răspunse ea, deschizând portiera.

Şoferul luă microfonul staţiei radio de la bordul maşinii şi anunţă:

— Maddy, sunt Spike. Suntem acasă la Doamna cu Duhurile. Poate că, ştiu şi eu, şeful ar vrea să vină

până aici, ce zici?

— Am să-i spun, se auzi o voce prin radio. Vezi ce faci.

— O să văd, zise el, agăţând microfonul la locul lui.

— Asta-i tot? întrebă Mulder, oarecum dezamăgit.

— Adică, "am înţeles, terminat" şi altele de soiul ăsta? Şoferul clătină din cap. Şefu' nu poate să sufere conversaţia prin radio. Zice că parcă am fi în filmele poliţiste. Izbucni în râs. Şi-apoi, oricum jumate din băieţi încurcă termenii. Aşa, Maddy înţelege ce spunem şi prin urmare... se opri el, ridicând din umeri.

Scully coborâse deja din maşină şi privea fereastra de la intrare.

Perdelele erau trase. Mulder tocmai cobora şi el, când Dana se răsuci încet pe călcâie şi-şi duse o mână la piept.

— Mulder!

Traversă strada în fugă, fără să se ferească de maşini, îndreptându-se direct spre părculeţul unde Elly Lang şedea nemişcată pe o bancă.

Bătrâna stătea cu faţa spre un teren de sport pustiu; era îmbrăcată într-un pardesiu negru şi cu o umbrelă neagră pusă într-o rână deasupra capului.

Nu făcu nici o mişcare când Scully o strigă pe nume.

Nu! strigă ea în gând, sărind peste bordură şi alergând prin iarba udă; la dracu', nu!

— Elly!

Îl auzi pe Mulder în urma ei, venind de undeva din dreapta.

— Elly!

Se prinse cu mâinile de spătarul băncii şi se

împinse în partea cealaltă, blestemându-se în gând că nu se gândise la asta mai devreme.

Dacă ajunseseră cumva prea târziu, atunci îi va smulge personal lui Tonero medaliile una câte una şi i le va înfige, tot una câte una, direct în piept.

Deodată, o mână ţâşni de sub umbrelă şi Scully abia avu timp să sară într-o parte când un jet de vopsea portocalie fu cât pe-aci să o izbească drept în faţă.

Bătrâna o privi fără să clipească.

— A, tu eşti, zise ea şi îşi vârî tubul de vopsea înapoi în sacoşă. Se vede treaba că-ncep să-mi pierd viteza.

Scully nu ştiu ce să spună, aşa că se mulţumi să dea din cap şi să încerce să-şi recapete răsuflarea.

— Am crezut…

— Da, zise Elly. Văd.

Privirea ei se opri asupra lui Mulder care li se alăturase între timp.

— Ştiţi, mie n-au să-mi facă rău. Nu mi-au făcut niciodată. Cred că îşi închipuie că o bătrână ca mine nu le poate face nimic.

— Doamnă Lang, zise Mulder, ăsta e altfel.

Scully se lăsă să cadă pe bancă şi, cu un gest delicat, împinse umbrela mai încolo.

— Doamnă Lang, a ucis cel puţin trei oameni pe care-i cunoşteam. De aceea credem că şi dumneavoastră puteţi fi în primejdie.

— Nu prea ştii mare lucru despre duhuri, domnişoară, mormăi Elly, clătinând un deget osos în faţa lui Scully. Ar trebui să studiezi mai mult. Că eşti fată deşteaptă. Ar trebui să-nveţi mai mult. Duhurile nu omoară pe nimeni. N-au făcut-o niciodată.

Dana îşi întoarse privirea spre Mulder, cerându-i ajutorul, iar el se lăsă pe vine în faţa bătrânei,

punându-şi uşor o mână pe genunchiul ei, ca să-şi menţină echilibrul.

— Doamnă Lang, ăsta este bolnav.

— Ele nu se îmbolnăvesc niciodată.

— Nu e vorba de felul de boală la care vă gândiţi dumneavoastră, zise el, clătinând din cap şi ducându-şi un deget la tâmplă. Nu e genul ăsta de boală. Duhul acesta nu e la fel cu ceilalţi. E…

Înghiţi cu greu, luându-şi mâna de la tâmplă.

— Ăsta e rău, doamnă Lang. Nu găsesc alt cuvânt mai bun.

În clipa aceea, Scully văzu cum pe chipul femeii se năşteau îndoiala şi teama. Brusc, păru cu douăzeci de ani mai bătrână.

— N-ar trebui să staţi aici, zise Dana. Ar trebui să mergeţi undeva unde e cald. Are să plouă iar.

— Copiii, şopti Elly.

— Nu cred că au să se joace prea mult azi.

Scully se ridică şi-şi lăsă mâna să alunece de-a lungul pardesiului bătrânei, până când îi prinse mâna. Degetele femeii tresăriră puternic, apoi se împletiră cu ale Danei, care o ridică încet de pe bancă. Umbrela căzu, uitată, pe pământ.

Mulder o ridică, în timp ce Scully arătă spre maşina de poliţie oprită peste drum.

— Îl vedeţi pe omul ăla de colo? N-o să vă vină să credeţi, dar numele lui e Spike. Cred că aş putea să-l conving să stea cu dumneavoastră o vreme.

Traversară peluza, ţinându-se de braţ.

— E-nsurat? întrebă Elly.

— Nu cred.

Mulder mergea cu un pas înaintea lor, în aşa fel încât să se afle mereu între cele două femei şi şofer. Scully îl binecuvântă pentru asta.

— E un băiat drăguţ, remarcă Elly, împingând

aerul cu bărbia în direcţia lui Mulder.

— Da. Ştiu.

Când ajunseră în mijlocul străzii, Elly se opri brusc şi buza de jos începu să-i tremure.

— E-adevărat ce se zice despre duhul ăsta? Scully dădu afirmativ din cap.

— Ştii, nu sunt încă pregătită să mor.

— Ştiu, zise Dana, strângând-o pe bătrână de braţ. Şi nici n-o să muriţi.

— Prea ciudat, prea ţicnit. Şi eu sunt la fel.

Dana zâmbi, cu toate că bătrâna nu-i văzu zâmbetul.

— N-aş zice.

O îmboldi să traverseze strada mai repede.

— Sunteţi pur şi simplu o femeie puternică. Şi ăsta este un lucru bun.

— Şi tu eşti tot aşa?

Scully nu ştia ce să răspundă şi fu salvată de sosirea lui Todd Hawks. Nu le luă mult timp ca s-o instaleze pe Elly în apartament şi încă şi mai puţin ca, ajunşi din nou pe stradă, să-i povestească lui Hawks bănuiala lor că cineva având legătură sau lucrând în Serviciul de Proiecte Speciale de la Fort Dix era răspunzător de toate crimele care avuseseră loc. Cineva, adăugă Scully, care avea marele talent de a se face neobservat.

— Care se deghizează, vrei să spui? întrebă Hawks.

— S-ar putea spune şi aşa.

— Un adevărat expert, unul dintre cei mai buni, zise Mulder, preluând mingea aruncată de Dana.

Apoi surâse, un surâs atât de rapid, încât ea aproape că nu-l observă.

— S-ar putea spune că dă un nou înţeles cuvântului "iederă agăţătoare."

— Ticălos nenorocit, izbucni Hawks, ridicându-şi privirea spre cer, de parcă ar fi vrut să înfrunte ploaia ce stătea să vină şi să-i amplifice starea sufletească mizerabilă. Fir-ar a dracului să fie, numai de asta nu aveam nevoie! Zău că nu.

Clătină din cap şi-şi ridică privirea spre apartamentul lui Elly. Perdelele erau date la o parte; o lampă era aprinsă la fereastră.

— Dacă nu vă deranjează, puteţi să-mi spuneţi şi mie dacă vă gândiţi la cineva anume?

După glas, comandantul nu se simţea nici amărât şi nici înşelat; pur şi simplu părea că voia ca totul să se termine cât mai repede pentru ca, în sfârşit, oraşul său să se întoarcă la o viaţă normală.

— Pentru că, adăugă el sec, tot ce am sunt trei cadavre blestemate, trei familii şi câţiva politicieni locali care-mi freacă ridichea şi-mi cer explicaţii.

Îl privi pe Mulder, apoi ochii i se îngustară.

— Şi nu cumva ştiţi, cu totul întâmplător, de ce azi-dimineaţă, pe când mă învârteam pe lângă casa lui Vincent, un senator al Statelor Unite a telefonat la mine la birou?

Ah, grozav, îşi zise Scully; absolut grozav.

În ciuda zgomotului caracteristic circulaţiei din oraş, cartierul era liniştit. Doar câteva lumini aprinse ici-colo, pe verandă sau la ferestre, un câine bătrân şi negru, alergând prin rigolă; o cioară de dimensiuni respectabile, traversând ţanţoşă terenul de sport.

Totul părea să fie încremenit în aşteptare.

— Domnule comandant, îi permiteţi lui Mulder să folosească staţia radio ca să încerce să dea de restul echipei noastre?

— Nici o problemă, răspunse el, zâmbind sec. Când am plecat eu, ei erau în drum spre secţie, încercând să dea de voi.

Mulder o chestionă din priviri şi ea clătină uşor din cap, aşteptând ca Hawks să se ocupe de staţie.

— Am lucrat neglijent, zise ea constatativ. Maiorul e gata să-şi ia tălpăşiţa şi n-am fost în stare decât să alergăm de la o crimă la alta.

— Restaurantul, sugeră el.

— De ce? se încruntă ea.

— Pentru că mintea lui Hank funcţionează cel mai bine în faţa unei farfurii cu clătite.

— Mulder, începu ea, dar se opri. Bine, de acord. Apoi intră grăbită înăuntru, ca să se asigure că Elly era bine. Îngrijorarea ei se potoli când îl văzu pe Spike aşezat pe un taburet, cu cascheta pe genunchi şi ascultând cu gura căscată povestea vânătorii de duhuri pe care bătrâna o trăia de-o viaţă întreagă.

Nici unul din ei nu observă apariţia lui Scully în pragul uşii şi nu-i remarcă plecarea.

Când ajunse din nou pe trotuar, Hawks era lângă bordură, iar Mulder, instalat deja în maşină, îi făcea semn cu mâna să meargă spre cealaltă portieră deschisă. Comandantul o opri lângă bara din spate a maşinii.

— Îmi veţi spune şi mie ceea ce trebuie să ştiu? Dana îi promise că aşa vor face şi apoi rosti o înjurătură printre dinţi când geanta îi alunecă de pe umăr şi bufni de pământ. Trebuie neapărat să mă controlez, se certă ea în gând şi îi fu recunoscătoare lui Hawks, care se aplecă şi o ajută să-şi strângă lucrurile împrăştiate pe jos. Fu nevoită chiar să îngenuncheze ca să-şi recupereze un pix care alunecase sub maşină, aşa că nu fu atentă la glumele proaste pe care le făcea comandantul pe seama genţilor feminine.

Se aplecă, văzu pixul şi întinse mâna după el.

După care încremeni.

— Ai nevoie de ajutor?

Ea clătină din cap, se retrase de sub maşină şi îşi vârî pixul în buzunar. Pe urmă, în timp ce Hawks o ajuta să se ridice în picioare, plăcuţa cu numărul maşinii o nedumeri oarecum, aşa că înţepeni până când îşi dădu seama despre ce era vorba.

— Ascultă, agent Scully, dacă s-a întâmplat ceva…

— Nu. Nu, mulţumesc, mă simt bine, zise ea, refuzând mâna întinsă. Pur şi simplu mă gândeam la ceva, atâta tot.

Ştia că Hawks nu o credea, dar nu reuşea să-şi imagineze întrebarea cea mai adecvată.

— Mulţumesc, încheie ea, strecurându-se în maşină. Imediat ce se instală, Andrews se întoarse spre ea, întrebând ce urmau să facă. După părerea ei, nu făceau decât să meargă pe propriile urme şi căscă ochii mari când Scully îi spuse:

— Exact. Tocmai de-aia mergem la restaurant, comandăm un prânz care să dureze cât mai mult şi punem lucrurile la punct, mai înainte să începem să ne împiedicăm unii de alţii.

— Şi cu duhul nostru cum rămâne? întrebă Mulder.

— Duhul nostru are să stea liniştit până diseară, răspunse Scully.

DOUĂZECI ŞI UNU

În ciuda zilei întunecate, "Hanul Reginei" era slab luminat şi în restaurant părea că se lăsase seara. La bar, doi clienţi citeau ziarul; o familie de şase persoane ocupa ultimul separeu. Unul dintre copii le povestea tuturor celorlalţi filmul pe care-l văzuse în dimineaţa aceea la televizor, susţinându-şi povestea cu

efecte sonore explozive şi fragmente de dialog. Un picolo mătura podeaua care şi-aşa strălucea de curăţenie. În parcarea de lângă han, un camion făcu, fără să se grăbească, o întoarcere de 180 de grade, provocând un val de claxoane furioase.

— Încă o zi liniştită la ţară, zise Mulder cu un aer ursuz.

Stătea lângă fereastră, înghesuit într-un colţ; pardesiul îi îmbrăca spătarul scaunului. Cu toate că zvâcnetele dureroase din cap care-l împiedicau să se concentreze dispăruseră, durerea din coaste refuza să-l lase în pace. Se foi pe scaun şi crezu că îşi găsise locul, dar o înţepătură neaşteptată îl făcu să-şi schimbe din nou poziţia.

Ceilalţi păreau să nu observe nimic din problemele lui.

Hank se aşeză vesel în faţa lui Mulder şi atacă o friptură împodobită cu toate garniturile şi condimentele care-i trecuseră prin minte, în timp ce Andrew şi Scully se mulţumiră cu câte o salată. Lui Mulder nu-i ieşeau din cap clătitele cu şuncă, aşa că îşi impuse să comande doar un sandviş. Două secunde mai târziu, uitase cu totul ce comandase.

Camionul termină manevrele de întoarcere.

Puştiul terminase şi el de povestit filmul, în râsetele şi aplauzele familiei.

Mulder se foia pe scaun.

— Ştiţi ce-a zis W.C. Fields despre copii? Licia îl întrebă cine fusese W.C. Fields.

— Nu m-am sclerozat, să ştiţi, se adresă el chipului înnebunitor de lipsit de expresie al lui Scully. Zău. Nu m-am sclerozat.

— Mănâncă, Mulder, îi ordonă ea. Avem de lucru. Fiecare îşi văzu în linişte de mâncarea din farfurie.

Când terminară şi masa fu din nou curată, Scully

îşi scoase pixul şi se uită la Mulder, care o lăsă să înţeleagă, printr-o mişcare a capului, că regia spectacolului îi aparţinea ei: *eşti invitata mea.*

Familia din separeu plecase.

Cei doi bărbaţi de la bar plătiră şi dispărură şi ei.

— Pierce, începu Scully, înţepând uşor cu pixul şerveţelul de hârtie din faţa ei, a fost omorât într-o sâmbătă seară. La fel şi caporalul Ulman. Scenariul a fost aproape identic până aseară.

Tăcu preţ de o clipă şi Mulder îi fu recunoscător că nu pomenise numele lui Carl.

— Bănuiala mea e că şi doctorul Tymons a fost omorât. Probabil cândva în cursul zilei de ieri.

Le povesti şi celorlalţi ce văzuse cu Mulder la Walson după plecarea lor, dar nu le dădu răgaz să comenteze.

— Proiectul, oricare ar fi fost el, s-a isprăvit.

— Deocamdată, interveni Mulder.

— Aşa este. Deocamdată. Şi nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Ciocăni iar cu pixul în şerveţelul de hârtie.

— Toate morţile au fost provocate în acelaşi mod: beregata tăiată adânc. Asta nu e un atac de profesionist. Violenţa lui… precum şi faptul că a venit din faţă, nu din spate… Trase aer în piept şi clătină din cap. E ceva aproape de psihopat. Iar forţa loviturilor indică, destul de probabil, că autorul e un bărbat. Dar, adăugă ea când Mulder deschise gura să comenteze, se poate să fie şi o femeie, mă rog. În ziua de azi, multe femei fac gimnastică, cursuri de autoapărare şi alte chestii de-astea. Nu putem exclude ipoteza.

— Ceea ce-nseamnă, observă Andrews cu o voce acră, că am redus câmpul suspecţilor la vreo opt-nouă mii de oameni, corect?

— Incorect.

Mulder se ridică în picioare, cu ochii ţintă la mâzgălelile făcute de Scully pe bucata de hârtie.

— În timp ce Pierce s-ar putea să fi murit doar pentru că se afla unde nu trebuia atunci când nu trebuia, e clar că celelalte morţi au legătură una cu alta. Caporalul lucra pentru maiorul Tonero – deşi nu putem să garantăm că era la curent cu tot ce se întâmpla acolo. Apoi Carl Barelli punea în dreapta şi-n stânga întrebări despre duhuri, iar doctorul Tymons era şeful Proiectului.

Dana scrise numele lui Tonero şi îl încercui cu pixul.

— Şi eu cred că Mulder are dreptate. Proiectul e în primejdie şi duhul face curăţenie. De-asta am pus pe cineva să stea în permanenţă cu doamna Lang.

Scully încercui acum numele lui Rosemary Elkhart.

— Ipoteza asta are şi un mobil. Să ascundă greşelile. Să îngroape probele compromiţătoare. În înţelesul exact al termenilor.

— Dar dacă Tymons este într-adevăr mort, întrebă Webber, asta nu pune definitiv capăt Proiectului?

— O, nu. Nici pe departe. Indiferent de ce crede maiorul, acum şeful este doctorul Elkhart. Nimic din ce-am spus acolo în birou nu a tulburat-o, în timp ce maiorul nu juca teatru decât parţial. Aşa că eu presupun că a pus mâna pe dosare şi nu mă îndoiesc că e capabilă să pună pe picioare cât de curând un nou centru.

— Ştii, în fond, poate că ea a pus totul la cale, interveni Andrews, aplecându-se înainte. Săptămâni întregi. Poate chiar luni. Poate că anumite părţi ale Proiectului sunt deja gata, nu? Vreau să zic,

terminate. Poate că nu vrea să împartă gloria cu nimeni.

— Cred că aici nu încape nici un "poate", Licia, zise Scully, subliniind iar numele doctorului Elkhart.

— Atunci ea e autorul! exclamă Webber.

— Cum? Crezi că ea e duhul de care se vorbeşte? clipi Mulder.

Webber dădu afirmativ din cap, apoi păru că se îndoieşte, pentru ca, în cele din urmă, să mişte neputincios din mâini.

— Mi s-a părut că e o idee valabilă, zise el, luminându-se la faţă. Dar ar fi putut conduce din umbră toată afacerea. Vreau să spun că ar fi trebuit să ştie cine reprezenta o ameninţare şi cine nu.

— Seri de sfârşit de săptămână, le aminti Scully, zâmbind. Numai seri de sfârşit de săptămână.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Andrews, încruntându-se. Că restrângem câmpul suspecţilor doar la cei care sunt liberi în weekend? Clătină din cap. Scuteşte-mă de chestia asta, bine? Împinse la o parte şervetul de hârtie din faţa ei. Ştiţi, de exemplu, câte trupe sunt staţionate la Fort Dix? Şi fiecare dintre ei...

— La dracu'! exclamă Mulder.

Scully tresări, iar el se scuză printr-un gest rapid, dar urmase deja drumul arătat de ea, marcase indicatoarele şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama că ştia răspunsul.

— Poftim? întrebă Webber neliniştit.

— Louisiana, răspunse el, adresându-i-se de fapt lui Scully.

Tot ce fu ea în stare să facă fu să-l privească.

— Tipul din Louisiana se presupune că a dispărut în mijlocul unui manej de circ. A intrat într-o mulţime de oameni fără să mai iasă din ea. Şi totuşi era acolo,

Scully. Numai că nu mai avea aceeaşi înfăţişare.

— Şi de unde ştii chestia asta?

Braţul stâng al lui Mulder se odihnea pe spătarul scaunului, obligându-l să se întoarcă spre Dana.

— Vei fi fericită să afli ca nu cred că tipul a dispărut pur şi simplu într-un vârtej de rumeguş. Trebuie să fi fost acolo; atâta doar că arăta diferit. Poliţia căuta un anumit lucru şi nu a văzut nimic altceva în jur.

— Bine, deci lucrurile nu erau ceea ce păreau a fi. Şi care e legătura cu povestea de acum?

— Fantome şi duhuri, Scully. Fantome şi duhuri.

— Adică? întrebă Andrews îndărătnică.

— Adică, în momentul ăsta, câmpul suspecţilor noştri s-a redus în mod considerabil.

Rosemary îi suportă o bună bucată de vreme fâţâiala interminabilă şi patetismul sforăitor. Pe urmă însă ocoli biroul şi zise:

— Joseph.

El n-o luă în seamă.

— Trăsni-i-ar Dumnezeu. Ai văzut cum mi-au vorbit? Cine dracu' au ăştia impresia că sunt?

— Joseph.

El clătină exasperat din cap.

— Asta-i prea mult. Pur şi simplu prea mult.

Faţa i se înroşi. Trase un şut într-una din cutiile de carton.

— Şi mi-am mai rătăcit şi cheile! Isuse Cristoase, Rosie, lumea asta a înnebunit de tot!

Ea se rezemă de birou.

— Ticăloşii ăia nenorociţi n-or să scape – repet, n-or să scape aşa de uşor! Am să-l sun chiar eu pe afurisitul ăla desenator şi…

— Joseph!

El se răsuci pe călcâie şi veni în faţa ei cu pumnul ridicat, dar ea nici nu clipi. Îşi îmblânzi doar expresia feţei şi-i făcu semn cu un deget îndoit.

— Joseph.

Avea un glas grav, din gât.

— Joseph.

Pieptul lui se ridică şi coborî, pumnul îi tremură şi se dădu la o parte.

— Joseph, n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Poftim? Cum dracu'…

— N-ai de ce să-ţi faci griji, repetă ea.

De data asta, se apropie suficient de mult pentru ca ea să-i aşeze o mână pe umăr.

— Am luat de jos tot ce ne trebuia. Tot ce ne trebuie de pe-aici e gata împachetat şi gata de expediat.

— Da, dar…

Ea îi puse un deget pe buze.

— Şi lucrul de care ai nevoie se află tot aici.

Îl sărută iute şi cu blândeţe, adunându-şi puterea de autocontrol care-i mai rămăsese ca să nu-i tragă o pereche de palme.

— Ai la tine ordinele?

El se aplecă pe lângă ea, trase sertarul din mijloc şi scoase un dosar pe care i-l dădu.

— Semnate şi ştampilate, Rosie.

— Bun, zise ea, strângând dosarul la piept. Acum putem, dacă vrei, să uităm cu totul de subsol, pentru că nimeni altcineva nu va vedea ce e acolo săptămâni sau poate luni întregi. Sau, dacă vrei, putem să-l punem pe căpitanul ăla de la batalion să facă curăţenie. În fond, pentru ce există soldaţi pe lumea asta?

— Eu zic să lăsăm totul în plata Domnului. Roşeaţa din obraji şi de pe frunte dispăruse. Maiorul

pufni uşor şi-şi reintră în rol.

— Şi zic să nu aşteptăm până mâine dimineaţă.

— N-am nimic împotrivă.

— Pot să fac rost de un avion chiar în noaptea asta. Ea se gândi o clipă, apoi aprobă în tăcere.

— Să nu fie totuşi prea târziu. Vreau să ajung acolo la o oră care să-mi permită să dorm şi eu ca lumea.

Expresia de pe chipul lui o făcu să se înfioare.

— Da' cine zice că o să dormim?

— Eu zic, blegule.

Îi trânti o palmă jucăuşă pe umăr, se strecură pe lângă el şi se îndreptă spre uşă.

— Dormim, pe urmă mergem să-i vedem pe cei cu care trebuie să stăm de vorbă, tu îţi iei permisia aia despre care am tot vorbit şi abia după aia… cine ştie?

— Bine, Rosie, bine, râse Tonero, apoi se încruntă. Dar cum rămâne cu…

— M-am îngrijit de toate, iubitule, îl întrerupse ea şi-şi luă haina de pe scaun. N-a fost nevoie decât de un simplu telefon.

Acestea fiind zise, îi făcu un semn cu mâna, îşi mişcă pieptul într-un mod îmbietor şi ieşi din încăpere, mai înainte ca el să se poată gândi şi la altceva. Nu încăpea nici o îndoială că maiorul avea să facă toate aranjamentele necesare; în privinţa asta, avea o încredere neclintită în el. În schimb, în ceea ce privea zborul cu avionul… niciodată n-o deranjase să călătorească de una singură.

În apartamentul lui Elly Lang, telefonul prinse deodată să zbârnâie.

Mulder ştia că Scully va trage de hăţuri mai înainte ca starea de agitaţie să pună stăpânire cu totul

pe el. Cu toate acestea, nu-şi putea stăpâni mişcarea mâinilor care alergau bezmetice de la însemnările făcute pe faţa de masă din hârtie la sandvişul neînceput din farfurie şi care desenau în aer diagrame pe care numai el le înţelegea.

— Mai întâi civilii.

Cu un gest şi o privire, se asigură că ceilalţi îl ascultau cu atenţie.

— Fără maiorul Tonero, doctorul Elkhart nu are nici o influenţă asupra personalului militar. Iar Tonero nu va folosi militari la experienţele legate de proiect. Un eventual eşec l-ar face să piardă biletul pentru nu ştiu ce alegeri pe care speră să le câştige când se va retrage din armată.

Hank rămase cu gura căscată de uimire.

— Cum…

— În al doilea rând, noi.

Mulder o atinse pe Scully pe umăr ca să-i reţină atenţia şi îşi întoarse privirea spre Andrews.

— Duhul nu a aflat prin magie locul unde urma să ne aflăm noi ieri. Chestie valabilă şi pentru Carl Barelli.

Se scărpină în cap, apoi îşi aranjă părul cu mişcări nerăbdătoare.

— Cineva ne cunoaşte. Cineva ştie unde ne aflăm secundă de secundă.

— Ei, pe dracu'! zise Hank. Cineva care ştie chiar şi ce am mâncat la micul dejun?

Mulder făcu tot ce putu ca să-l împiedice pe tânăr să sară de pe scaun.

— Exact, spuse Scully, făcând ochii din ce în ce mai mari. Şi aseară ea trebuia să aibă o întâlnire cu el. Aşa scria în carnetul lui de însemnări.

Scully ieşi din separeu şi-şi luă poşeta.

— Trebuie să stăm de vorbă cu ea chiar acum,

mai înainte să…

— Categoric, fu de acord Mulder. Dar nu pentru motivul la care te gândeşti tu.

— Dar nu se poate altfel, protestă Andrews. Dumnezeule, totul se potriveşte. E singură, deci vine şi pleacă când vrea şi nimeni nu-i ţine socoteala, are tot echipamentul ca să-şi păstreze forma…

Îl înhăţă pe Webber de braţ ca să-l scoată din separeu şi începu să ridice vocea.

— Ea…

Scully o reduse însă la tăcere cu un gest tăios al mâinii, fără să-l scape din ochi pe Mulder.

— Prin urmare?

El se mişcă şi mai încet, clătinându-se din cauza loviturii de sub coaste şi târându-şi pardesiul după el.

— Nu pleacă nicăieri, Scully, zise el, împungând aerul cu bărbia în direcţia ferestrei. Afară e încă lumină.

Cu o mişcare a capului îi trimise pe ceilalţi înainte, iar cu o mână o ţinu pe Scully în loc.

— Nu e ea, zise el cu glas scăzut.

— De unde ştii?

Mulder clătină din cap – *am să-ţi spun mai târziu* – şi, folosindu-se de alte semne, îl puse pe Webber să le acopere spatele şi pe Andrews să stea afară.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Scully, urmându-l în biroul recepţiei.

— Trei împotriva unuia singur? observă el, apăsând pe soneria de la intrare. Haida-de, e cam mult, nu crezi?

— E o psihopată, îi aminti ea când apăsă iar pe buton. Şi are şi forţă fizică, Mulder.

Mâna ei se furişă în poşetă şi nu mai ieşi de-acolo. Mulder apăsă încă odată pe sonerie, apoi ocoli biroul şi desfăcu draperia din mărgele.

— Doamnă Radnor?

Scara din stânga era în întuneric. În încăperea din spate se auzeau frânturi de melodie, aşa că porni în fugă pe micul culoar care ducea într-acolo.

— Doamnă Radnor!

Intră în camera unde proprietara motelului împingea furioasă pedalele unei biciclete medicale, cu căştile pe urechi, ascultând muzică de pe un casetofon agăţat de ghidon. La apariţia lui femeia tresări speriată, iar ochii i se măriră de uimire când o văzu şi pe Scully cu pistolul în mână.

— Ce dracu'?

Îşi ridică o mână, în timp ce cu cealaltă îşi scoase uşor căştile de pe urechi şi opri casetofonul.

— Domnule Mulder, ce se-ntâmplă?

— Nu păreţi prea afectată de ceea ce i s-a întâmplat lui Carl Barelli, observă Scully, fără să mişte mâna în care ţinea arma.

Doamna Radnor încercă să spună ceva, dar nu fu în stare; continua să îl privească pe Mulder, cerându-i şi ajutor şi explicaţii. El prinse ghidonul bicicletei cu amândouă mâinile şi se aplecă spre ea.

— Doamnă Radnor, nu am timp să vă explic, dar trebuie să ştiu ceva.

— Hei, motelul meu e curat, zise ea. Nu puteţi…

— Frankie Ulman.

— Eu… ce-i cu el?

— I-aţi spus agentului Andrews că I-aţi văzut pe caporal venind destul de des aici cu o femeie.

Proprietara motelului confirmă printr-o înclinare a capului şi îşi întinse amândouă mâinile spre prosopul în care îşi înfăşurase gâtul.

— I-aţi mai spus şi că nu ştiaţi cine era femeia aceea.

— Păi… da.

— De ce?

— Mai întâi pentru că nu aveam timp.

Încercă să izbucnească în râs, fără prea mare succes, de altfel.

— Era aşa de grăbită, că nu cred să fi stat de vorbă mai mult de cinci-zece minute.

Mulder se încruntă, dar pe urmă se răzgândi.

— Aţi minţit, doamnă Radnor, zise el prudent, zgâlţâind uşor bicicleta când ea începu să protesteze. O cunoaşteţi foarte bine pe femeia aceea. Cunoaşteţi aproape pe toată lumea de pe-aici, aşa că o cunoaşteţi şi pe ea.

Ea îşi tamponă faţa cu prosopul. Era o tactică clasică de temporizare, care dură până când Scully îşi drese glasul şi se asigură că gazda lor îşi aducea aminte de existenţa pistolului.

— Ştiţi, nu vreau să le fac oamenilor necazuri. Nu e bine pentru afaceri. Se află şi pe urmă…

— Doamnă Radnor, insistă Mulder, nu avem timp de-aşa ceva, bine? Vă mai întreb o singură dată: cine era femeia aceea?

Când auzi răspunsul, se răsuci pe călcâie.

— Scully, du-te după maşină şi după Webber. Se întoarse apoi din nou spre Babs Radnor.

— Doamnă Radnor, vreau să vă cer un serviciu.

— Poftim? întrebă ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

El zâmbi şi se îmblânzi aproape imediat.

— Am nevoie să-mi împrumutaţi maşina dumneavoastră.

— Poftim? întrebă ea din nou, aproape strigând. Dumnezeule, femeie, îşi zise el, n-ai vrea să-ncetezi…

— S-o rechiziţionez, adăugă el iute. Trebuie să vă rechiziţionez maşina.

— Phii, exclamă ea, înseninându-se la faţă. Ca-n

filme.

— Chiar aşa.

O luă de braţ şi o trase uşor de lângă bicicletă.

— Exact ca-n filme.

— Dar aveţi două…

— În cealaltă s-a tras cu arma. Ştiţi asta, nu? Emoţionată şi agitată, Babs Radnor îşi întoarse poşeta pe dos, găsi de cheile de la maşină, dar le vârî la loc.

— Are să se tragă şi în asta?

— Sper din tot sufletul că nu, zise el sincer şi îi smulse cheile din mână, ca să nu-i dea voie să se răzgândească, după care o luă la fugă.

— Şi dacă are să se tragă? strigă ea în urma lui.

— Are să vă cumpere preşedintele una nouă! răspunse el, strigând la fel de tare.

Apoi ţâşni pe uşa de la intrare, dar se prinse de marginea ei ca să se întoarcă înăuntru preţ de o secundă.

— Roz, răcni doamna Radnor. E Cadillacul roz din spate.

Roz, îşi zise el, rupând-o din nou la fugă; nemaipomenit. Chiar în clipa aceea se porni furtuna. Şi încă ce furtună!

DOUĂZECI ŞI DOI

Vincent?

Scully se agăţă cu amândouă mâinile de bordul maşinii cât timp Mulder ieşi, în scârţâit de roţi, din parcare. Cadillacul avu nevoie doar de o secundă ca să se aşeze pe asfaltul lunecos, lăsând curând în urmă motelul Royal Baron pierdut în vârtejuri de ceaţă.

— Poliţista Maddy Vincent?

Webber şi Andrews veneau în spate, maşina lor nefiind decât o pată de lumină desenată de faruri.

Cu toată furtuna, Mulder nu se obosi să-şi verifice viteza. Celelalte maşini de pe şosea n-aveau decât să se dea la o parte din faţa lui. Avea şi aşa destulă bătaie de cap ca să vadă ceva prin ploaia asta cumplită.

— De-asta a vrut Carl să stea de vorbă cu ea, explică el. Voia să afle ce credea că ştie poliţista Vincent despre cine unde era atunci când s-a petrecut fiecare crimă.

Bombăni când maşina ameninţă să derapeze.

— Cine altcineva mai este la curent cu locurile unde se pot afla toţi poliţiştii de la secţie, Scully? Cine altcineva mai ştia unde urma să ne aflăm noi ieri?

— Mulder, nu-i de-ajuns. Atâta lucru ştia şi el.

— Vezi ce faci.

— Hm?

— Acolo, în pădure, duhul mi-a spus "Vezi ce faci". Exact înainte să fiu făcut fărâme. Azi dimineaţă, pe când ne întorceam de la Toreno, Vincent i-a spus lui Spike să aibă grijă ce face.

Îi aruncă o privire rapidă Danei.

— Era aceeaşi voce, Scully. Absolut aceeaşi voce.

Traversă în trombă o baltă de lăţimea şoselei, trimiţând un val de apă drept în parbrizul maşinii care venea în urma lor.

Furgoneta din faţă îi împroşcă şi lui parbrizul, aşa că puse ştergătoarele să lucreze cu viteză maximă.

Era aproape suficient.

Cu coada ochiului o văzu pe Scully cum îşi schimbă poziţia pe scaun, în aşa fel încât să poată vedea în acelaşi timp şi starea drumului, şi pe el.

— Machiajul, zise ea, dându-şi seama în sfârşit. Soluţia de calamină. Este...

El o ascultă cum mormăie ceva mai mult pentru

sine şi cum îşi ţine respiraţia, în timp ce el claxona disperat, trecând precum o rachetă pe lângă un camion.

Acum Scully adulmecase urma.

— E pe ducă, gândi ea cu voce tare. Oricare ar fi tratamentul pe care i-l aplică, e pe ducă. Dacă... dacă funcţionează normal, atunci trebuie să fie în stare să revină la culoarea normală fără efecte remanente. Numai că lucrurile nu stau aşa, Mulder, lucrurile nu stau aşa şi trebuie să ascundă chestia asta într-un fel sau altul.

El nu avu nici un argument împotrivă.

Proiectul eşuase şi bănuia că nu se întâmpla pentru prima dată. Mulder mai bănuia şi că Elkhart şi Tymons se apropiaseră mai mult ca niciodată de rezultatul dorit, ceea ce explica de ce doctorul şi maiorul se pregăteau de plecare.

Aveau să încerce din nou.

Şi tot nu-şi putea alunga din minte imaginea unor armate de umbre ce se furişau prin noapte.

O nouă maşină apăru în faţa lor şi farurile roşii din spate se aprinseră în clipa în care şoferul apăsă pe frână.

Mulder mormăi furios şi alunecă iute pe banda alăturată fără să micşoreze viteza, smucind nebuneşte de volan. Farurile orbitoare ale unei furgonete ce venea din sens opus îi albiră parbrizul.

Era prea târziu ca să mai încetinească.

Se legănă pe lângă maşina din dreapta, luptându-se cu dorinţa încăpăţânată a roţilor de a-i duce în pădure şi ignorând complet urletul înspăimântat şi furios al claxonului celeilalte maşini. Cadillacul se zdruncină din încheieturi când sări peste o groapă şi reveni pe şosea.

— Mulder, zise calm Scully, nu ajutăm pe nimeni

dacă murim.

O privi cu nişte ochi în care mai-mai că se citea panica.

— Dumnezeule! strigă el, izbind cu palma în volan. Elly! Dacă face curăţenie… Elly!

— Bine, dar cum?

— Vincent e dispeceră. Prin urmare, n-are decât să dea un telefon sub un pretext oarecare şi să-i spună lui Spike să facă nu ştiu ce comision. Şi în felul ăsta Elly rămâne singură.

Mulder frână brusc şi coborî din maşină mai înainte ca motorul să se fi oprit. Ud leoarcă în doi timpi şi trei mişcări, îşi ridică braţele deasupra capului şi începu să le agite disperat. Maşina pe care tocmai o depăşiseră urlă din claxon şi trecu mai departe, aruncându-i o baltă întreagă pe picioare. Webber însă îl văzu şi trase pe dreapta; Andrews coborî geamul de la fereastră.

Mulder se prinse cu mâinile de portieră şi îşi vârî capul înăuntru.

— Hank, du-te la secţie. Află unde e Vincent, du-te pe urmă după ea şi aşteaptă acolo.

— Vincent? întrebă Webber, nevenindu-i să creadă. Glumeşti! Vincent?

— Fă ce ţi-am spus, Hank, ordonă Mulder. Şi fii prudent. Dacă Scully are dreptate şi individa a luat-o razna pentru că ceva n-a mers cum trebuia, atunci e clar că n-are să şovăie să taie şi vreo două-trei beregate de la FBI.

Nu mai era vreme pentru amănunte. Sări înapoi în Cadillac şi apăsă cu toată puterea pe acceleraţie. Roţile din spate se învârtiră, aruncând în jur o ploaie de pietricele şi de noroi, pentru a intra apoi la loc pe asfalt.

Maşina lui Webber dispăruse deja în ploaie.

O pală de vânt făcu să zornăie fereastra de la intrare şi Elly Lang tresări speriată. Nu intră însă în panică. Avea la îndemână tubul cu vopsea, bastonul cu măciulie de sidef pe care poliţistul Silber îl găsise în dulapul din dormitorul ei şi promisiunea lui că nu va lipsi mai mult de zece minute.

Cu toate astea, îi era frică.

Furtuna se oprise brusc, după o aşteptare extrem de lungă, iar lumina scăzuse atât de repede, încât îţi venea greu să crezi că amiaza era la doar câteva minute în urmă.

De fapt, nici nu bătuse de amiază, îşi zise ea. Nu tocmai.

Fusese miezul nopţii.

Ora la care duhurile îşi începeau rondul.

O serie de umbre se strecurau şerpeşte pe perete în spatele ei, deasupra ei, iar apa din streşini făcea un zgomot ca de tunet.

I se spusese să lase lampa aprinsă, dar, imediat după plecarea lui Silber, o stinsese. Era mai bine aşa. Vedea mai bine afară şi spera că oricui altcuiva avea să-i fie greu să vadă înăuntru.

Fereastra zornăi din nou.

Ploaia se înteţise şi grindina răpăia în geamuri.

Sunt gata, îşi zise ea; sunt gata.

Apoi se întrebă dacă încuiase uşa din spate.

Rosemary Elkhart rămase în picioare în mijlocul camerei de zi şi hotărî că n-avea nici un rost. Intrase abia de cinci minute şi nu avusese timp decât să-şi scoată pardesiul când sunase Joseph, care-i ceruse noi asigurări că reputaţia lui va fi neatinsă şi că nimeni nu va găsi cadavrul lui Tymons ascuns în pădure. Ea îşi dăduse toată silinţa, dar acest al treilea telefon o

făcuse să se răzgândească.

Pe omul ăsta nu se putea pune nici un temei.

După atâta vreme, după atâtea baze, garnizoane şi instalaţii prin care trecuseră, făcând, desfăcând şi refăcând toate variantele fericite şi nefericite ale descoperirii lui Leonard, maiorul Tonero se transformase, efectiv, în ajunul succesului lor, într-un amărât pe care nu se mai putea pune nici o bază.

Adică într-o belea fără pereche.

Mai rău, încă; stătuse în preajma lui suficient de mult timp ca să ştie ce însemnau toate astea – renunţă la timp, vezi ce faci, acceptă sacrificiile de rigoare şi ia-o de la capăt în altă parte.

Împreună cu altcineva.

Se uită cu regret la valizele care aşteptau lângă uşă. Ca să-i dea Cezarului ce era al Cezarului, trebuia să recunoască faptul că Tonero îi cumpărase o grămadă de lucruri frumoase, bijuterii şi haine. Pe unele dintre ele le transformase deja în bani gheaţă în momentul în care devenise evident că această fază a proiectului, nici pe departe perfectă, se apropia de sfârşit.

O fată nu e niciodată destul de prudentă, îşi zise ea.

Vezi ce faci.

Renunţă la timp.

Şi încă ceva:

Călătoreşte fără multe bagaje.

Ridică sacoşa de jos, verifică încă o dată dacă dischetele lui Leonard se aflau înăuntru, iar apoi trase fermoarul şi întinse mâna după pardesiu. Un taxi până la Philadelphia era foarte scump, dar considera asta drept o investiţie. Numai Dumnezeu ştia câte afaceri particulare existau, nu neapărat doar în ţara asta, unde oamenii ar fi fost mai mult decât dornici să-i

utilizeze cunoştinţele.

Îşi verifică din nou sacoşa, recunoscându-şi neliniştea, şi ţinu să îşi reamintească şi faptul că undeva, pe drumul spre aeroport, trebuia să scape de pistol.

— Bine, zise ea, zâmbind spre camera pe care se pregătea s-o părăsească. În regulă.

În clipa aceea, nu dădea nici o ceapă degerată pe Madeline Vincent. Femeia va trebui să înveţe să se apere singură. Pentru puţinul timp care îi mai rămăsese de trăit.

Nu apucă să facă nici doi paşi, când cineva bătu la uşă.

Mulder se porni să-njure şi trânti furios cu palma în volan când traficul încetinit de furtună îl obligă, în cele din urmă, să reducă viteza.

Dana nu protestă. Fusese şi ea contaminată de nerăbdarea lui în asemenea măsură, încât coborî geamul şi încercă să vadă dacă era vreo posibilitate să revină pe banda din dreapta. Din păcate, cât vedea cu ochii, maşinile oprite se înşirau de-a lungul trotuarelor, aşa că se abţinu să-i propună să o ia pe banda rezervată pietonilor.

Dacă ar fi venit cu o astfel de sugestie, Mulder ar fi urmat-o imediat.

— Două cvartale, îi spuse ea. Doar două cvartale. Imposibilitatea de a comunica cu ceilalţi era încă un motiv de frustrare… Dacă ar fi avut la dispoziţie o staţie radio la bord, l-ar fi chemat pe Hawks şi i-ar fi putut verifica pe Webber şi pe Silber.

Oftă şi îşi deschise poşeta, ca să se asigure că arma era încărcată şi pregătită pentru a fi folosită în orice clipă.

Dar mâna atinse şi altceva.

O, Doamne, îşi zise ea; şi avu nevoie de un minut întreg ca să se hotărască ce să facă.

Răpăiala ploii pe capotă o obligă să ridice glasul.

— Mulder…

— Aş vrea să pot zbura, zise el, cu ochii lipiţi de parbriz, ca şi cum ar fi acceptat absolut orice ca să vadă mai bine.

Ploaia era de-acum atât de deasă şi vântul bătea atât de tare, încât strada părea înecată în ceaţă.

— Mulder, ascultă-mă.

— Bine. Iartă-mă, zise el, dând din cap.

— Trăgătorul.

— Poftim? Acum ţi-ai adus aminte de el?

Clătină din cap şi-şi ridică mâna ca să apese pe claxon, dar se răzgândi şi strânse volanul cu atâta forţă, încât i se albiră degetele.

— Da, acum, răspunse ea, şi aşeză pe bord o crenguţă de pin, aşteptând apoi ca el s-o observe. S-a prins sub maşină. Sub maşina lui Hank. Am găsit-o când am fost la Elly.

— Şi?

Mulder nu înţelegea nimic, aşa că ridică din umeri.

— Şi doamna Radnor n-a stat de vorbă decât cu Licia, asta timp de cinci-zece minute. Deci, Licia încearcă să-ţi blocheze fiecare pas din investigaţia asta. Hank şi cu mine am fost singurii care am folosit maşina asta şi eu sunt al dracului de sigură că n-am lovit-o şi n-am trecut peste nici un copac.

Se opri şi privi afară.

— Hawks zice că au găsit locul unde trăgătorul a părăsit şoseaua şi a intrat în pădure. Nu era o zonă deschisă.

Mâinile ei interpretau pe genunchi dansul scuzelor.

— Nu i-am citit însemnările, Mulder. Mi-a spus că le are, chiar am văzut când le-a pus în servietă… dar nu le-am citit. Şi nu le-a adus la tine în cameră.

— Scully…

— Am făcut-o de oaie. La dracu', am făcut-o de oaie.

— Nu, negă el, legănându-se înainte şi înapoi. Dacă acum aş fi fost mort, atunci da, ai fi făcut-o de oaie.

Ea îi observă zâmbetul.

— Şi-atunci aş fi fost obligat să-ţi bântui zilele şi nopţile.

— Mulder, să ştii că n-ai haz deloc.

— Numai că tu nu crezi în fantome şi duhuri. Grindina se izbea de capotă şi sărea pe asfalt.

Scully tresări când o maşină fu cât pe-aci să-i lovească în spate.

— Bun, zise el, ce facem acum?

— Ne ocupăm de afacere, răspunse ea fără să şovăie. Şi când o să isprăvim cu asta, o să ne ocupăm de alte afaceri.

Mulder dădu afirmativ din cap, mârâi când circulaţia se opri definitiv şi, în cele din urmă, îşi desfăcu centura de siguranţă.

— Ia maşina.

Scully dădu să-l prindă de braţ, dar fu prea târziu.

— Mulder!

El rămase o clipă în mijlocul străzii. Picăturile grele de ploaie îi intrau în ochi, împiedicându-l să vadă ca lumea.

— Nu pot să aştept, Scully. Nu pot… Vino după mine cât poţi de repede.

Şi dispăru. Maşinile din spate îşi foloseau la maximum claxoanele. Scully se strecură cu greu pe

locul şoferului, urmărindu-l pe Mulder cu privirea până când acesta dădu colţul.

Dacă mai rămăseseră în manual măcar două reguli pe care partenerul ei să nu le fi încălcat, ea nu reuşea să-şi aducă aminte.

În mintea ei nu era loc decât pentru "Mulder, vezi ce faci. Pentru numele lui Dumnezeu, vezi ce faci".

DOUĂZECI ŞI TREI

Ştia că arăta ca un nebun, alergând prin ploaie, cu o mână deasupra capului, şi încercând fără succes să se apare de grindina nu mai mare deocamdată decât bobul de mazăre. Mărimea n-o împiedica însă să usture şi încă să usture al naibii.

Sprintă, vrând să traverseze strada, dar coti brusc în momentul în care o minifurgonetă fu cât pe-aci să-l agate. Alunecă, se izbi de o maşină parcată, sprijinindu-se însă tot de ea pentru a reveni pe trotuar.

Grindina se opri.

Ploaia nu.

Deşi nu dorea aşa ceva, se văzu nevoit să se potolească. Lovitura din coaste începuse să-i dea iar de furcă şi nu se putu împiedica să-şi spună că, probabil, ceva era rupt acolo, înăuntru.

Rezistă, Elly, rezistă, o imploră el în gând.

La următoarea intersecţie făcu o haltă la adăpostul unui copac; se îndoi de mijloc, cu mâinile înfipte în şolduri, cheltuind astfel câteva secunde preţioase ca să-şi recapete răsuflarea. Încă un cvartal, îşi zise el, răsuflând cu greu şi încercând să o ia la fugă, supărat însă că nu era în stare să iasă dintr-un ritm nu foarte rapid.

O bucată de beton îl făcu să se împiedice şi-l aruncă pe o peluză unde alunecă din cauza ierbii ude,

căzând în patru labe. Dacă nu se mişca se simţea bine, aşa că trecu ceva timp până să se ridice în picioare.

Acum nu mai avea de ales; trebuia să alerge, obligând durerea să se mute în alt loc care să nu-l deranjeze prea tare.

Ştia că, mai târziu, toate aceste puncte dureroase se vor răzbuna.

Vântul îi zvârli în ochi o adevărată pânză de apă. Se şterse furios cu mâna, fără să încetinească în curbă. Reuşi să traverseze. Bănuia că Scully, care avea mereu noroc, va ajunge oricum înaintea lui, dar acum măcar se putea mişca, putea să facă ceva, nu doar să înjure traficul aglomerat şi să se simtă neputincios.

Trecură parcă ore întregi până la colţul celălalt, iar când se opri, fu cât pe-aci să intre în panică.

Nu era bine; nu era strada unde trebuia să ajungă.

Fâşii de ceaţă ca nişte fantome pluteau încet; un canal de scurgere mult prea plin dăduse pe-afară, dând naştere chiar în intersecţie unui iaz.

Nu era bine şi nu ştia încotro s-o ia.

Pe urmă zări parcul de peste drum, dincolo de cvartalul de imobile. Băncile şi terenul de sport se întrezăreau prin ploaie. Buzele lui se desfăcură – însă nu chiar într-un zâmbet – şi porni mai departe, cu faţa întoarsă spre casele pe lângă care trecea. Trebuia totuşi să vadă ceva ca lumea.

Maşina de poliţie nu mai era acolo unde o lăsase.

Lampa de la fereastra lui Elly era stinsă.

Pe măsură ce se apropia, îşi încetini paşii. Îşi strecură mâna stingă în buzunar, apucând strâns pistolul. Prin faţă sau prin spate? S-o aştepte pe Scully sau să acţioneze prosteşte, de unul singur?

Adevărul era că nu prea avea de ales.

Ajunse pe trotuarul din faţa casei lui Elly chiar în

momentul în care claxonul unei maşini începu să ţipe spasmodic. Întoarse capul fără să se oprească şi o văzu pe Scully urcând Cadillacul pe bordură şi ţâşnind ca o săgeată spre el.

Uneori, ai parte de exact ceea ce-ţi trebuie, îşi zise el, făcându-i semn să se ducă la uşa din spate, apoi urcă în goană treptele de la intrare, oprindu-se cu mâna pe clanţă.

Deasupra lui, vântul se jeluia amarnic.

Un zornăit suspect se auzi înăuntrul unui burlan.

Îşi obligă plămânii să funcţioneze normal şi păşi în vestibul. Conştient că nu avea cum să-i ofere lui Scully timp suficient, îşi încetini ritmul, se furişă până la uşă şi îşi lipi urechea de lemnul jilav.

Nimic; furtuna acoperea toate celelalte zgomote.

Încercă clanţa, clipi iute din ochi în clipa în care aceasta cedă, mormăi un *la dracu'* şi apăsă cu toată puterea, împingând uşa cu umărul.

În camera de zi era întuneric; încăperea pustie nu primea decât lumina cenuşie filtrată de fereastra de la intrare. Umbrele ploii jucau pe mobile şi pe co^or. Un baston cu măciulie de fildeş zăcea pe podea, în dreptul canapelei.

Nici în bucătărie şi nici în dormitor nu se zărea vreo lumină.

Alese bucătăria.

Străbătu micul culoar care ducea până acolo, lipindu-se aproape cu totul de perete. Din câte vedea el, nimeni nu era aşezat la masa din mijlocul încăperii, iar la uşa din spate nu se profila nici o umbră.

Şuviţe de apă i se prelingeau din păr pe sub guler de-a lungul spinării.

Un fior scurt îi zgribuli umerii.

Se apropie şi mai mult, îndreptă pistolul spre tavan, îşi adună toate forţele, numără până la trei şi

trecu brusc pragul bucătăriei, măturând cu ţeava pistolului întreaga încăpere.

Nimeni.

Se întoarse spre camera de zi, dar auzi în urmă un zgrepţănat; se răsuci în loc exact în clipa în care Scully intra pe uşa din spate. O clătinare categorică a capului îl lăsă să înţeleagă că nici afară nu era nimeni. Nici urmă de Elly.

Sau de duh.

Fără cuvinte, mâinile lui îi spuseră Danei că trebuia să verifice dormitorul. Ea confirmă printr-o nouă mişcare a capului. El porni iar de-a lungul culoarului, ştergând cu umerii tapetul de pe pereţi.

Ascultau atent, dar auzeau doar vântul şi ploaia.

Când o simţi pe Scully în spate, străbătu culoarul din patru paşi. Întunericul dinăuntru nu-i permitea să vadă decât tăblia de alamă de la capătul patului.

Timp, îşi zise el; *nu mai e timp.*

Scully era în dreptul uşii şi, la semnul ei, intrară împreună în cameră.

— La dracu'.

Mulder lovi patul cu piciorul.

Camera era pustie.

Ajunseseră prea târziu. Elly Lang dispăruse.

Rosemary îşi potrivi pe umăr cureaua sacoşei, îşi aranjă reverele pardesiului şi clătină din cap.

— Joseph, eşti un tâmpit, zise ea. Deschise uşa şi părăsi încăperea.

— Poate că se ascunde, sugeră Scully.

Mulder se îndoia de aşa ceva, dar împreună avură nevoie de mai puţin de cinci minute ca să verifice toate locurile unde s-ar fi putut ascunde o femeie de dimensiunile lui Elly; nu fură însă deloc

surprinşi când găsiră peste tot doar praf şi tuburi de vopsea portocalie.

Mulder rămase în mijlocul încăperii, lovindu-se absent cu pistolul peste coapsă.

— Gândeşte-te, se îndemnă el, gândeşte-te! Scully se apropie de el.

— Fie că a plecat de una singură, fie că a fost luată pe sus. Şi eu nu cred că…

Uşa de la intrare se deschise cu un pocnet şi amândoi se lăsară instantaneu în jos, cu armele gata să tragă.

— Hei, nu! strigă Webber, ridicându-şi mâinile deasupra capului. Doamne, Dumnezeule, oameni buni, eu sunt!

— Hank! exclamă Mulder, mai-mai să-l strângă de gât, după care se îndreptă de şale, coborând arma. Eşti un idiot. Nu te taie capul să acţionezi mai bine deatât?

Webber încerca să vorbească despre mai multe lucruri în acelaşi timp.

— Iertaţi-mă. Am văzut maşina şi, cum uşa de afară era deschisă, am crezut că… Doamne, Dumnezeule.

Fără să-i privească se lăsă să cadă pe un scaun şi se apleacă înainte, cu mâinile atârnându-i între picioare.

— Puteam să fiu omorât, ştiţi asta? Cât pot să fiu de prost, era cât pe-aci să fiu omorât.

Scully nu-i arătă nici un pic de compasiune. Stătea în faţa lui, lovindu-l uşor cu pantoful în picior.

— Unde-i Andrews?

— Poftim?

Se uită la ea cu o privire derutată.

— Despre ce vorbeşti? Era chiar…

— Aici, îl completă Andrews din prag, ţinând

arma îndreptată spre capul lui Mulder. Exact aici.

— Cât ceri ca să mă duci la aeroport? îl întrebă Rosemary pe şofer.

— Care aeroport?

— Cel din Philadelphia.

— Cucoană, glumeşti? Pe vremea asta?

— Cere cât vrei şi îţi dau dublu, zise ea, ridicându-şi geanta. Şi pentru întors.

Şoferul clătină neîncrezător din cap.

— Păi, cucoană, nu prea ştiu ce să zic. Se vorbeşte că pe ici, pe colo mai sunt inundaţii…

Ea scoase pistolul.

— Ori câştigi nişte bani, ori mori, îi spuse ea zâmbind. Alege.

Andrews se aşeză în aşa fel încât să-l aibă pe Mulder în bătaia armei, iar peretele să-i protejeze umărul drept. Mulder îşi ţinea mâinile goale şi larg deschise pe lângă corp.

— Nu s-ar zice că te omori cu gânditul. Andrews ridică din umeri. Nu-i păsa.

— Şi de ce-aş face-o? Ai să mori, ce nevoie mai e de atâta gândire?

— Unu contra trei nu oferă prea multe şanse, zise Scully.

— O, Doamne, mormăi Webber. Simt că mi se face rău.

— A, tacă-ţi gura, îl repezi Andrews. Dumnezeule, cum de-ai intrat în Birou e un mister pentru mine.

Armele lui Mulder şi Scully se aflau pe măsuţă şi un salt în direcţia aceea nu i-ar fi adus decât un glonţ în cap sau în piept. Scully, căreia i se spusese să se aşeze pe canapea, nu era nici ea într-o poziţie mai

bună.

— Uite ce e, zise el. Elly e pe undeva pe-afară, împreună cu duhul.

Webber se prăbuşi în faţă, ţinându-şi un braţ în dreptul stomacului. Părea literalmente îngrozit. Era pe cale să vomite.

— Ce-mi pasă mie de o babă? se răsti Andrews. Şi dacă ai impresia că mă blochezi aici până primiţi întăriri, află că te înşeli. M-am uitat şi eu la filme, Mulder. Să ştii că nu sunt atât de proastă pe cât crezi.

El negă o asemenea idee printr-o clătinare a capului şi-şi dori ca Webber să nu mai geamă în halul ăla. Nu-şi putea auzi gândurile, iar Andrews se enerva mai mult decât era cazul. Apoi pocni din degete, făcându-le pe Scully să tresară şi pe Andrews să-şi încordeze şi mai tare mâna care ţinea pistolul.

— Douglas? se încruntă Mulder. Lucrezi pentru Douglas? Fireşte că da, continuă el, chipul său căpătând o expresie şi mai dură. Pentru că, de fapt, nu faci deloc parte din Birou, aşa că mă întreb, în fond, pentru cine lucrează în realitate atotputernicul Douglas?

— Ajunge, zise ea sec.

— O, Doamne, se plânse Webber, pierzându-şi răsuflarea şi alunecând de pe scaun. O, Doamne, am să mor.

Andrews îi aruncă lui Scully o privire prin care o avertiza să nu se mişte, apoi îşi întoarse arma spre Mulder căruia îi zâmbi de adio.

Mulder se aruncă înapoi cu o fracţiune de secundă înainte să audă împuşcătura, adunându-şi forţele ca să facă faţă izbiturii şi ateriză pe spate, rostogolindu-se apoi spre stânga, chiar în momentul în care îşi dădu seama că nu auzise zgomotul împuşcăturii.

Auzi în schimb strigătul lui Andrews, îi auzi căderea şi zgomotul pistolului rostogolit pe podeaua vestibulului.

— Frumos plonjon, îi spuse Scully, care ajunsese deja lângă masă şi îşi recuperase arma.

Webber se împinse la loc pe scaun şi închise ochii, arma lui atârnând peste braţul fotoliului.

— Aproape să n-o nimeresc, se adresă el tavanului. Isuse, îţi vine să crezi aşa ceva? Puţin a lipsit să n-o nimeresc.

Mulder sări în picioare, furios şi uşurat în acelaşi timp. Dar nu spuse nimic. Îşi luă arma, o vârî în buzunar şi se aplecă uşor peste cadavrul lui Andrews. Webber n-o ratase; glonţul intrase prin ochiul drept.

— Ai să răspunzi mai târziu la întrebări, Hank. Deocamdată rămâi lângă ea. Şi să ştii că nu glumesc.

Webber nu crâcni; era palid la faţă şi buzele îi tremurau. Singurul semn că auzise ceea ce i se spusese fu un mic gest al mâinii.

Apoi Scully se uită pe fereastră în direcţia parcului şi spuse scurt:

— Mulder, parcul.

În secunda următoare, Mulder era la uşă, coborând treptele de la intrare din trei în trei.

Cea pe care o căutau era acolo, pe bancă, ghemuită sub umbrela ei neagră. Probabil că fusese tot timpul acolo. Obsedat de faptul că trebuia să o găsească în apartament, Mulder nu aruncase nici măcar o privire de cealaltă parte a străzii.

— Elly, te simţi bine?

Încetini fuga în clipa în care ajunse pe trotuar şi străbătu cu pas normal peluza parcului.

Femeia dădu din cap, dar umbrela fu cât pe-aci să-i cadă din mână.

— E-n ordine, Elly, o linişti el când ajunse în

dreptul băncii.

Apoi se aplecă în faţă şi o mângâie uşor pe genunchi; se ridică şi îşi duse mâna streaşină la ochi ca să se ferească de ploaie, în timp ce privea copacii de dincolo de terenul de sport.

Ar putea fi chiar acolo, îşi zise el; la dracu', ar putea fi oriunde.

— Mulder, zise duhul. Aveam impresia că ţi-am spus să vezi ce faci.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Oftă neauzit şi privi picăturile de ploaie care explodau pe iarbă. Se uită apoi peste umăr, în timp ce se întorcea în loc fără grabă, clipind mereu din cauza ploii care îi intra în ochi.

Umbrela era aruncată pe jos.

Ea stătea pe spătarul băncii, înfăşurată în haina neagră şi lungă care-i ajungea până la jumătatea gambei; îşi ridicase picioarele pe bancă şi era încordată ca un arc. Părul negru şi scurt era adunat sub o căciuliţă de lână; ochii mari, negri, erau uşor încreţiţi la colţuri. Mâna stingă i se odihnea pe coapsă şi degetele i se mişcau ritmic; mâna dreaptă ţinea baioneta şi Mulder zări scânteierea ascuţişului în momentul în care ea îşi lovi genunchiul.

Era ceva ciudat în întâlnirea asta. Păreau doi prieteni care se întâlniseră întâmplător în parc, într-o zi ploioasă. Atâta că, la sfârşitul întâlnirii, unul dintre ei avea să moară.

— Nu cred, Mulder, zise ea, ridicând o sprânceană. Nu eu, în orice caz.

— Eşti în stare să citeşti şi gândurile?

— Nu. Numai că tu ai pistolul în buzunar, iar eu am… Ridică baioneta.

— Nu e greu să-ţi închipui.

Ploaia îi spălase aproape tot machiajul de pe faţă şi loţiunea albă de pe mâini. Pielea era bălţată, ca şi cum femeia ar fi fost pe moarte, gata să năpârlească în ploaie; în realitate, era doar pătată în cenuşiu şi negru. Se mai vedeau şi bube, în diferite nuanţe de verde, iar lângă degetele de la picioare ceva aproape roşu. Acela putea fi sânge.

— Unde-i Elly?

— Nu ştiu, ridică Maddy din umeri. Am încercat să intru pe uşa din spate şi exact atunci am auzit pocnetul uşii de la intrare.

Izbucni într-un hohot de râs atât de răguşit, încât Mulder simţi o durere în gâtlej.

— Habar n-aveam că o doamnă în vârstă poate să alerge aşa de repede. M-aş fi luat după ea, dar norocul a făcut să apari tu.

Privirea ei zbura de colo-colo.

— Spune-i să aibă grijă, Mulder, sugeră Maddy. Oi fi tu rapid, da' un glonţ e şi mai rapid şi să ştii că n-are să mă împiedice să fac ce trebuie, ai înţeles?

— Te-am auzit, interveni Scully, de undeva din spatele lui.

— E o prostie, să ştii, zise Mulder, desfăcându-şi braţele. Că mori tu sau că mor eu, n-o să ajute la nimic.

— Eu oricum sunt pe moarte, spuse Maddy cu un glas şi mai grav. Chestia asta nu mai funcţionează, adăugă ea, întinzând mâna.

Lui Mulder nu-i veni să-şi creadă ochilor când văzu că pielea ei îşi schimba culoarea din verde în crem şi iar în verde. Doar încheieturile de la două degete rămaseră întunecate ceva mai multă vreme.

— Ce porcărie, nu? chicoti ea. În loc să ajung celebră, am să ajung moartă.

Mulder nu ştia ce să spună. "Te arestez pentru crimă" ar fi sunat îngrozitor de stupid.

Ea chicoti din nou şi abia atunci Mulder observă că era nebună – din cabrarea capului, din mişcarea ochilor.

— De ce? întrebă el, făcând un semn spre pielea ei. N-ai ştiut cât e de periculos?

— Ba da, răspunse ea, legănând leneş baioneta. Dar tu ştii cam cât câştigă un poliţist într-un târg amărât ca ăsta? Şi încă un dispecer? Ai idee cât mi-a dat pe lună scârba aia?

Izbucni iar în râs, legănându-se şi întorcându-se din nou ca un arc.

— Avea poze, le-am văzut; ştiu şi eu să citesc, am înţeles ce riscam. Şi apoi…

Glasul ei se stinse. Mulder aşteptă fără să scoată un cuvânt, şi nu făcu nici o mişcare când ea începu să se joace cu nasturii pardesiului, deschizându-i, închizându-i, deschizându-i iar şi lăsându-i în cele din urmă aşa.

Nu purta nimic pe sub haină şi Mulder nu fu surprins să constate acest fapt. Pentru ce putea să facă şi pentru ce trebuia să facă, hainele ar fi fost o problemă.

Acum avea nevoie ca Scully să ajungă într-o poziţie în care să-l poată acoperi la mişcarea următoare. Trebuia neapărat să se mişte. Nu putea să stea aici, aşteptând ca ea să hotărască momentul, şi nici nu avea de gând să o lase să scape. Indiferent cât de rău îi părea pentru ea. Căci îi păru într-adevăr rău când o auzi vorbind despre testele din camera de la subsolul spitalului, despre băi şi injecţii, despre cum îi spiona pe prieteni şi pe necunoscuţi…

— …să simţi o putere atât de afurisit de mare, Mulder. Puterea.

Buzele i se desfăcură într-un rânjet; dinţii îi erau coloraţi în brun şi negru.

— Puterea, şopti ea.

— Maddy, nu face asta, zise el.

— O, mai taci din gură, sări ea, îndreptându-şi spinarea.

Baioneta luci argintiu din cauza ploii.

— Nu mai căuta partea bună din mine. Nu mai am aşa ceva. Şi nici nu poţi să-mi oferi vreun tratament. Nici tu, nici tu – se întoarse către Scully – nu aveţi ce să-mi oferiţi.

— Păi, ce-ai zice de ideea de a mai trăi puţin?

Ea începu să râdă şi îşi aruncă o şuviţă de păr din ochi.

— Cine o să mă împiedice? Tu? Ea?

— Pun pariu că Elly a chemat deja poliţia. Şi ştii foarte bine că n-o să stea la discuţii cu tine.

— Mare brânză. Până atunci o să fiu departe. Nu ştii că sunt Femeia Invizibilă?

Privirea ei îşi schimbă din nou direcţia, iar sprâncenele i se încruntară. Scully se dusese puţin spre stânga lui şi încerca să treacă acum în spatele ei. Pas cu pas.

— Nu e prea rapidă, să ştii.

— Suficient de rapidă, dacă e nevoie, zise el, ridicându-şi mâna dreaptă.

Maddy se încordă toată.

Mulder ştia că momentul aşteptat se apropia şi, când îl recunoscu, îşi regăsi calmul.

Vântul o înfiora, făcând-o să se înconjoare cu braţele; în cele din urmă îşi lepădă pardesiul.

Mulder nu reuşi decât să-şi păstreze imobilitatea chipului când îi văzu pielea aspră într-un loc, jupuită în altul, cu nori întunecaţi vălurindu-se pe pântece.

— Ştii ceva? întrebă ea, umezindu-şi buzele şi

măsurând distanţa.

— Ce?

Glasul lui era mereu liniştit şi sigur.

— Am învăţat foarte multe de la căţeaua aia. Am să i-o spun înainte să moară.

— De exemplu? Ce poţi să-nveţi din faptul că omori nişte oameni?

— Că-mi place s-o fac, rânji ea.

Mulder îi observă îndoirea degetelor de la picioare.

— Te rog, zise el, chiar înainte ca ea să înceapă iar să chicotească.

Exact înainte să sară.

Nu mai avu timp să-şi scoată pistolul din buzunar. Se răsuci, evitând lama baionetei, şi trase direct prin pardesiu, alunecând în acelaşi timp pe iarba udă şi căzând pe spate.

Maddy ţipă în momentul în care ateriză în patru labe, se roti şi încercă să se ridice.

— Stai! ordonă Scully, venind în fugă lângă ei. Mulder însă nu se putea mişca şi nu se putea ridica în picioare; tot ce era în stare să facă era să o privească pe Maddy Vincent care încerca să fandeze cu baioneta, pentru ca apoi să vrea să alerge târâş până la el.

— Stai! urlă Scully.

Maddy se rostogoli pe un umăr, ca şi cum cineva i-ar fi pus o cizmă în spate, apoi ţipă iar, înjunghie pământul şi se prăbuşi, scâncind.

Mulder se ridică în sfârşit în picioare. Scully se apropie de femeia care zăcea la pământ; Mulder văzu sângele care ţâşnea de sub braţul ei.

Nu era deloc negru.

Era perfect roşu şi nu se mai oprea.

Se aplecă şi-i luă baioneta din mână; îşi apropie lama de ochi preţ de o clipă, pe urmă o puse pe bancă. Scully pipăi gâtul şi încheietura mâinii femeii. Apoi se ridică cu greu şi îşi trecu o mână prin păr. Mulder îşi scoase pardesiul şi îl întinse peste cadavrul duhului.

O privi îndelung, apoi izbucni într-un râs ascuţit, când îşi dădu seama că se aştepta ca, asemenea Omului Invizibil, şi ea să revină la normal; de data asta însă aventura se terminase.

Maddy nu-şi mai reveni.

Rămase acolo, în iarbă.

Mulder nu ştia de cât timp va avea nevoie pentru a răspunde la toate întrebările, pentru ca Scully să facă tot posibilul şi duhul să ajungă pe mâini bune şi să fie examinat corect, pentru ca frigul să-l lase în sfârşit în pace şi pentru ca să se simtă şi el, odată şi odată, perfect uscat.

Abia după unsprezece noaptea reuşi să ajungă la "Hanul Reginei" şi să privească pierdut la farfuria cu clătite din faţa lui Hank Webber.

— Te rog să nu-mi spui că e uluitor, zise Hank.

— Este, dar n-am să-ţi spun.

La bar, Scully comandă ceai şi cafea, informându-se dacă mai puteau mânca ceva la o asemenea oră târzie, într-o seară de sâmbătă. Când ea se întoarse cu spatele, Mulder ridică un deget ca să-i atragă atenţia lui Hank.

— Să nu protestezi. Şi să nu mă insulţi, încercând să negi. De câte ori i-ai telefonat lui Douglas de când am ajuns aici, ca să-i spui în câte rânduri n-am urmat instrucţiunile oficiale?

Webber fu cât pe-aci să se înece cu clătitele, dar până la urmă reuşi să nu scape furculiţa din mână.

— O singură dată.

— Ce?

— N-am putut, răspunse Hank stânjenit. Vreau să spun că... îmi placi. Şi nu mi s-a părut că ceea ce faci este într-adevăr greşit.

Mulder zâmbi, întinzându-şi braţul pe spătarul scaunului.

— Webber, să ştii că puţin îmi pasă. Zău că e uluitor. Se uită pe fereastră, dar nu văzu decât întunericul nopţii şi ploaia.

— Ştii că Douglas e probabil trimis de cineva, să nu mă-ntrebi de cine, şi mai mult ca sigur că n-o să-l mai găsim când o să ne întoarcem la birou. Ştii tot atât de bine că vei fi, probabil, transferat în altă parte după ce ne întoarcem şi punem la punct hârţogăria.

— Evident. Mi-am închipuit. Da' zău că a fost distractiv cât am fost cu voi.

Mulder începu să râdă, un râs cam trist, pentru că ştia sigur că bietul Hank nu va mai avea prea multă vreme de-a face cu Biroul. "Distractiv" nu era cuvântul care să descrie mersul lucrurilor.

— Şi, apropo, zise el, cu toată nebunia asta... mulţumesc.

— Nu e nevoie, Mulder. N-am făcut decât ceea ce trebuia să fac.

Şi se îmbujoră.

Scully îşi făcu şi ea apariţia, chicoti când văzu cina lui Webber şi începu să se joace cu şervetul, în aşteptarea chelnerului.

— Mulder, îţi dai seama că a fost o lovitură incredibil de norocoasă, nu? în mod normal, ar fi trebuit să fii mort.

Ştia şi el chestia asta. Îşi dăduse seama chiar în clipa în care observase tăietura de pe pieptul pardesiului.

Lama baionetei ajunsese mult mai aproape decât

îşi închipuise el; şi sfâşiase stofa hainei.

— Să nu mai încerci niciodată aşa ceva.

— Crede-mă că n-am să mai fac.

Îşi văzură de mâncare într-o tăcere obosită, dar prietenoasă, întreruptă doar de un telefon pentru care Mulder fu chemat la tejghea. Când se întoarse la masă, le spuse doar:

— Au găsit cadavrul lui Tonero. Avea o singură împuşcătură. Era în apartamentul lui Rosemary Elkhart.

— Şi ea? întrebă Scully.

— Dispărută. Fără urmă.

— Au s-o găsească, declară Webber plin de încredere. După weekendul ăsta, jumătate din ţară o să fie pe urmele ei. Fii liniştit, Mulder, cazul e-nchis.

— Bănuiesc, zise Mulder, privind printre pârâiaşele de ploaie de pe geamul ferestrei. Bănuiesc.

Scully îl bătu uşor şi iute pe umăr.

— Mulder, nu, te rog.

— Fireşte, zise el, fără să-şi întoarcă privirea. Amândoi ştiau că minţea.

Pentru că, îşi zise el, privind pădurea de dincolo de drum, nu se ştie ce se va întâmpla dacă nu o vor găsi.

Ce-ar fi, anul viitor, sau în alt an, într-o zi, când mergi liniştit pe stradă, urci treptele de la intrare, stai pe verandă sau aştepţi autobuzul, să te trezeşti că în faţa ta răsare un braţ dintr-un zid, dintr-un copac sau…

Îndreptă un deget spre fereastră şi privi cum imaginea reflectată se întindea înapoi.

… sau dintr-o simplă bucată de geam.

Luminile pâlpâiră o clipă, făcând ca imaginea aceea să dispară şi ea.

Îşi masă absent braţul, cu ochii aţintiţi la farurile

unei maşini care dispărea în întuneric.

Nu vom şti niciodată dacă ei sunt acolo…

Armate întregi de umbre vii.

Furişându-se prin noapte.

A apărut:

VÎRTEJUL

O întâlnire cu un criminal în serie imposibil de prins în tipare, pentru simplul fapt că este supranatural.

Povestea pasionantă a unei reinserţii ontologice ale cărei efecte secundare sunt moartea şi haosul. Un prilej cât se poate de nimerit pentru agenţii FBI Fox Mulder şi Dana Scully de a descoperi un nou adevăr ce scapă înţelegerii obişnuite.

Vor apărea:

PUNCTUL ZERO
RUINELE
GHIDUL OFICIAL AL DOSARELOR X